MIRA LUPEANU
CONSTANTIN LUPEANU

VIAȚA INTIMĂ LA CHINEZI

MIRA și CONSTANTIN LUPEANU

VIAȚA INTIMĂ LA CHINEZI

studiu

EDITURA
QILINUL DIN JAD
BUCUREȘTI

MIRA și CONSTANTIN LUPEANU

VIAȚA INTIMĂ LA CHINEZI

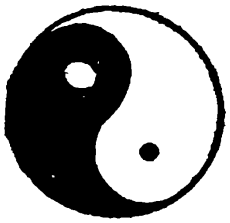

colecția

DRAGONUL

și

PHOENIXUL

Coperta : *Mircea Dumitrescu*

— Sigilii din Dinastia Han

Publicat de „Qilinul din Jad" în anul 1992
Copyright Mira şi Constantin Lupeanu 1992
Toate drepturile rezervate. Această carte nu poate fi reprodusă, parţial sau total, sub nici o formă şi prin nici un mijloc, electronic sau mecanic, fără autorizaţia scrisă din partea Editurii „Qilinul din Jad".

I.S.B.N. 973-95133-1-x

Redactor : MIRA LUPEANU
Tehnoredactor : Ana Buturugeanu
Tipografia Buzău

CUPRINS

Motivație 6

Mitul cosmogonic 7

Origini 15

Coitus reservatus 26

O mie de galbeni pentru un surîs 43

Lotusul de aur — bandajarea picioarelor . . 49

Eunucii 57

Curtezanele 65

Secretele camerelor interioare 78

Hrănirea sexului 84

Reguli de sex în cifre 88

Felurite îmbrățișări de nori și de ploaie 95

Maestrul Misterelor Peșterii 110

Ce este bărbăția 116

Ce este feminitatea 120

Horoscop erotic chinezesc 125

Tratarea impotenței și întreținerea vigorii 130

Sănătate și moralitate 150

În loc de încheiere 155

Cronologia istoriei Chinei 158

Repere bibliografice 160

MOTIVAȚIE

Motto :

SERENADĂ

Simțisem că aveai undeva
Un fluture negru, de catifea
Sau o viespe, nu mai știu
Acum cînd o scriu.
Într-o zi, adormind,
Am încercat să-l prind.
Și l-am prins,
Căutat într-adins
Prin dantelele de mătase
Impalpabile și sfîioase
Ce să fac? Doară nu-i păcat
Că l-am sărutat.
Să-mi fie cu iertăciune,
Intraserăm parcă-n rugăciune.
Gîndește-te, tremură și nu spune.
Să știm numai noi
Amîndoi.

Tudor Arghezi

În urmă cu două decenii, pe cînd strîngeam material pentru cartea noastră *Pași în lumea chineză* (1975), am dat întîmplător peste lucrarea cărturarului-diplomat olandez Robert van Gulik — *Viața sexuală în China antică.* Trăiam în China de cîțiva ani buni și istoria aceasta oarecum stranie ne-a dezvăluit dimensiunile umane, ascunse și negate atunci, în anii de beție stîngistă ai revoluției culturale.

Mai tîrziu, în documentarea noastră asupra Chinei, nu am neglijat acest aspect. Am strîns fișe sau simple note, am găsit cărți rare, am așternut pe hîrtie mărturisiri și gînduri, fără să avem convingerea că ele vor forma vreodată obiectul unei cărți.

Viața este mai puternică decît previziunile cele mai optimiste. Iată că cititorul român are astăzi prilejul să cunoască și unele aspecte ale vieții intime a chinezului, iar prețuirea noastră pentru poporul cel mai numeros de pe pămînt crește în cunoștință de cauză.

București, 10 aprilie 1991

Mira și Constantin Lupeanu

UNU

MITUL COSMOGONIC

Civilizaţiile lumii dau unitatea universal umană în diversitatea condiţiilor geografice, istorice şi etnice. N-au ridicat egiptenii Marele Zid, după cum n-au gîndit chinezii piramidele. Şi ar mai fi un argument ilustrat de legile existenţei noastre pămîntene : nu s-au născut vreodată nici măcar doi indivizi identici. Semănăm esenţial, dar ne deosebim în particular. Şi atunci nu este cîtuşi de puţin nefiresc să ne uimim unii de alţii, mai ales cînd spaţiul şi timpul ne ajută tîrziu întîlnirile şi confruntările. Nouă, european şi chinez, ne rămîne să ne convingem că irişii în culoarea cerului, a frunzei, a cafelei sau a tăciunelui au aceeaşi putere de lumină şi flacără, surîzînd candorii unei întrebări simple şi complicate : cum văd ochii tăi ?

La graniţele altei sensibilităţi, ale altei atitudini şi altitudini de a gîndi şi a trăi o anumită realitate, ale altor linii şi culori de visare, se trece de orice oprelişte sau zid, depăşindu-ne în primul rînd propriile limite de conservare într-un îndreptăţit specific naţional. Un adevăr încă palpabil, concret, Marele Zid este simbolul unei spiritualităţi milenare închise, solide, unitare.

Prin manifestările strălucite ale bogatei lor vieţi culturale, chinezii înşişi au tăiat pentru celelalte lumi ale lumii nebănuite ferestre glisante de

jad, în chiar aparent impenetrabilul zid. Nici nu sînt altceva mitul, filosofia, ştiinţele antice prezicerea, astrologia, chiromanţia, geomancia etc.), scrierea, artele prea frumoase şi artizanatul.

E imposibil să priveşti din afară prin piatră şi cărămidă. Jadul poate mîhni cu aceeaşi neşansă, pentru că, oricît de translucid, el rămîne opac dacă nu eşti tu însuţi rază captată de un adevăr aflat dincolo de obstacolul-taină. Doar cu dorinţa totală, sinceră de a te dărui trup şi suflet, inimă şi minte experimentului conştient de cunoaştere ajungi înăuntrul reprezentărilor, conceptelor, fanteziilor, credinţelor, superstiţiilor, practicilor şi obişnuinţelor de viaţă chinezească. Necunoscutul devine sensibil şi comunicativ, puritatea ideii, a emoţiei sau a amîndorura la un loc destăinuie structura multiplelor faţete de cristal în care este şlefuit diamantul cu focuri vii, al spiritualităţii străvechiului popor dintre ziduri.

Şi mai simplu decît orice comoară sub mister e ceea ce ştim de demult : ferestrele se deschid din interior.

Mitul ar putea fi un vitraliu ornamentat de o fantezie naivă, care povesteşte în repezentări puerile universul închipuit al începuturilor pînă la vîrsta de maturizare şi ştiinţifizare a gîndirii creatorilor lui. La chinezi, starea poetică (uimire, sensibilitate, imaginaţie) — necesară printre alte condiţii (neştiinţă, credulitate, farmecul fabulaţiei, etc.) plăsmuirilor de vis şi subconştient în jocul liber al interpretărilor şi aşa destul de tîrzii în raport cu procesul de mitizare cunoscut de alte popoare — a fost în mare parte voalată de o judecată mult prea sobră, realistă şi chiar autocritică. Elementele de gîndire populară care au anticipat pragmatismul confucianiştilor şi al altor filosofi raţionalişti par a fi handicapat cu pierderi mari mitul chinez care, deşi dispune de o culoare proprie de exotism, nu şi-ar fi sieşi îndeajuns de amplu şi apoteotic spre a împărtăşi plenar celebritatea legendelor nemuritoare ale omenirii. Dar acest considerent nu a fost verificat de intrarea în competiţia universală la timpul potrivit, a unei mitologii atît de puţin cu-

noscute chiar în zilele noastre.

Ca orice proces de fantazare deschisă, basmul mitologic chinez nu are un an de naştere, ci o eră imprecisă de dezvoltări şi suprapuneri ale puterii de a închipui vîrstele timpului prin mituri magice, eroice, primitive, astrologice, prin legende populare, filosofice sau religioase.

Similitudinile dintre miturile chineze şi indiene ar trimite la o origine comună, în afara tărîmurilor geografice ale ambelor ţări. Dar e logic să fie implicat aici un teritoriu de convergenţă spirituală în care China s-a manifestat nu numai receptivă, dar şi selectivă, ca o civilizaţie originală multimilenară. Care alt popor al lumii şi-a scris istoria incluzînd în rigurozitatea cronologică şi în datele esenţiale ale existenţei lui dinastii legendare, împăraţi divini şi cereşti ?

Cu o asemenea conştiinţă a dimensiunilor sale în timpul pe care nu l-a considerat niciodată imemorial, spiritul chinez şi-a creat mitul care, chiar dacă ar fi fost rar înainte de secolul al IX-lea î.e.n., a avut, poate tocmai prin aceasta, destul loc şi flexibilitate să accepte sisteme paralele de fantazare din filosofiile budistă, taoistă şi chiar confucianistă. În cazul gîndirii care atingea prin idealism vagul fantastic, rigoarea conceptelor abstracte a alunecat cu atît mai uşor spre interpretările sensibile din mit şi religie. Astfel, budismul şi taoismul au propus mituri într-o competiţie susţinută de echivalenţe, corespondenţe şi completări, dar nu şi-au putut elibera aceste creaţii, de patronajul şi rigiditatea imaginaţiei lor esenţial structurate unor raţionamente. Cu atît mai greu i-a fost confucianismului care a avut o solidă bază realistă şi raţionalistă.

Ca urmare, s-a putut observa în mitologia chineză, pe de o parte marea diversitate a temelor în variante, aceasta fiind înţeleasă ca un indice al săraciei invenţiei şi originalităţii, pe de altă parte ciudăţenia unui mit care nu mitizează sublim şi de multe ori nici suficient, din lipsa fie a sentimentului gratuit de adulaţie pentru grandios, fie a imaginaţiei care construieşte prea tehnic, prea ştiinţific poezia uimirii. Dar un astfel de mit nu este mai

puţin competitiv şi nemuritor între miturile lumii. Mitologia chineză propune în spiritualitatea universală un mit fără precedent, un mit al răstălmăcirilor prin inteligenţă, atitudine critică şi autocritică, prin conştiinţa bănuită a unei relaţii de echilibru între zei şi oameni, prin judecata umană, labirintul şi limitele ei filosofice. De ce nu ar constitui acestea, aspecte şi anticipări ale unei originalităţi, ale unui modernism, pe care nu le-a experimentat nici o mitologie ? Antichitatea a consacrat astfel într-o mitologie unică în felul său adevărul despre sufletul şi mentalitatea unui popor candid şi lucid care, între zîmbet şi sobrietate, fantezie primitivă şi eforturi de gîndire ştiinţifică, a dat nedumeririlor sale explicaţii paradoxale, dar poate că cele mai îndreptăţit omeneşte posibil. Chiar în cazul miturilor magice şi eroice, miracolul şi eroul sînt subiecte nu atît ale aureolării legendare, cît ale unei motivaţii fabuloase, totuşi coerente şi strunite de o logică elementară. În mitul cosmogonic este anihilat însuşi eroul-demiurg şi în felul acesta, de la mit prin demitizare, chinezii au ajuns primii, fără să bănuiască, la antimit.

Totuşi mitul lui Pan Gu — creatorul universului — se pare că ar fi un mit taoist tîrziu, care la începutul civilizaţiei nu s-ar fi bucurat de o prea mare atenţie şi onoare din partea cărturarilor chinezi ; bineînţeles — pe motiv că este poveste, deci neştiinţific. Dar el este interesant tocmai prin felul în care valorifică datele anterioare despre creaţia cosmică şi le conciliază cu propria-i fantezie. În paralel cu el, mitul lui Brahma nu are originalitatea fie şi numai de adaptare la specificul chinezesc, dacă ar fi cumva adevărat că mitul lui Pan Gu este de inspiraţie străină.

Astfel, Pan Gu, al cărui nume ar însemna „Bazin Aboriginal“, este progenitura lui *yin* şi *yang* — cele două forţe duale complementare şi antagonice ale naturii. Principiile negativ şi pozitiv ale vieţii universale (despre care se ştia încă înainte de divinul legendar Fu Xi) ar fi avut şi ele o Cauză Primară care le-ar fi depus într-un uriaş ou cosmic. Şi iată cît de ideal se rezolvă relaţia de întîietate a di-

lemei Oului Cosmic cu lumea, în mitul lui Pan Gu, reluată invers.

Creatorul, un pitic îmbrăcat în blană de urs sau în frunze, a ciocănit şi a dăltuit lumea din Marele Vid sau Haos, reuşind separarea principiilor duale opuse Cer-Pămînt, *yang-yin*, element activ-element pasiv, sublim-josnic, lumină-întuneric, viaţă-moarte ; interacţiunea acestor elemente va sta la baza organizării şi evoluţiei universului.

Straniul Pan Gu cu două coarne pe cap, nici om, nici animal, nici zeu, un grandios al faptei colosale fără cîtuşi de puţină măreţie şi urieşenie personală, caracterizează marea creaţie ca un act anonim săvîrşit parcă de la sine, autorul — artizan sau meşteşugar, fiind doar un pretext. Ideea anonimatului este cu atît mai evidentă cu cît, în munca sa, Pan Gu se autoanulează, devenind, printr-un proces de gigantizare în spaţiu şi timp, materia şi rezultatul creaţiei sale. Zilnic creştea în înălţime cu aceeaşi măsură cu care cerul se înălţa şi pămîntul cobora, încheindu-şi opera după 18.000 de ani. Mitul prezintă variante doar în numele şi înfăţişarea zeilor sau ale semizeilor care desăvîrşesc sau crează lumea. Astfel, împărăteasa Nü Wa, femeia-dragon, sora şi soţia lui Fu Xi, a creat oamenii. Ea ar fi trăit între anii 2953 şi 2838 î.e.n. şi iată cum transcrie scriitorul modern Lu Xun mitul creaţiei :

„Întreg pămîntul era de un verde crud, încît chiar pinii şi codrii, ale căror frunze cad atît de rar, păreau nespus de proaspeţi. Inflorescenţe mari, amintînd rozul piersicilor, ori alb-albăstrui, limpezi de aproape, se topeau în depărtare într-o înceţoşare policromă.

— Vai, niciodată n-am fost atît de plictisită !

Gîndind astfel, Nü Wa se ridică în picioare. Îşi înalţă braţele sale perfect rotunde, tari, viguroase, şi căscă. Cerul îşi schimbă pe dată culoarea, devenind de un roşu-sîngeriu, miraculos, aşa că, pentru o clipă, zeiţa se pierdu în visare... Se lăsă pe un genunchi, scoase în căuşul palmelor puţin noroi, îl frămîntă de cîteva ori, şi în mîini îi apăru o creatură măruntă, semănîndu-i întru totul.

Ah ! Desigur că ea însăşi o crease, însă bănuiala că de fapt acea creatură stătuse la început în pămînt, asemenea cartofilor, nu-i dădea pace. Dar, oricum, inima i se umplu de bucurie. Continuă să lucreze cu un spor şi un zel necunoscute pînă atunci, suflînd deasupra figurinelor şi frămîntîndu-le cu sudoarea ei". (Peticirea cerului).

Oamenii ar fi aşadar opera zeiţei Nü Wa, care îi modelează după chipul şi asemănarea sa, doar că în locul celor patru gheare de dragon ale ei le pune două braţe şi două picioare. După ce şi-a văzut progeniturile devenite stăpîne pe pămînt, s-a gîndit că, fiind ele muritoare, în scurt timp vor dispărea cu toatele, zădărnicindu-i astfel truda. Ca urmare, ea le-a împărtăşit secretul procreaţiei, arătîndu-le ce este amorul, avantajele lui, plăcerea şi menţinerea vie, viguroasă a speciei umane. Ar fi stăruit chiar în îndemnul ca ei să aducă pe lume, la nesfîrşit, noi şi noi făpturi omeneşti*.

Mai tîrziu, această făcătoare a omenirii a salvat pămîntul şi viaţa de pe el, de la un cataclism absolut : a astupat o spărtură în cer provocată de potop şi inundaţii, cu pietre în cinci culori. Un alt demiurg este Mama Abisului, care ar fi dat formă Existenţei din *Tao* cel aflat în Nonexistenţă. Oricare ar fi eroul, creaţia implică sacrificiul total al sinelui creator cu care se identifică. Se recunoaşte uşor universalitatea raportului creator-creaţie, într-o înţelegere care este răspîndită la aproape toate civilizaţiile şi popoarele lumii. Dar ceea ce îi singularizează pe chinezi este punerea acestei condiţii absolute a creaţiei desăvîrşite la baza creaţiei cosmice primordiale. Un popor primitiv îşi sacrifică zeul-

* Într-o varjantă din cartea Huainanzi stă scris că după ce Nü Wa a modelat din lut oamenii, „Împăratul Galben le-ar fi creat acestora organele sexuale diferenţiate". Să nu-şi fi desăvîrşit Nü Wa opera, lăsîndu-i pe oameni, la acel început, asexuali ?

demiurg. Este dovada unui gest prematur de curaj, de luciditate, raţionalism şi chiar de ceva ateism. Chinezii înţeleg că mitul singur nu poate explica universul organizat, dialectica unei lumi supuse unor interacţiuni ciclice, periodice. Mitul cosmogonic denotă astfel baza realistă a gîndirii chineze, tendinţa de a sistematiza observaţiile directe asupra naturii : demiurgul, zeu sau semizeu, a fost metamorfozat în oul cosmic care reuneşte esenţialele duale în interacţiunea lor spre deveniri infinite ; *yang* şi *yin* sînt însămînţate opus cu *yin* şi *yang* astfel că prin creşteri şi descreşteri se pot transforma oricînd unul în celălalt.

Mitul creaţiei cosmice îşi trece în anonimat creatorul nu numai dintr-o intuiţie de precocitate ştiinţifică (embrionul este viabil, nu ceea ce îl afirmă negîndu-se), dar şi dintr-o atitudine paradoxală faţă de zei, la modul general veneraţi şi sanctificaţi, iar nu de puţine ori trataţi ireverenţios, prin coborîrea lor la limita slăbiciunilor şi defectelor omeneşti.

Firește, Pan Gu ar fi meritat, dacă nu una din cele nouă sfere ale cerului, măcar un Olimp, cu atît mai mult cu cît şi grecii şi-au făcut zeii după chipul şi patimile lor. Din păcate, de această generozitate nu puteau dispune în mod gratuit chinezii, a căror fantezie este permanent cenzurată de simţul realităţii şi măsurii. Dacă Pan Gu a meşterit la Cer şi Pămînt 18.000 de ani, cum putea legenda chinezească să nu-l condamne la o dispariţie la urma urmei de muritor, fie ea şi panteistă şi de proporţii cosmice ?

Oasele lui s-au preschimbat în stînci ; carnea în pămînt ; măduva, dinţii şi unghiile lui în metale ; părul a trecut în copaci şi iarbă ; arterele lui s-au făcut rîuri ; iar răsuflarea lui vînt ; cele patru membre s-au prefăcut în stîlpii care susţin cele patru colţuri ale acoperişului lumii.

La greci, zeiţa Geea a avut o soartă mitologică similară, dar ea nu era Creatorul. Ea a fost victima numelui său. Trebuia să explice numele Pămîntului, în vreme ce Pan Gu, avînd mai multe zeităţi în rolul său, şi-a îndeplinit gospodăreşte o sarcină de

om pus pe treabă, fiindcă dacă n-ar fi făcut-o el, ar fi făcut-o dublurile sale, cu acelaşi rezultat : punerea în sistemul rotund al interacţiunilor a principiilor duale dinamice. Pan Gu, creatorul universului, nu poate fi în nici un caz redus la *yin*, elementul femeiesc, acesta însemnînd doar pămînt, moarte, întuneric, rece, umiditate, partea invizibilă şi malefică a lumii. Prin ce a fost viaţă, lumină, sensul corect al lumii vizibile, el s-a unit cu cerul şi a devenit *yang* — elementul viril, activ. Pan Gu va rămîne totuşi multă vreme captiv în oul său, nereuşind să maturizeze, din pricina superstiţiilor şi tiraniei lor, lumea genezei. Sacrificiul lui uman, pentru că aşa a fost înţeles el de chinezii vechi, nu a putut continua explicarea în sens logic şi raţional a fenomenelor decupate din stînca eternităţii. Aşa se face, poate, că orice fel de creaţie, inclusiv procreţia, este în concepţia chinezească un atribut al pietrei ; fiindcă deşi a fost gîndit oul cosmic, piatra a rămas pînă tîrziu să nască viaţa, omul.

DOI

ORIGINI

Voltaire a imaginat o convorbire între un chinez şi un olandez pe tema lipsei de cunoaştere a locuitorilor de pe globul pămîntesc. Se trăia în lumi paralele. Omul de oriunde îşi era suficient sieşi. Epoca noastră, cu topirea distanţelor, graţie avionului, telefonului, televizorului, telefaxului, a lărgit sfera cunoaşterii. Tehnica a pătruns în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii. Spiritualităţi neglijate vin să dea noi contururi vieţii noastre diurne.

Evenimentele sînt aflate pe măsură ce se produc. Ştirile se difuzează cu viteze de neînchipuit pe vremea lui Voltaire. Fluxul informaţional a crescut nepăsător la graniţele statale, neîngrădit de particularităţile limbilor naţionale. Istoria, politica la zi, evenimente sociale şi culturale dintre cele mai diverse, acoperind un evantai vast de domenii, fac înconjurul lumii. S-ar părea că nimic nu ne este străin. Şi totuşi, viaţa modernă „a adus un plus de cunoaştere" mai cu seamă pe orizontală. Rămîn necunoscute atîtea şi atîtea straturi pe verticală, tărîmuri deschise cercetătorilor.

Întrebăm şi noi, o dată cu contemporanii lui Voltaire, ce ştii, cititorule, despre China ? Ţinem seamă că am adus în discuţie o ţară cît un continent, deşi puteam să transcriem aici : Thailanda sau Bhutan, limitîndu-ne la spaţiul cu precădere

alb, asiatic. Prin urmare ce știm, noi toți, despre China ?

Ce includ îndeobște la acest articol dicționarele : „Stat în Asia, cuprinzînd o parte din Asia Centrală și Orientală". Suprafața : 9,7 milioane km². Populația : 1,16 miliarde locuitori (1990) socotind și teritoriile Hong Kong și Macao (6 milioane) și Taiwan (20 milioane). „O linie separă China Occidentală, formată din puternice lanțuri muntoase (Xizang-Tibet) din vaste bazine aride (Xinjiang) și din platouri pustii deșertice (Mongolia Interioară), de China Orientală. La nord de Fluviul Albastru, China este o țară formată din cîmpii (cîmpia manciuriană, bazinul Fluviului Galben) și platouri (Shanxi, Shenxi) ; la sudul Fluviului Albastru se întind coline și munți de înălțime mijlocie. Climatului continental cu o netă tendință de ariditate din China de vest și nord-est, i se opune cel din China Orientală, domeniul musonilor. Volumul precipitațiilor, mai mult estivale, se micșorează treptat de aici de la sud către nord, ca și temperaturile medii ; flora tropicală cedează progresiv locul esențelor temperate..." (Petit Larousse).

Leagănul civilizației chineze a fost bazinul Fluviului Galben, locuit cu un milion de ani în urmă de rasa han, chinezii propriu-ziși, creatori de istorie scrisă de peste 5.000 de ani. Cîte popoare se pot mîndri cu o tradiție atît de îndelungată, cu această statornicie de invidiat ? Cîte seminții ating asemenea performanță ? Popor unic, cu o civilizație distinctă, în permanent progres, a trezit de milenii interesul altor națiuni. China a jucat în Asia covîrșitorul rol civilizator pe care Grecia și Imperiul Roman l-au avut în Europa. Secole și milenii, poporul chinez și-a îndatorat vecinii cu aurul neprețuit al culturii, iar cînd barbarii au năvălit peste el, le-a opus arma fără de rival a civilizației, îmblînzindu-i și de multe ori asimilîndu-i.

Erotismul a fost tratat de la începuturile civilizației, cu o curiozitate științifică. Chinezul socotește că nimic nu e mai natural decît dragostea fizică, iar numărul mare al populației Chinei stă

mărturie pentru această convingere. Învăţatul Confucius spunea : „Ca şi hrănirea, sexul este o trebuinţă de natură umană". Omul cunoaşte şapte emoţii (bucurie, mînie, supărare, teamă, dragoste, ură, dorinţă) şi şase aspiraţii, cea sexuală fiind notată pe primul loc ; este urmată de dorinţele : de a fi frumos, de a atinge un anumit statut social, dar şi unul material, de a fi flatat şi de a fi ovaţionat. În ceea ce priveşte sexualitatea, în loc să înconjoare domeniul cu falsă pudoare şi multă demagogie, chinezul chiar de cînd a ieşit din starea naturală i-a acordat atenţie, identificîndu-i resorturile, explicînd-o.

Ca atare, din pragul civilizaţiei chineze datează una dintre cele 13 cărţi sacre ale culturii Chinei, *Yi Jing, Cartea Schimbărilor,* tratat descoperit de Occident abia în zilele noastre şi apreciat ca perfect valabil. Cosmogonia chineză ilustrează procesul evoluţiei legice, al unor schimbări care înseamnă în ultimă instanţă „Marea întoarcere". Dintotdeauna a existat tao, cauza, principiul, calea care nu poate fi călcată cu piciorul, numele care nu poate fi rostit, marele necunoscut. La început a fost *wu,* nonexistenţa, din care a emanat *huntun,* sinonim cu prima monadă, o potenţionalitate de formă, suflare şi substanţă. Transformarea universului îşi are originea în două simboluri primare, *yin* şi *yang.* Ele, împreună cu cele cinci elemente de bază, *wuxing* : lemnul, pămîntul, apa, focul şi metalul, au dat naştere, prin interacţiune, universului sau celor zece mii de lucruri, *wan wu,* între care şi omul

Omul, *ren,* este compus deci din *yin* şi *yang.* Grafic, elementul *yang* este reprezentat printr-o linie continuă ——— , iar elementul *yin* printr-o linie întreruptă — —.

Cartea de faţă apare în colecţia „Dragonul şi Phoenixul", cu simbolul *taijitu,* diagrama cosmologică, datînd din dinastia Song. Diagrama cosmologică simbolizează originea vieţii. Elementele componente primordiale *yin* şi *yang* din univers sînt reprezentate prin negru şi, respectiv, alb, într-o îmbrăţişare care sugerează atît unitatea lor dialec-

tică, dar şi antagonismul lor, *Yang*, pozitivul, reprezintă aici ziua, lumina, naşterea, iar *yin*, negativúl, noaptea, bezna nefiinţei. Asemenea tuturor lucrurilor şi fiinţelor din univers, corpul omenesc este compus din *yin* şi *yang*, şi numai armonia dintre acestea îi conferă integritate, sănătate şi putere. Aceste două elemente generează cele patru direcţii cardinale ale universului terestru (răsărit, apus, miazănoapte şi miazăzi), determină cele opt simboluri divinatorii *gua* (dispuse în diagramă patru în linie dreaptă şi patru în linie oblică), se contopesc în cinci direcţii (înainte, înapoi, stînga, dreapta, centru) ; se întrepătrund în şase armonii : coate, genunchi, mîini-picioare) şi compun treisprezece atitudini sau comportamente umane.

Cele şapte emoţii aparţin elementului *yin*, femeii.

Bărbatul, întruchiparea lui *yang*, deţine trei energii spirituale : *qi*, suflul vital ; *jing*, esenţa vieţii, sămînţă, spermă ; *shen*, spiritualitatea, esenţa divină.

Echilibrul *yin-yang* este esenţial, iar păstrarea lui se socoteşte a fi fost urmărită în permanenţă în China, oferind populaţiei *han* forţa vitală neasemuită, puterea regeneratoare a rasei, perpetuată din cele mai vechi timpuri şi pînă în zilele noastre.

În medicină, *yin* erau numite secreţiile uterine, menite să învăluie sămînţa *jing* a bărbatului şi să-i asigure germinarea. Actul sexual avea înainte de orice rolul procreării, pentru a asigura descendenţi. În al doilea rînd, în timpul împreunării se considera că se petrece însăşi interacţiunea elementelor primordiale ale omenirii. Prin penetrarea tijei de jad în peştera umbrelor are loc un dublu proces de revitalizare. Femeia este trezită din adormire, învigorată, fertilizată, iar bărbatul absoarbe esenţa *yin*, întărindu-şi vitalitatea, sporindu-şi robusteţea. Plăcerea revenea abia pe locul al treilea. Deloc neglijată, ea era subordonată dezideratelor vitale şi sociale, de vreme ce acestea erau cunoscute şi statuate. Prin urmare, actul sexual apare ca o lege a naturii, de valenţă cosmică. El nu poate fi ignorat sau evitat, dimpotrivă, stă în firea lucrurilor şi o-

mul se cere să-l împlinească în mod conştient, pentru că el singur, dintre zece mii — numărul generic — de lucruri din univers îi înţelege resorturile şi îi recunoaşte valenţele. Nimic rău sau urît nu i-a fost asociat. Niciodată nu a fost blamat. Morala confucianistă l-a învăluit cu discreţie şi rafinament, trecîndu-l fără drept de apel în partea interioară a ansamblului de locuinţe, incluzîndu-l vieţii intime, secrete, a familiei, deşi sensul păcatului din religia creştină, a ruşinii în împlinirea lui i-au rămas necunoscute. Dimpotrivă, după cum vom vedea, manualele de sex vor desăvîrşi educaţia individuală, fetele luînd cu ele, la măritiş, asemenea cărţi pe care le studiază mai înainte, cu luare-aminte.

Reţinem limbajul metaforic. Pentru organele genitale : peştera umbrelor, poarta întunecată, calea umbroasă ; unealta soarelui, tija de jad. Pentru actul erotic : jocul vîntului cu luna, îmbrăţişări de nori şi de ploaie, aruncarea peştelui în apă.

S-ar putea vorbi — din punctul nostru de vedere, european — de o notă puternică de mister care a înconjurat din cele mai vechi timpuri viaţa intimă în China, ea persistînd şi în prezent. În acelaşi timp, istoria încărcată de mit, legendele cu şi fără fond religios, cît şi tradiţia atît de bogată au făcut şi fac parte din cotidian. Misterul a fost întreţinut din necunoaştere, de dificultatea străpungerii zidului chinezesc, a zidului propriu-zis, dar mai cu seamă a zidului spiritualităţii acestei lumi, cauzele esenţiale fiind particularităţile limbii aglutinante, sintetice, scrierea rafinată şi greu de însuşit depărtarea, în timp şi în spaţiu,a acestui univers de civilizaţie, de Europa, izolarea Chinei de lume în general etc.

Acest mare, dublu zid, material şi spiritual, a dăinuit şi graţie firii simple a chinezului, modestiei şi discreţiei în care trăieşte el. În plus, cutuma confucianistă a acordat femeii un anumit loc în familie şi în societate, sechestrînd-o în aripile private ale locuinţelor, refuzîndu-i aproape cu desăvîrşire orice poziţie în viaţa socială. În felul acesta, raporturile intime soţi-soţii (în China feudală se practica poligamia) au fost puse sub şapte lacăte.

Inhibarea oricăror efuziuni sentimentale în public — trăsătură definitorie a conduitei chineze, supusă unei severe cenzurări morale, religioase şi filozofice — l-a dus de asemenea pe european la concluzia pripită că orice chinez e rece, cînd în fapt acesta nu e cu nimic mai puţin focos decît românul, să zicem.

Istoria civilizaţiei Chinei debutează cu vremurile de legendă, circumscrise expresiilor livreşti „cei trei" şi „cei cinci împăraţi". Organizarea primitivă a vieţii s-ar fi petrecut cu un milion de ani în urmă. „Omul de Beijing" descoperit la Zhoukoudian a trăit acum 500.000 de ani. Există numeroase mărturii arheologice ale matriarhatului — cultura Yang Shao, 6-7000 î.e.n. — şi ale patriarhatului — cultura Longshan, 5000 de ani î.e.n. Primii împăraţi sînt de fapt supraoameni, zeităţi cu puteri divine. Astfel, Fu Xi, numit şi Bao Xi (a trăit între 2953 şi 2838 î.e.n.) a descoperit valenţa familiei, promulgînd căstoria, pe principiul „un bărbat şi o femeie". Prin această recomandare imperioasă, el ar fi pus capăt promiscuităţii primitive. Ca şi sora sa, care i-a devenit ulterior nevastă, anume împărăteasa Nü Wa, Fu Xi avea cap de om şi trup de dragon, patru gheare în loc de mîini şi de picioare. El i-a învăţat pe oameni să facă năvoade din liane. Le-a mai dăruit focul să se încălzească şi să gătească bucate, totodată fluierul din care să scoată sunete muzicale, cît şi cele opt simboluri grafice ale schimbării balanţei forţelor din univers. Trei linii continue ☰ semnifică Cerul, iar dacă acestea sînt întrerupte ☷ reprezintă Pămîntul. Apa este reprezentată printr-o linie continuă între două linii întrerupte ☵, iar focul printr-o linie întreruptă între două linii continue ☲. Muntele are linia de deasupra continuă, celelalte două fiind discontinue ☶, iar răsturnarea acestui semn este furtuna ☳. Mlaştina, cu trigrama ☱ se află în opoziţie cu vîntul, care este redat astfel : ☴. Aceste trigrame au stat la început la baza

practicilor divinatorii, cumulînd mai multe semnificaţii sugestive. Astfel, Cerul este tatăl şi sudul. Pămîntul — mama şi nordul, pe cînd celelalte *ba gua*, opt trigrame, simbolizează trei băieţi şi trei fete sau tot atîtea triburi, precum şi celelalte puncte cardinale, cît şi direcţiile de mijloc dintre acestea (sud-est, sud-vest) etc.

Succesorul lui Fu Xi, Shen Nong, însemnînd Ţăranul Sfînt (2838-2698), a remarcat însemnătatea cerealelor, binefacerile lor în viaţa oamenilor, fapt pentru care i-a învăţat pe aceştia agricultura. El a descoperit şi ierburile de leac şi, ceea ce ne interesează pe noi, nu puţine din plantele cu priorităţi afrodisiace folosite şi astăzi.

Unele izvoare istorice le conferă acestor primi eroi civilizatori o importanţă generală în sfera mitului şi a legendei, numindu-i Împăratul Cerurilor (Fu Xi), Împărăteasa Pămîntului (Nű Wa) şi Împăratul Oamenilor (Shen Nong).

Chinezii *han* se consideră însă descendenţii împăratului mitic Huang Di, Împăratul Galben. Asupra originii şi a vieţii acestuia ne vom apleca mai mult, fiindcă de la el pornesc izvoarele cercetării sexului.

Împăratul Galben a fost descendent al regilor din Xiong Guo, Ţara Urşilor. Numele lui de familie era Ji, după alte surse : Gong Sun, iar numele personal — Xuanyuan, Axul sau Arborele Carului de luptă. Originar din nord-vest, l-a înfrînt pe Chi You, apoi pe Yan Di, devenind stăpîn în valea Fluviului Galben. Alţii spun că i-a urmat direct lui Shen Nong, Ţăranul Sfînt, după victoria sa asupra lui Chi You, unul dintre vasalii răzvrătiţi. Plină de frumuseţe şi culoare este descrierea luptei dintre Huang Di şi Chi You. „Huang Di a adunat zeii şi demonii din întregul Univers pe Marele munte de la asfinţit. El trona pe un car preţios, la care erau înhămaţi elefanţi, în vreme ce şase dragoni de apă, cu trup de şarpe şi cu patru labe, zburau în urma lui.. Pasărea *bifang*, care îşi tot striga numele, conducea carul. Ea se asemăna unui cocor, cu faţă de om şi plisc alb, avea un singur picior şi penajul

albastru cu pete roşii. Pe unde trecea ea se stîrnea un foc misterios. Chi You, însoţit de o haită de lupi şi de trigri...", a invocat vîntul şi ploaia, abătîndu-le asupra duşmanului său, şi tot printr-o vrăjitorie a învăluit oastea Împăratului Galben într-o pîclă neagră şi groasă. Împăratul Galben a chemat în ajutor zeităţile cerului. Şi în acele împrejurări vitrege, a născocit carul-busolă, pe a cărui capră şedea un omuleţ din lemn, cu braţul întins către Steaua Polară, oricare ar fi fost direcţia de mers a carului. În sfîrşit, în urletele dragonilor şi ale demonilor, şi-a croit cale printre potrivnicii săi, biruindu-i.

A avut „25 de urmaşi, dintre care 14 şi-au luat 12 nume", cronicarii vroind să spună că au înfiinţat „ţări", într-o mare uniune de triburi, care au format ulterior naţiunea chineză. Chinezii se consideră a fi „fiii şi nepoţii Împăratului Galben".

Se cuvine să spunem aici un cuvînt şi despre Zhong Guo, Ţara de Mijloc (sau China, cum e cunoscută ea de lumea nechineză). Numele ei chinezesc există din Dinastia Shang. Regele Shang era suveranul direct al unui teritoriu restrîns, constituind locul de centru şi capitala mai multor principate supuse de el. Pentru poziţia de mijloc pe care o avea ţara lui între celelalte, i s-a spus acesteia Zhong Guo, Ţara din Centru sau Ţara de Mijloc, marcîndu-se astfel deosebirea faţă de ţările de la Răsărit, de la Apus, de la Miazănoapte şi de la Miazăzi. În Ţara de Mijloc se afla centrul politic, religios şi cultural, ea fiind un adevărat punct de referinţă al universului oamenilor de atunci. Principatele au înflorit sau au decăzut, dinastiile s-au perindat unele după altele, dar denumirea generică de Zhong Guo s-a păstrat pînă în zilele noastre pentru întreaga lume chineză.

Împăratul Galben ar fi condus cu înţelepciune poporul timp de un veac (2697-2597 ; unii apreciază că în anul 2550 era încă în viaţă), excelînd în treburile politice, în arta războiului şi în organizarea vieţii supuşilor săi. A creat calendarul chinez, orientîndu-se după fazele lunii, împărţind anul în

douăsprezece luni şi în patru anotimpuri. A inventat vehiculele pe roţi (de aici numele său personal Xuanyuan, Axul sau Arborele carului de luptă), bărcile, oglinda şi oala pentru fiert, a construit case, şi-a îndemnat supuşii să-şi vopsească hainele în cinci culori. A ştiut să se folosească de oameni pricepuţi, spre binele general. I-a cerut dregătorului Cang Jie să definitiveze o operă care s-a dovedit măreaţă, miraculoasă — scrierea. Om neobişnuit, despre acest Cang Jie se spune, la fel ca într-una din expresiile noastre populare, că avea patru ochi. El ar fi născocit ideogramele scrierii chineze, cercetînd în pămîntul umed urmele lăsate de animale şi de păsări. Alţi dregători au stabilit notele muzicale (Ling Lun), numerotarea vremii prin cicluri de cîte 60 de ani în loc de un secol (Da Nao), regulile de igienă (Qi Bo). Împăratul Galben a lăsat urmaşilor cunoştinţe despre cer şi pămînt, apa rîurilor şi a mărilor, metale şi roci, dezvăluind totodată însuşirile şi folosinţele jadului, atît de iubit de chinezi. Soţia Împăratului Galben, Lei Zu, a împămîntenit în China creşterea viermilor de mătase şi le-a învăţat pe femei ţesutul şi brodatul.

Împăratul Galben este cunoscut ca omul supremei virilităţi şi ca maestru al tehnicilor sexuale, alături de un nemuritor taoist, pe nume Peng Zu. Nesocotind principiul armoniei *yin-yang*, „un bărbat şi o femeie", impus de Ţăranul Sfînt, el şi-a luat mai multe soţii, instituind sistemul poligamiei, desfiinţat prin lege abia peste milenii, în secolul nostru, după abolirea feudalismului.

Ajuns la vîrsta de 50 de ani, Împăratul Galben a simţit o oboseală, o sfîrşeală grozavă în tot corpul. S-a sfătuit atunci cu Qi Bo, supranumit Învăţătorul Ceresc, sfetnicul cu ajutorul căruia, după cum vom vedea, a întocmit primul tratat de medicină al lumii. De unde această vlăguire, de vreme ce străbunii noştri vieţuiau o sută de primăveri, iar puterea trupească le rămînea neştirbită ? s-a mirat el. În vechime se cunoştea calea dualităţii *yin-ying*, i-ar fi răspuns Învăţătorul Ceresc. Cine nesocoteşte acest precept al naturii şi nu ţine seama de o anu-

mită ordine firească a lucrurilor, va culege roadele celui care însămînţează în plină iarnă. Ulterior, Împăratul Galben a intrat în legătură cu o nemuritoare, Su Nű, Femeia Pură, care ar fi trăit pe vremea lui într-una din reîncarnările ei terestre. Ea i-a spus că suferă de *wu lao,* epuizarea celor cinci organe interne, inimă, ficat, splină, plămîni şi rinichi, şi i-a explicat cu de-amănuntul interacţiunea lui yin-yang, cît şi a celor cinci elemente care compun viaţa materială, lemnul, pămîntul, apa, focul, metalul. În cazul lui, se slăbise periculos de mult suflul vital. Robusteţea şi virilitatea puteau fi redobîndite prin legături cu tinere virgine, l-a sfătuit ea, dar nu oricum, ci recurgînd la tehnici sexuale care să nu-l obosească, ci să-l ajute să absoarbă necesarul de *yin,* elementul femeiesc. Dialogul dintre împărat şi nemuritoare s-a păstrat, prin înscrierea, pe carapace de broască ţesoasă, a ceea ce se numeşte astăzi *Su Nü Jing, Cartea Femeii Pure.* De pe carapace şi pietre, cartea sau îndrumarul unei sexualităţi sănătoase, cu întrebări şi sfaturi competente, a fost copiată pe fîşii de bambus, apoi pe suluri de mătase, ajungînd astfel pînă la noi. Scrisă în chineza veche, ea era practic inaccesibilă lumii de azi. În secolul al XX-lea, ediţii în limba chineză contemporană au adus-o în mîna publicului larg de cititori, textul avînd şi reproducerile iniţiale, aşa cum au fost ele găsite încrustate în carapacea dură, semănînd cu nişte desene în peniţă, apropiate de eleganţa ideogramelor. *Su Nű Jing, Cartea Femeii* Pure, cuprinde cinci secţiuni. „Secretul artei din camera înţelegerii ; Folosirea adecvată a abilităţii sexuale ; Poziţiile de bază ale raporturilor sexuale" ; cu subcapitolele : „Cele nouă metode, Cele opt beneficii, Cele şapte vătămări", „Arta hrănirii vigorii inegalate ; Reţete pentru femei". Interesantă ni se pare o descriere a partenerei ideale pentru un bărbat şi precizarea vîrstei ei — descriere care e chiar aceea a femeii recomandate de Balzac, într-un alt timp şi alt spaţiu, dar cu acelaşi ideal : femeia la treizeci de ani. Dar să-i dăm cuvîntul Împăratului Galben :

„Femeia plină de farmec este blîndă, are glas duios, păr fin şi negru, piele catifelată, oase fine. Ea nu e nici înaltă şi nici scundă, nici grasă şi nici slabă. Are picioarele bine formate, cu păr puţin şi scurt în zona umbroasă, iar secreţiile „peşterii" ei ar fi să cadă drept, ca o apă lină, frumos curgătoare. Nemăritată, este preferabil să aibă între „de cinci ori cinci" pînă la treizeci de ani. Cînd face dragoste, uită de sine, secreţile îi sînt proaspete, trupul i se învăluie în sudoare, făcîndu-l pe bărbat să i-l zvînte cu o bucată de pînză. Ea intuieşte şi urmează întocmai mişcările bărbatului. Dacă întîlneşte o astfel de femeie, bărbatul nu are a se teme că îi va dăuna, chiar dacă nu respectă întru totul regulile contactului sexual".

Iată o scenă de amor :

„Legătura sexuală are drept scop obţinerea armoniei între *yin* şi *yang*. Cum bărbatul simbolizează cerul şi femeia pămîntul, iniţiativa aparţine bărbatului. Tocmai de aceea, bărbatul trebuie să se aşeze deasupra femeii. Înainte de contactul propriu-zis, se recomandă ca el să tragă cu putere aer în piept. Totodată, prin mîngîieri, va avea grijă ca femeia să fie cît mai dornică. În timpul pătrunderii, bărbatul trebuie să-şi ţină limba proptită în spatele dinţilor de sus. Din timp în timp, va respira adînc. Şi nu va vorbi. Efortul îi secătuieşte suflul şi îi slăbeşte puterea de autostăpînire. De asemenea, pentru a se controla cum se cuvine, trebuie să-şi sprijine trupul pe coate şi pe genunchi. Cînd simte că se apropie momentul descărcării, să-şi înghită saliva. Astfel, ejacularea se face în trepte şi sămînţa nu curge prea abundent. În timpul acesta, se cere să respire ritmic, cu gura închisă. La încheierea relaţiei sexuale, bărbatul să-şi şteargă „unealta soarelui" cu o cîrpă uscată, apoi să-şi tragă un ţol peste el, spre a se feri de orice curent de aer. În acest moment, îi poate adresa femeii cuvinte de tandreţe, însă nu este bine să-şi mîngîie partenera sau să o sărute, pentru a nu isca din nou flacăra iubirii".

TREI

COITUS RESERVATUS

„Vai de cel care se căsătorește cu o femeie îndrăzneață și puternică !", scrie undeva în *Yi Jing, Cartea Schimbărilor,* iar un vers din *Shi Jing, Cartea Poemelor,* sună astfel : „Nu lăsați femeia să se amestece în treburile publice". În același sens, un proverb chinezesc atenționează : „Nu așteptați lecții de morală și nu ascultați sfaturi de la eunuci și femei". În domeniul lingvistic, al scrierii ideografice chineze, caracterele *nű,* femeie, și *zi,* bărbat, scrise alăturat, ca într-o îmbrățișare grafică, formează un cuvînt nou, pronunțat *hao,* care nu putea să însemne decît : bun, bine ; în schimb grupul din trei ideograme *nű* dă cuvîntul *jian,* imoralitate, trădare, năpastă.

În ciuda raționalității, a înțelepciunii sale exprimate atît de fără echivoc, chinezul iubește cum nu se poate mai mult femeia — mamă, nevastă sau amantă — și se lasă cu bună știință pe mîna ei. În familiile poligamice, prima soție hotăra tot ce ținea de viața privată a bărbatului, ca singurul și adevăratul stăpîn în gospodărie, ea fiind aceea căreia îi dădeau socoteală slugile, soțiile secundare, copiii, neamurile. Lipsită de dreptul implicării sociale directe, femeia chineză va fi eminența cenușie a vieții, mergînd pînă la imixtiunea sa în afacerile de

stat. Istoria Chinei abundă în exemple (pozitive si negative) de astfel de amestec în treburile publice.

Femeia era pregătită din copilărie pentru a fi o bună nevastă și mamă, în spiritul a patru cerințe morale, *si de*, maniere elegante, vorbire cumpătată, înfățișare plăcută și destoinicie în lucrul de mînă.

În societate, ea trebuia să aibă o comportare supusă. Confucius, filosoful care a exercitat o influență profundă, copleșitoare, asupra întregii vieți a chinezilor, a atins cu învățătura sa fiecare ungher al activității umane. S-a spus că, la fel cum națiunea han n-a putut fi cotropită prin forță, ci ea i-a subjugat pe cotropitori, prin asimilare, tot astfel școala filosofică *ru*, a cărturarilor, fondată de Confucius, a eliminat celelalte curente de gîndire prin încorporarea în sistemul propriu a laturilor bune, a accentelor noi găsite la celelalte curente și școli de filosofie, ea înfățișîndu-se adesea drept fundamentul culturii naționale a Chinei. Confucius a vorbit despre existența, manifestarea în societatea și familia feudală chineză a cinci raporturi cardinale, și anume acelea : dintre conducător și popor, dintre tată și fiu, dintre soț și soție, dintre frați și dintre prieteni. La baza lor, a așezat cele cinci virtuti. wu chang, sau cinci permanențe : *ren*, bunătate umană ; *yi*, dreptatea ; *li*, bunele maniere ; *zhi*, înțelepciunea, și *xin*, sinceritatea. În această rețea. femeia era obiectul docilității totale. Față de tată, în copilărie și tinerețe ; în fața soțului, după măritiș ; în fața fiului, în cazul morții soțului. Ea nu avea dreptul la opinie, la cuvînt.

În schimb, viața ei intimă era organizată în așa fel. încît să i se dea satisfacție. În plan sexual, bărbatul avea grijă de toate femeile sale și, pentru ca el să facă față la o asemenea sarcină, manualele de sex au dezvoltat teoria reținerii ejaculării. Actul sexual era condus cu multă grijă de către bărbat, atent la satisfacerea femeii, moment după care el oprea conștient zbaterea amoroasă, rezervîndu-se pentru o altă femeie. In felul acesta trebuie să fi procedat și Hercules, în faimoasa lui campanie sexuală de o noapte.

Cercetările moderne au confirmat intuițiile lumii chineze antice, după care apetitul sexual al bărbatului este mai prompt, pe cînd femeia are nevoie de cîteva minute bune pentru a se încălzi și a atinge starea de maximă excitație. Bărbatul chinez era astfel educat, încît să prelungească prologul și chiar să ofere partenerei satisfacție deplină, întîrziind îndelung, fără a-și epuiza vigoarea. Sărutul, *qin*, era privit, prin urmare, ca parte componentă a actului sexual și de aceea practicarea lui în public era de neconceput. Se recurgea intens la mîngîieri, masaj, cărțile de sex fiind acelea care indicau punctele sensibile, în stare să trezească simțurile. Erau recomandate și pozițiile cele mai variate, în primul rînd în scopul de a menține viu interesul bărbatului în exercitarea îndatoririlor conjugale, și mai puțin din rafinament, cum s-ar crede. Erau permise orice inversiuni, cu același scop, al atragerii bărbatului.

Chinezii ar fi găsit calea menținerii sănătății fiziologice în condițiile poligamiei. Pe de o parte, nevestele, concubinele și favoritele — al căror număr depindea de punga și nu de potența stăpînului — n-ar fi fost deloc neglijate, avînd o viață sexuală normală. De notat că emiterea sămînței masculine se considera a fi obligatorie în perioadele fertile ale femeii, perioade care ar fi ocupat primele zile de după menstruație. Pe de altă parte, sănătatea bărbatului n-ar fi fost șubrezită prin emitere excesivă de esență *yang*. Elementul solar *yang* reprezintă sursa vieții, este izvorul sănătății și tocmai de aceea emisiile frecvente îi sînt dăunătoare bărbatului. În același timp, esența *yang* este întreținută de elementul *yin*, feminin, fapt realizabil numai prin contact sexual. Privarea lui *yang* de *yin* duce la sterilitate și boală. Raporturile frecvente fără orgasm (și este indicat — după cum vom vedea în capitolele specializate — să fie făcute cu cît mai multe femei) întrețin componenta masculină din trupul bărbatului, întăresc vigoarea. O credință populară explică chiar în felul acesta mult dorita naștere de băieți.

Legătura sexuală a beneficiat de o viziune practică, guvernată de ordinea naturală a lucrurilor, de importanța garantării urmașilor și de asigurarea fuziunii *ym-yang*. Erau marginalizate celibatul și onanismul, homosexualitatea masculină. În schimb, raporturile intime între femei sau masturbarea practicată de acestea erau acceptate (deși disprețuite și condamnate oficial, ca și anomaliile sexuale la bărbați), pe considerentul că elementul *yin* prisosește în trupul femeii și asemenea exerciții de plăcere nu reușesc oricum să-l secătuiască.

În limba chineză, o metaforă străveche pentru femeie este *ban tian pianr*, jumătate de cer (cealaltă jumătate fiind, evident, bărbatul), consacrînd recunoașterea neoficială a egalității dintre sexe. Numerele sînt împărțite în două grupuri (exceptînd numărul 1, indivizibil): cele impare, 3, 5, 7 și 9, sînt masculine, au forță și aduc noroc. Cele pare, 2, 4, 6 și 8 sînt feminine.

În China a reprezentat o componentă firească și necesară a vieții de familie tocmai ceea ce în Europa ar părea un act de amoralitate, anume relațiile intime — sub același acoperiș — cu mai multe femei, bărbatul reușind să le satisfacă prin amînarea orgasmului său, procedeu care i-ar fi sporit potența. Petrecîndu-se legal, actul vieții sexuale poligamice nu putea fi blamabil. Cît de extinsă putea fi poligamia? Limitele erau motivate și hotărîte de considerente pecuniare. Oamenii simpli erau monogami și această observație era valabilă pentru majoritatea populației. Au existat frecvente cazuri cînd, din pricina sărăciei, doi frați sau veri pe linie paternă (obligatoriu din aceeași familie) cumpărau împreună pentru a le fi soție, aceeași femeie și există mărturii despre asemenea conviețuiri perfecte. Bărbații din clasa de mijloc aveau însă între trei și cinci neveste. Cei din clasele bogate între șase și o duzină, nobilimea două-treizeci de femei, iar împărații cîteva sute sau mii. Poligamia a netezit calea vînzării mireselor. Nașterea unui fiu era salutată. Băiatul ducea mai departe numele familiei, asigura urmașii care să se îngrijească de sufletele celor dispăruți în moarte, prin sacrificii și ofrande;

ca să nu mai spunem că, în clasele de jos, ei reprezentau braţele de muncă atît de necesare. Şi, totuşi, o fată aducea bani peşin, mai ales dacă era frumoasă. Emisari imperiali cutreierau satele pentru a descoperi noi frumuseţi, iar intrarea unei fete între concubinele împăratului, ale prinţilor sau ale cine ştie cărui înalt mandarin echivala pentru familia ei cu descoperirea unei comori, cu o înavuţire peste noapte. Mai mult, fraţii sau chiar tatăl norocoasei căpătau slujbe bine plătite, titluri, domenii etc.

„Îţi alegi nevasta pentru virtuţile ei şi iei o concubină pentru frumuseţea ei", au proclamat confucianiştii. Curios, pe lîngă plusurile şi minusurile ei, această instituţie — a concubinelor — a avut o valenţă socială înaltă. O altă instituţie care a rezistat pînă în zilele noastre este aceea a mijlocitoarelor, *mei ren*, femei iscusite, bune de gură, care duc de la o familie la alta (e vorba de familiile interesate în mariaje) informaţii referitoare la tineri candidaţi şi la starea materială a părinţilor acestora. Înaintea căsătoriei, se face între cei doi soţi virtuali un schimb de date zodiacale personale, incluzînd cele opt ideograme, ba zi, care indică ora, ziua, luna şi anul naşterii fiecăruia dintre ei. Familiile angajează astrologi pentru ca aceştia să cerceteze compatibilitatea unirii tinerilor. În cazul în care toate datele sînt favorabile, familiile îşi trimit una alteia documentele de căsătorie, conţinînd poziţia şefilor de clan din ultimele trei generaţii, lista persoanelor care locuiesc în aceeaşi casă şi situaţia materială. Fata îşi părăseşte familia, dar nu preia numele soţului, rămînînd toată viaţa legată de clanul în care s-a născut. Abia copiii ei vor lua numele de familie al soţului. Ea va locui în casa mirelui şi nu se va putea întoarce acasă să-şi vadă părinţii mai devreme de împlinirea a trei ani de la căsătorie. Cum arăta mireasa ? Iată o viitoare concubină imperială, în descrierea unei aşa-zise mijlocitoare, care a vizitat-o spre a se convinge de frumuseţea ei : „Chipul îi strălucea ca zăpada în zori. Avea ochii limpezi, aidoma valurilor potolite, iar sprîncenele îi erau lungi şi bine arcuite. Dinţii albi contrastau puternic cu gura mică şi buzele roşii. Nasul şi urechile nu

făceau decît să-i adauge chipului o frumuseţe mai mult. Lăsat să cadă liber, părul negru şi mătăsos ca satinul atingea pămîntul. Parfumul trupului ei îmbălsăma aerul camerei. În bătaia soarelui, pielea îi lucea de parcă tocmai atunci fusese dată cu pomadă. Sînii îi erau tari şi crescuţi doar atît cît să-i cuprinzi în palme".

Tinerii se vedeau abia la banchetul uniunii lor, cu alte cuvinte în ziua cununiei, în cadrul ceremoniei numită *xiang shi*, vederea la faţă. De acum nu se mai putea face nimic, în cazul în care ei nu s-ar fi plăcut. Soarta îi legase, prin voia părinţilor şi mai ales a mijlocitoarei, care aranja de multe ori lucrurile în funcţie de răsplata pe care o primea de la ambele părţi. Un singur aspect era respectat cu străşnicie : menţinerea statutului social. Un aristocrat nu ar fi acceptat odrasla unui cetăţean de rînd; oricît de bogat ar fi fost acela, un cărturar nu s-ar fi încuscrit cu un neştiutor de carte şi aşa mai departe.

Ceremonia căsătoriei era însoţită de felurite practici, cele mai multe pornite din superstiţii. În noaptea nunţii, mireasa trebuia să fie virgină. Ea era sfătuită să se arate neştiutoare, lăsînd bărbatului iniţiativa ; să suporte cu stoicism deflorarea ; să nu-şi exteriorizeze plăcerea în timpul actului sexual, manifestîndu-şi în totul obedienţa. Dacă nu-şi dovedea virginitatea, a doua zi era trimisă înapoi, la ai săi.

Cît despre divorţ, dreptul civil consemna şapte motive serioase de pronunţare a lui : sterilitate ; adulter ; lipsă de respect pentru socri ; limbă ascuţită ; hoţie ; gelozie ; boală nevindecabilă.

Viaţa este „vis şi năzărire, fulger şi rouă", stă scris în *Jin Gang Jing, Cartea de Diamant.* „Fie frumuseţea tinerei femei adumbritoare strălucirii lunii şi frăgezimii florilor, dar atunci cînd sprîncenele frumoasei se pleoştesc şi ochii i se urîţesc, bărbaţii vor strîmba din nas şi vor trece nepăsători pe lîngă ea". Dar pentru a se face vrednic de farmecele femeii, un bărbat trebuie să fie înzestrat cu cinci lucruri : să arate ca Pan An (poet antic

247-300, renumit pentru frumusețea fizică, un Rudolph Valentino avant-là-lêttre, după care tînjeau femeile din capitala imperiului chinez), să fie îndîrjit în ale poftei ca un măgar ; să fie bine înstărit, așa ca Deng Tong (bogătaș din secolul I î.e.n.), să fie tînăr și în putere ; să aibă timp liber întru răbdare și stăruință.

Mandarinul Ximen Qing, unul dintre multele personaje ale romanului clasic *Shui Hu Zhuan, O-sîndiții mlaștinilor*, este pus la încercare de către o iscusită mijlocitoare, într-o dispută a cărei miză era frumoasa și focoasa Lotus de Aur, pe care el o dorea nebunește. Referitor la cele cinci condiții, el dă acest răspuns, cîtuși de puțin intimidat :

„— Ca să spun drept, mie nu mi-ar lipsi nici unul din aceste lucruri. Nu arăt eu chiar ca Pan An dar sînt bine făcut. Am cunoscut de timpuriu plăcerile și sînt destul de priceput la iubit. Nu mă plîng în privința averii, iar dacă n-o fi ea cît a lui Deng Tong, tot am cu ce să-mi duc în plinătate zilele la adînci bătrînețe. Cît despre răbdare o să dovedesc oricîtă, așa că de-o fi să primesc patru sute de lovituri din partea iubitei, mare lucru dacă i-oi întoarce măcar una. Vreme am din belșug, pentru că, dacă nu aveam, cum altfel m-ai fi văzut mereu zilele acestea ? Pune totul la cale, mătușică, și la sfîrșit am să te răsplătesc cu prisosință".

În vremurile vechi ale Chinei au existat asemenea bărbați, excelînd în „cele cinci condiții" de luptători invincibili în amor. Memoriile istorice ne transmit că, în urmă cu trei milenii, regele Zhou Kin era cum nu se poate mai nesățios la băutură și femei. Războinic neîntrecut, bărbat viguros, omora tigrii și leoparzii cu mîinile goale. Plimba prin palat o femeie încolăcită de el, susținînd-o cu tăria neasemuită a uneltei soarelui. Pentru o tînără „delicată ca o floare și frumoasă ca zeița lunii", singura femeie care îi satisfăcea simțurile uriașești, a pus să se facă un lac plin cu alcool, în loc de apă, în copacii din jurul acestuia poruncind să se agațe hălci de carne friptă. Perechea regală urmărea de pe terasa palatului tot felul de scene regizate cu un

pervers simţ al umorului. Oşteni tineri erau îmboldiţi să se scalde în lichidul ademenitor al lacului, iar în momentul în care aceştia, incitaţi de băutură, se repezeau spre fripturile atîrnate prin copaci, le săreau în cale mult mai îmbietoarele fiice ale păcatului. Se înţelege că foamea stomacului era dată uitării. În clarul zilei, pe malul lacului artificial, se încingeau şi se satisfăceau cu necontenire patimile. Regele dirija ca un demiurg uniunea *yin-yang*, rînduită de natură şi stimulată de voinţa-i bolnavă. Pretindea că mijloceşte fuziunea cerului cu pămîntul, întru fericirea şi tihna muritorilor, pentru o armonie universală, în fapt împerecherea multiplicată ca între nişte oglinzi invizibile îi stimula simţurile. El însuşi, nepotolitul, se deda celor mai bizare performanţe lubrice, izbutind abia la incitaţia acestor factori groteşti exteriori, să atingă orgasmul în acelaşi timp cu perechea-i regală. Cazul acestui despot torturat de o erecţie exagerat de prelungită şi-a găsit explicaţia în timpurile moderne, el fiind circumscris unei maladii strict clasificate de ştiinţa medicală — anume priapismul. Aceste scandaloase poveşti despre orgiile condamnabile ale exhibiţionistului rege Zhou Xin s-au transmis din generaţie în generaţie, sub denumirea : „Isprăvile de la lacul umplut cu alcool şi din pădurea de carne".

De altfel, fantezia chinezească, potenţată de valorile poetice ale limbii, creează sugestive şi cuprinzătoare noţiuni-simbol. În direcţia care ne interesează acum, notăm cîteva cuvinte sau expresii de această natură : *fen tao*, „împărţirea piersicii" şi *ge xiu*, „tăierea mînecii", ambele desemnînd actul de sodomie, de homosexualitate.

Aidoma altor civilizaţii străvechi, lumea chineză a cunoscut şi ea homosexualitatea, cu toate că această legătură sexuală între bărbaţi nu a fost atît de răspîndită în popor.

Cele două expresii îşi au originea în două întîmplări străvechi.

Un prinţ al principatului Wei face pasiune pentru unul dintre tinerii mandarini ai curţii, motiva-

ţia rezidînd în prospeţimea chipului acestuia, întocmai ca al unei frumoase în primăvara vieţii, în fragilitatea trupului, cît şi în delicateţea şi unduirea de salcie plîngătoare a mersului, a gesturilor lui. Curînd, legătura amoroasă a celor doi ajunge să fie cunoscută, şi oamenii de la palat îi urmăresc cu mai multă luare-aminte pe îndrăgostiţii care nesocotesc preceptele morale şi principiul fundamental lăsat de Împăratul Galben, anume acela de a nu se irosi esenţa yang. Într-una din zile, într-o plimbare prin grădinile palatului, tînărul culege o piersică de-a dreptul din pomul plin de roade, muşcă din ea şi apoi o oferă prinţului, pentru a se bucura şi el de savoarea miezului cărnos, siropos şi dulce. Trebuie precizat că piersica are conotaţii exacte, este simbolul vieţii lungi, al frăgezimii şi purităţii trupului de femeie tînără. În plus, gestul de a oferi cuiva mîncarea sau băutura ta, după ce tu ai gustat mai întîi, are în China sensuri licenţioase. Este o invitaţie disimulată la plăcerile amoroase. În povestea noastră, oferta mandarinului era o evidentă expresie a dorinţei fizice, cu atît mai mult cu cît fusese făcută public fără nici o rezervă. Prinţul ar fi putut să refuze şi să-şi certe în intimitate înfocatul iubit. El însă a sfidat deopotrivă convenienţele, primind piersica, mîncînd-o pe loc şi declarînd apoi în faţa suitei stupefiate că fructul fusese deosebit de gustos, numai şi numai pentru că se aflase mai înainte în gura tînărului. De la această întîmplare picantă, a împărţi o piersică avea să desemneze, într-o înţelegere eufemistică, nu altceva decît homosexualitatea.

În alt loc şi în alt timp, mai aproape de era noastră, un împărat al Dinastiei Han (Liu Xin, Veselie, care de dragul contrastului şi-a luat numele de domnie Ai Di, adică Împăratul Trist, şi a stat pe tron între anul 6 î.e.n. şi 1 al erei noastre) avea, pe lîngă curtezanele imperiale, un număr de adolescenţi, cu care îşi potolea cel mai adesea instinctele sexuale. Odată, după o scenă amoroasă, se odihnea lungit în pat alături de preferatul său. Chemat de sfetnici să soluţioneze o problemă de stat care nu

suferea amînare, a constatat că nu se poate ridica din așternuturi, deoarece tînărul dormea dus peste o bună parte a mînecii largi a robei lui. Din mare dragoste pentru amant, împăratul a cerut sabia și și-a retezat acea bucată din mîneca stîngă a halatului și asta numai pentru a nu tulbura somnul perechii sale întru plăcere. Ca și în cazul de mai sus, duioșia împăratului a făcut senzație, și „a tăia mîneca" avea să primească un sens nebănuit pînă atunci, anume acela de amor între doi bărbați.

Învățatul Confucius (Kong Qiu. 28IX551-4III479 î.e.n.) s-a pronunțat ferm împotriva exceselor sexuale. Ca și Socrate, ca și Isus Cristos, el nu a lăsat nimic scris. După trecerea maestrului în neființă, discipolii lui apropiați (avea trei mii de învățăcei, într-un timp cînd poporul chinez număra abia vreo zece milioane) au scrijelat pe fîșii de bambus dialogurile purtate de el. În ciuda normelor predicate, Confucius însuși este bănuit a fi căzut în mrejele unei principese, pe nume Nanzi, o femeie de o rară frumusețe trupească, însă libertină în cea mai înaltă măsură, întreținînd raporturi sexuale cu orice bărbat care îi plăcea și fără să-i pese de cele mai apropiate grade de rudenie cu ea, deținute de amorezii ei.

Dar cu aceasta depășim sfera potenței. În schimb, se cuvine menționată vîrsta părinților lui Confucius. Tatăl — om trecut de șaptezeci de ani — și mama — o adolescentă de șaisprezece. S-au întîlnit pe un deal acoperit cu duzi. Tînăra neștiutoare se dusese să culeagă frunze de dud pentru viermii de mătase. S-au iubit, și celui care a fost conceput în condiții atît de romantice i-au spus Kong Qiu. Kong era numele de familie al tatălui, militar de carieră, iar Qiu înseamnă deal. El avea însă să fie cunoscut sub numele de cărturar, Kong Zi sau Kong Fu Zi (în care Fu și Zi înseamnă învățător, mentor), latinizat — Confucius. De reținut vigoarea tatălui și înțelepciunea fiului. Și iată cum nu se dezminte nici în acest caz observația că odras-

lele din părinți la vîrstă înaintată sînt extraordinar de dotate.

Între dinastiile îndelungii istorii a Chinei, a existat și Dinastia Sui, care a avut numai doi împărați. Yang Jian, generalul întemeietor, și-a zis Împăratul Cărturar (581-605). Fiul său, Yang Kuang, și-a luat numele domnesc Vigoarea Focului (605-618), însă supușii i-au spus Întunecatul, nu fără temei. Pe timpul acestuia, imperiul chinez se întindea din Turchestan pînă în Indochina, incluzînd peninsula coreeană și Taiwanul. Vigoarea Focului a fost un om întreprinzător, de o energie și fantezie debordante, ca organizator al multor expediții militare, inițiator de mari lucrări de construcții civile (a construit o nouă capitală la Luoyang, și un canal de navigație legînd capitala cu Fluviul Albastru, canal utilizabil și astăzi, pentru vase de mare tonaj), mecena al artelor, părinte al cărturarilor. Faimosul sistem al examenelor cărturărești *Ke ju zhi*, pentru ocuparea funcțiilor mandarinale în stat, care a fost desființat abia în secolul XX, îi aparține. A înființat o serie editorială completă a scrierilor antice, a dispus catalogarea marilor biblioteci și muzee ale imperiului. La curtea sa somptuoasă a primit delegații japoneze și el însuși a trimis soli în această țară, ca și în India și în insulele Mărilor Sudului, dovedindu-se un diplomat excepțional de abil.

Cu toate acestea, a fost supranumit Întunecatul. Lucrările publice au sărăcit țara, făcînd nenumărate jertfe, campaniile în Coreea și în sud au eșuat, expedițiile punitive în interiorul imperiului, necruțătoare, deosebit de violente i-au creat faima unui tiran, a unui conducător extrem de crud, iar viața de curte l-a arătat a fi un împărat cu totul lipsit de scrupule.

Capacitatea pusă în treburile de stat a fost estompată de fantezia debordantă, fără limite, în arta sexului. În lucrarea *Sui Yang Di Xing Sheng Ji*, „Însemnări privind viața erotică a Împăratului Yang din Dinastia Sui", redactată un secol mai tîrziu de către un cărturar care a dorit să rămînă ne-

cunoscut, sînt prezentate cele mai multe dintre întreprinderile sale în acest domeniu, transmise de altfel și prin viu grai.

Extravaganțele Împăratului Vigoarea Focului, supranumit Întunecatul, nu și-au aflat egal. Avea o împărăteasă primară, două împărătese secundare, șase concubine imperiale și șaptezeci și două de favorite. Ele formau ceea ce s-ar chema haremul împărătesc. Dar el întreținea la palat o adevărată armată de tinere fete. Acestea erau membre ale corpului de balet sau muzical, aparțineau familiilor nobile și profesau un stadiu de pregătire pentru viața de curte, ori îndeplineau pur și simplu sarcini de slujnice. În perioadele de maximă înflorire, numărul femeilor palatului atingea cinci mii.

Splendoarea capitalei Luoyang, cu palatele ei fără de seamă, cu grădinile întinse și cu un uriaș lac artificial, presărat cu insule ca niște oaze ale Paradisului, a fost preamărită de poeți. În anul 616, Întunecatul a înscenat pe faimosul lac artificial, pentru delectarea sa și a Curții, o bătălie navală în toată regula, aidoma spectaculoaselor lupte de gladiatori din Roma antică. Grădinile palatului erau în permanență în floare, deoarece o adevărată oaste de oameni se ocupa cu legatul de ramurile goale în anotimpul rece, a frunzelor verzi și a minunatelor flori multicolore, confecționate din mătase. Corectarea naturii era făcută spre delectarea ochilor și mistificarea timpului prea grabnic trecător. O cerință subiectivă, de natură ideală și estetică, deși, într-un fel, de gust îndoielnic. Împăratul nu agrea peisajul dezolant al timpului segmentat de schimbările legice ale anului, preferîndu-i acestuia un decor artificial, degajînd sentimentul stenic, fie el și iluzoriu, al permanenței.

Palatele înălțate de el, la a căror plăsmuire aducea cele mai multe idei originale, întrecîndu-și constructorii, au fost, fără nici o exagerare, un vis de măreție al oamenilor și, totodată, adevărate bijuterii la scară grandioasă, în ciuda faptului că n-au rezistat timpului. Vinovată de distrugerea lor a fost înclinația bolnăvicioasă a împăratului Întunecatul,

către sex. În ochii oamenilor vremii, palatele acelea minunate erau locuri ale desfrîului, aducătoare de nenorocire. Generalul Li Yuan a recîştigat ţara printr-o răzvrătire, în urma căreia a înfiinţat o dinastie de largă respiraţie, marcînd epoca de aur a culturii Chinei, Dinastia Tang. El a înconjurat cu armata palatele şi grădina de basm, punîndu-le foc. Cine nu apucase să fugă înainte de sosirea răsculaţilor, nu a mai putut scăpa de la pieire, fiindcă nimeni nu a fost lăsat să iasă din împresurare. Trei luni a bîntuit incendiul, care a cotropit cu flăcările sale şi trupul celui care fusese răstimp de treisprezece ani Fiul Cerului în lumea muritorilor.

Cum arăta vestita operă arhitecturală a Vigorii Focului ? Clădit pe o suprafaţă de o sută de mii de *mu* (aproximativ şapte mii de hectare), palatul propriu-zis era înconjurat de treizeci şi şase de castele, pierdute în grădini luxuriante. Se numea Palatul Labirintului, era înalt, cu trei caturi, într-un joc măiestrit al pereţilor exteriori, avea terase largi şi aducea întru totul cu o pagodă uriaşă. Interiorul lui surprindea prin neobişnuitul împărţirii spaţiului, pe măsura poftelor bizare ale acestui împărat. Coridoarele se deschideau ori se închideau atunci cînd te aşteptai mai puţin. Prin uşi de forme diferite se pătrundea în săli mai mari sau mai mici, în camere obişnuite sau în adevărate amfiteatre. Încăperea centrală, în care Întunecatul îşi consuma fanteziile erotice, era atît de largă, încît se putea ţine acolo un banchet de o mie de persoane. În această sală se lăfăiau patru paturi uriaşe, cu baldachine din mătase brodată, de fiecare baldachin în parte atîrnînd cîte o inscripţie care denumea alcovul respectiv : „Pasiune necurmată" ; „Noapte dulce şi parfumată" ; „Deliciul lunii în plină toamnă" ; „Uitarea necazurilor primăverii".

Palatul Labirintului şi celelalte castele erau locuite de cîteva mii de tinere, alese din întreaga împărăţie. Ele erau renumite pentru frumuseţea lor naturală, fiind în acelaşi timp desăvîrşite cîntăreţe şi dansatoare. Purtau veşminte în culori aprinse

sau uşor străvezii, lăsînd să se ghicească fermecătoarea, cuceritoarea linie armonioasă a trupului lor.

Şi acum să ne imaginăm, cu ajutorul aceloraşi texte vechi, un moment al desfătării împăratului.

Cînd Fiul Cerului era anunţat, tinere goale, alese din timp de armata de eunuci împărăteşti, îl aşteptau în încăperea centrală, trîntite lasciv peste blănuri de tigru şi de leopard, tînjind după îmbrăţişarea augustă, care putea duce, dincolo de desfătarea de o clipă, la norocul lor de a naşte un fiu, cît şi de a fi ridicate la rangul de concubină imperială.

Pereţii sălii erau acoperiţi cu oglinzi din bronz. Lampioane de mătase împrăştiau o lumină diafană, străduindu-se a rivaliza cu lumina lunii. Aerul mirosea a santal, iasomie şi bujor, arome de ascendenţă imperială.

Vigoarea Focului se oprea mai mult într-o cameră alăturată, unde îşi scotea roba galbenă brodată cu dragoni (culoare şi însemne imperiale), încingîndu-şi pe trupul gol, în jurul taliei, doar o piele de leopard. Urmat de alaiul eunucilor, el rătăcea amuzîndu-se pe coridoarele-capcană, pentru ca în cele din urmă să pătrundă singur în încăperea centrală. Acolo se afla numai el, Bărbat-stăpîn, fără de rival, între sute de tinere, care nu conteneau să îngîne : *wan sui,* la mulţi ani, în traducere directă — trăiască zece mii de ani !

Fiul Cerului era întîmpinat cu tăvi încărcate cu cupe de aur pline cu alcool de *renshen,* rădăcina vieţii, şi cu alte arome afrodisiace. După cîteva pahare, pe măsură ce pofta îi creştea, el se strecura aici şi acolo, pentru cîteva momente, în spatele draperiilor de mătase. Se spune că alegea cu ochii închişi, repezindu-se într-acolo de unde venea glasul cel mai diafan. Prindea tînăra şi o trîntea pe culcuş. Smulgîndu-şi cu furie acoperitoarea din piele de leopard, se lăsa pradă plăcerii. Între timp, alte chemări îi captivau luarea-aminte. Îşi abandona partenera şi se arunca asupra alteia. De această dată schimba poziţia, şi tot aşa, pînă cînd ajungea să fie

satisfăcut, şi abia atunci se odihnea o vreme. Mai tîrziu, jocul putea începe iarăşi, de vreme ce lumina venea numai de la lumînările lampioanelor şi nu se putea şti dacă e noapte sau zi.

Întunecatul beneficia de instrumente pentru făcut dragoste. Un scaun pe roţi, numit de el, după mai multe încercări făcute cu acesta, „Scaunul fecioarei", tocmai fiindcă se dovedise potrivit în special pentru asemenea tinere ! deoarece mîinile şi picioarele virginei erau prinse şi ţinute în anumite poziţii, care uşurau actul erotic. Vehicolul „Cum vă place", care se ridica şi se lăsa în timpul actului sexual, manevrat fiind de nişte funii de mătase. Caravana „Şapte şarete preţioase", fiecare vehicol din cele şapte fiind izolat de lumea exterioară prin cîte trei cortine alcătuite din şiraguri de pietre preţioase. Acestea aveau rolul de a ţine în loc privirile indiscrete ale trecătorilor şi deopotrivă glasurile pătimaşe ale celor dinăuntru ; totodată ele produceau, în mişcare, o muzică diafană. În schimb împăratul, în plină vrajă a actului „nori şi ploaie", putea, în timpul deplasării sale prin oraş sau a călătoriei în alte localităţi, să iscodească şi locurile şi chipurile trecătorilor.

Numai că fantezia lui o întrecea cu mult pe aceea a tehnicienilor imperiului. Dacă ar fi trăit în epoca modernă, Întunecatul s-ar fi făcut cu siguranţă regizor. Excesele sale sexuale erau susţinute de spectacole uriaşe, adevărate montări pentru superproducţii panoramice, probînd o putere de imaginaţie rară.

Inaugurarea Marelui Canal a făcut-o însuşi Fiul Cerului. Călătoria a durat cîteva săptămîni, numai convoiul imperial întinzîndu-se cale de o sută de li (circa 50 km). Corabia împăratului era lungă de o sută de metri şi avea patru punţi, fiind în fapt un adevărat palat plutitor. Alte nouă corăbii aparţineau împărătesei, principalelor concubine şi alaiului lor. Două sute cincizeci de bărci largi precedau convoiul şi tot atîtea îl urmau, purtînd prinţi şi prinţese, favorite imperiale, slujbaşii şi servitorii.

Urmau corăbiile mandarinale, împodobite fie-

care după rangul demnitarilor. În momentele cînd vîntul nu bătea sau cînd el sufla contrar direcţiei de plutire, mii de slugi, îmbrăcate în brocart, îi ajutau de pe maluri pe vîslaşii galerelor, trăgînd de frînghii lungi palatul plutitor. Frînghiile erau verzi la culoare, anume pentru a se confunda cu verdele sălciilor şi al întregii vegetaţii a malurilor. Dincolo de aceşti hamali, înainta, călare, garda imperială, dispusă pe două flancuri.

Împăratul stătea pe puntea superioară, în compania unor frumoase, alternînd voluptăţile amorului cu plăcerea spirituală a contemplării peisajului. Legănarea pe ape şi vastitatea spaţiului care se lăsa cuprins de privirea lui, totuşi lumească, îi ofereau şi îl umpleau de senzaţii noi, mai mult sau cîtuşi de puţin serafice.

O variaţie de regie a spectacolului a fost înlocuirea trăgătorilor de frînghii cu slujnice de la palat. Veşmintele multicolore ale acestora, reflectate în ape, precum culorile feerice ale curcubeului, glasurile lor suave înălţînd imnuri de slavă şi mai cu seamă mişcările trupurilor frumoase, unduitoare, îl fascinau pe împărat, stimulîndu-i potenţele.

Într-o expediţie militară, Fiul Cerului a poruncit să se facă o pictură pe un sul de mătase de dimensiuni fantastice, această adevărată frescă avînd în intenţie reproducerea sau captarea picturală a întregii imagini a capitalei, cu zidurile cetăţii, cu suplețea turnurilor de pază, cu somptuozitatea acoperişurilor palatelor. Uriaşa pînză a fost desfăşurată de Fiul Cerului de jur-împrejurul taberei, precum un ecran panoramic.

Şi acest autor maniac, dornic de a include în viaţa sa chiar spectacolul existenţei nu s-a dovedit nicicînd obosit. Mereu nemulţumit, mereu nesatisfăcut, în căutare de nou, el a trăit în frenezia epuizantă a propriei fantezii şi inteligenţe. În cele din urmă, obsesia tehnicilor şi a plăsmuirilor celor mai bizare avea să fie dată în mare parte uitării. Fiul Cerului avea insomnii ca ultimul dintre muritori şi

singura care reuşea să-i aducă somnul era o concubină, căreia el, dintr-o dorinţă lesne de înţeles, i-a dat numele „Fata-vis". Ea îl masa cu o ştiinţă rară, după ce îl obosea mai profan decît orice vis omenesc, nu atît hrănindu-i vigoarea, cît deposedîndu-l de esenţa *yang*. Întrebată care era secretul secătuirii Vigorii Focului pînă la căderea lui într-un somn profund, fata a răspuns simplu : „Mă răsucesc ca o iapă nărăvaşă". Reţinuse esenţialul, din atîtea expediţii orgiastice fastuoase ale Fiului Cerului în lumea inepuizabilă a erosului.

PATRU

O MIE DE GALBENI PENTRU UN SURÎS

Qian Jin Yi Xiao, O mie de galbeni pentru un surîs, este o expresie care are la bază un fapt întîmplat în urmă cu aproape 3000 de ani, în vremea dinastiei Zhou. Regele Ceresc You era mîndru de noua sa favorită, Bao Si, de care nu se mai despărţea, neglijîndu-şi toate celelalte femei. În ciuda acestui fapt, tînăra nu-i lua în seamă pasiunea, nu părea fericită de ea, rămînînd tot încruntată, oftînd şi chiar lăcrimînd pe furiș. Nimeni de la palat nu o văzuse surîzînd. Intrigat, regele ceresc a oferit o mie de galbeni celui care avea să reușească a-i smulge un zîmbet. Nenumăraţi oameni şi-au încercat norocul, recurgînd la glume, acrobaţii şi măscări, însă zadarnic. În cele din urmă, un pierde-vară i-a sugerat regelui să se ducă împreună cu favorita sa pe Muntele Li într-o excursie de cîteva zile. Şi regele a dat ascultare sfatului. Acolo, pe vîrful muntelui, se aflau douăzeci şi ceva de ruguri-semnal, care se aprindeau ori de cîte ori năvăleau barbarii. Într-o seară, în timp ce regele ceresc şi curtea sa benchetuiau pe o terasă, undeva, pe povîrnișul muntelui, acel pierde-vară, pe nume Guo, a trimis oameni să aprindă rugurile, unul după altul, din poruncă regească. După obicei, principii vasali din împrejurimi au strîns la repezeală oștirile şi au alergat în ajutorul regelui. Numai că în loc de armele năvălitorilor, au avut surpriza să fie întîmpi-

naţi cu muzică şi veselie. „Ce s-a întîmplat ?“, s-a mirat frumoasa Bao Si, observînd învălmăşala armatelor de la poalele muntelui. Regele You i-a explicat şotia pusă la cale pentru plăcerea ei. Abia atunci Bao Si a surîs, mulţumită. Cîteva zile la rînd, You a cunoscut mai mult decît satisfacţia de a se iubi cu o femeie fără pereche, care s-a manifestat pătimaşă, posesivă, dezlănţuită. Numai că, la puţin timp după aceea, cînd barbarii Rong au năvălit cu adevărat şi rugurile au fost aprinse, vestind în mod real primejdia, nici unul dintre principii-vasali nu şi-a mai pus oastea la dispoziţia regelui ceresc, crezînd că regele şi favorita lui se amuză din nou. Barbarii au biruit oastea puţină din capitală. Regele ceresc şi Guo şi-au găsit în mod sîngeros sfîrşitul. Capitala imperiului a fost mutată la Luoyang, pentru a nu se mai afla în calea barbarilor. Cît despre Bao Si, frumoasa al cărei surîs a costat nu o mie de galbeni (în realitate 50 de kg de monezi de aramă), ci un imperiu, a fost capturată şi făcută sclavă.

Peste vreo jumătate de mileniu de la această întîmplare, o altă frumoasă va acţiona invers decît Bao Si, făcînd o faptă de bravură : îşi va salva patria. Pe atunci, imperiul chinez se fărămiţase în mai multe principate. Prinţul de Yue îl slujise timp de 3 ani, ca simplu sclav, pe Fuzhai, prinţul de Wu, ţara şa fiindu-i acestuia vasală. Eliberat, prima lui grijă a fost să-şi administreze cu înţelepciune principatul, iar cea de-a doua să descopere femei frumoase pe care să le ofere în dar prinţului Fuzhai, oprimatorul şi duşmanul lui, pentru a-l distrage de la afacerile de stat.

Într-un sat a fost găsită adolescenta Xi Shi. Frumoasă, inteligentă, gata să se sacrifice spre a-şi apăra patria. Prinţul Fuzhai a considerat-o, pentru multele ei calităţi, o adevărată nemuritoare, coborîtă din ceruri. Atît de puternică i-a fost dragostea, încît el s-a lăsat fără nici o rezervă prins în mrejele ei, consultînd-o pe stăpîna inimii sale în toate domeniile, inclusiv în probleme politice. Preafrumoa-

sa, dar și preaiscusita Xi Shi l-a povățuit în așa fel, încît el să-și ducă țara de rîpă. În decurs de nouă ani, principatul Wu a fost anexat de Yue, iar prințul Fuzhai și-a pus capăt zilelor. Xi Shi a dispărut fără urmă. Unii cred că s-ar fi aruncat în Lacul Apusului din Hangzhou, alții povestesc însă că ea ar fi fugit departe, cu Fan Li mandarinul care o descoperise cu ani în urmă, între ei închegîndu-se o iubire neînchipuit de puternică. Adevărul este că, tocmai cînd se dobîndise independența principatului său, Fan Li a renunțat și el la poziția socială și a plecat spre sud, în țară străină, trăind din negustorie. Atît de abil și-a condus afacerile, încît a fost primul milionar chinez, zeificat ulterior ca patronul breslei. Grație cui ? Neasemuitei Xi Shi, pentru care a făcut totul. Frumoasa avea capacitatea de a se metamorfoza, de a se dedubla. În societate era fragilă și delicată, încît părea că și suflul celor din jur o poate doborî. În camerele interioare căpăta o vitalitate rar întîlnită. Fantezia o ajuta să găsească noi dezmierdări, fiind inepuizabilă în arta de a seduce

Peste secole, în anul 473, cînd s-a oficiat încoronarea lui Liu Yu ca împărat, sora acestuia i s-a plîns că, deși frați, el urma să beneficieze de un întreg harem, în timp ce ea continua să se culce cu același bărbat, soțul ei, care dispunea la rîndul său de nu puține femei. Argumentul esențial a fost : pentru ce această nedreptate, de vreme ce ne-am născut din aceiași părinți ? Dîndu-i dreptate, proaspătul împărat, în nesăbuința tineretii, i-a trimis curînd prințesei Shan Yin, Umbra Muntelui, în interpretare lumească semnificînd vagin, nu mai puțin de treizeci de tineri, pentru ca în cursul unei luni (după calendarul lunar chinez fiecare lună are treizeci de zile, iar din trei în trei ani se mai adaugă la cele douăsprezece luni una, numită *run-yue, lună-intercalată,* pentru a compensa diferența de unsprezece zile și un sfert dintre anul solar și cel lunar, stabilit după fazele lunare) să se culce în fiecare zi cu un alt bărbat. Se zice că Shan Yin ar fi inaugurat și spectacole, în care tinerii aflați la bunul ei plac

erau spectatorii, protagoniști fiind ea și unul sau mai mulți iubiți, pe o scenă care era în fapt propriul ei alcov, făcut pe comandă, cît o sală de recepție.

Ulterior, acceptarea mai multor iubiți pentru primele doamne ale împărăției nu a mai scandalizat. Wu Zetian, concubină, apoi soție de împărat iar din anul 685 și pînă în 705 ea însăși împărătească, unica femeie-împărat (cu drepturi și puteri) a Chinei, a îmbogățit tradiția, luînd mai întîi drept amanți doi frați, pe Zhang Changzong și Zhang Yizhi, tineri mandarini la curte. Mai tîrziu, comandantul trupelor capitalei a primit sarcina, din porunca împărătesei, să-l descopere pe bărbatul cel mai potent din imperiu. Omul a fost găsit, prin intermediul unei prostituate. Era un tînăr fără educație, statornic client al lăcașurilor deocheate, unde se țineau jocuri de noroc și întîlniri dubioase. Numitul Xue era atît de dotat, încît faptul a determinat-o pe împărătească să mărturisească de-a dreptul că întregul imperiu nu valora cît unealta neprețuită a acelui vrednic bărbat. Geloși, frații Zhang i l-au adus împărătesei la palat pe călugărul budist Huaiyi, care era nu numai dotat de la natură (nu atît ca mărime a organului, ci ca potență, apetit sexual, rezistență și durată a eficienței lui în act), dar stăpînea cu desăvîrșire toate secretele artei alcovului. Se zice că pînă și pe patul de moarte, la 82 de ani, împărăteasa Wu Zetian ar fi poftit la promptul și sprintenul „mic călugăr" (denumire dată de ea) al călugărului budist...

Exemplele ar putea continua, deoarece tradiția populară chineză a reținut nenumărate nume de femei, faimoase pentru frumusețea lor, pentru talentul artistic, pentru priceperea în arta „norilor și a ploii" (actul sexual), dar și pentru ceva în plus, mult mai însemnat.

Wang Zhaojun (secolul I î.e.n.), o tînără de la Palat, a acceptat să se mărite cu un prinț al hunilor barbari, aducînd, astfel, 60 de ani de tihnă la granița de nord-vest a imperiului. Wen Cheng, fiica adoptivă a împăratului Tai Zong (secolul VII), a

fost trimisă la Lhassa, conducătorului Gambo, ea pledînd și făcînd totul pentru prietenia chino-tibetană, pentru liniștea și siguranța țării din care venise.

Cele douăsprezece văduve ale familiei Yang au condus la victorie, în secolul al X-lea, armatele înfrînte de tătari, armate în care soții lor își pierduseră viața.

Bai Suzhen sau Zhuo Wenjun au rămas pînă astăzi simboluri ale dragostei libere și fidelității.

Cel mai înălțător cuplu al dragostei pure, neîntinate de sex, îl formează tinerii Liang Shanbo și Zhu Yingtai. Singură la părinți, Zhu Yingtai l-a convins pe tatăl său, moșier, să o lase să meargă la școală (în China feudală, aceasta era rezervată numai băieților), deghizată în băiat. În timpul celor 3 ani de studii în capitala județului, s-a îndrăgostit de un coleg, Liang Shanbo. La încheierea studiilor, înaintea întoarcerii acasă, i-a mărturisit soției învățătorului că este de fapt fată și că îl iubește pe Liang. Aflînd cu întîrziere adevărata identitate a fostului coleg și prieten, tînărul Liang s-a grăbit spre casa moșierului. Cînd a ajuns acolo, a găsit-o pe Zhu Yingtai bolnavă de supărare, deoarece, în lipsa ei de acasă, fusese promisă unui tînăr dintr-o familie bogată și părinții nu îndrăzneau să rupă logodna, temîndu-se de un scandal social.

Tinerii și-au mărturisit neputincioși iubirea, jurînd să-și rămînă credincioși unul altuia. Cu toate stăruințele, Liang Shanbo n-a reușit nici el să-l înduplece pe moșier să-și schimbe cuvîntul. Ca urmare, a plecat și s-a stins de disperare în casa părintească.

Vestea tristă a ajuns la urechile lui Zhu Yingtai. În ziua cînd urma să fie trimisă la casa viitorului soț, ea și-a implorat părinții ca procesiunea să se oprească pentru puțin la mormîntul lui Liang Shanbo, aflat în drum.

Sub rochia roșie de nuntă, ea își pusese un veșmînt alb, culoarea doliului la chinezi. Și-a lepădat hainele de nuntă și s-a dus la cavoul iubitului

ei. A îngenuncheat şi, scoasă din minţi de durere, şi-a lovit capul de lespedea mortuară de acolo, găsindu-şi în felul acesta moartea. S-a stîrnit o furtună, mormîntul s-a deschis fulgerător şi a înghiţit-o pe Zhu Yingtai înlăuntrul său, închizîndu-se la fel de iute, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut. Cei doi îndrăgostiţi s-au întîlnit pentru totdeauna, dincolo de viaţă, în moarte. Dacă trupurile lor au rămas captive, unul lîngă altul, întunericului, regăsindu-se într-o veşnicie de care ei nu s-au putut bucura, sufletele lor au răzbătut numaidecît la lumină, dincoace de piatra rece a cavoului, vii, jucăuşe, fericite, într-o frumoasă pereche de fluturi. Pentru a simboliza, în China, biruinţa din toate timpurile, peste orice vitregii, a iubirii pure, adevărate, profunde. O pereche de fluturi e efemeră, dar întîlnirea lor luminoasă, repetată, şi iar repetată, e permanentă. E aici o poezie de iubire eternă pe care Shakespeare o va pune peste vremuri în cavoul legendei altor doi îndrăgostiţi imaculaţi. Romeo şi Julieta. Fără dreptul de recurs al fluturilor.

CINCI

LOTUSUL DE AUR — BANDAJAREA PICIOARELOR

În urmă cu două-trei decenii, pe străzile Beijingului se mai puteau întîlni femei în vîrstă mergînd încet şi legănat, de parcă şi-ar fi numărat paşii mărunţi, împiedicaţi, ele însele arătînd ca nişte năluci de pe alte lumi, abia ţinîndu-se pe tălpile atît de mici, cît să le ţii în palmă.

Anecdotica acordă poetului Li Yu (937-978), care a fost şi împărat al dinastiei Tang între anii 961 şi 975, meritul şi culpa născocirii acestei ciudăţenii privind accentuarea feminităţii şi eleganţei sexului frumos. El îi purta o dragoste deosebită uneia dintre concubinele sale, pe nume Yao Niang. Spre a-i pune în valoare calităţile de mare dansatoare, i-a construit o estradă din aur, închipuind o imensă floare de lotus, decorată cu perle şi i-a cerut frumoasei să danseze pe aceasta cu tălpile înfăşate în fîşii lungi, albe, de mătase : legate astfel, labele picioarelor ei căpătau o formă arcuită, semănînd cornului de lună. Şi iată cum, de la pasiunea pentru graţia femeii, bandajarea picioarelor a devenit de atunci modă, iar, ulterior, un atribut al frumuseţii, un simbol şi o marcă ale feminităţii deosebite.

Ridicarea unor postamente din aur, în formă de floare de lotus, dobîndise deja în China puterea de

seducţie a tradiţiei, datînd de pe vremea lui Confucius. Principi şi, mai tîrziu, împăraţi urmăreau de jos de la piciorul sau baza platformei „lotusului de aur" piruetele dansatoarelor preferate, ale căror picioruşe fine şi măiestre nu aveau decît de cîştigat de pe urma asocierii calităţilor lor cu cele ale purităţii florii de lotus şi preţiozităţii aurului. În felul acesta, cu timpul, expresia „lotusul de aur" a ajuns să fie simbolul tălpii bandajate, un eufemism larg uzitat.

Mai mult decît atît, în societate, piciorul bandajat va fi un semn al obîrşiei aristocratice, al nobleţii. Dar el implică şi un sens al suferinţei în numele frumuseţii. Pentru că, ce a însemnat în realitate ideea, la urma urmei, de capriciu şi fantezie a unui poet, care mai era pe deasupra şi împărat ? Aproape două milenii de durere şi de caznă, pentru un lung şir de femei a căror copilărie a fost schilodită, furată, sacrificată. Operaţiunea era începută de la o vîrstă foarte fragedă, de la cinci pînă la cel mult zece ani şi consta în comprimarea, prin legare foarte strînsă în feşe, a labelor picioarelor. Acestea nu erau lăsate să crească în voie, ci silite să capete o formă arcuită, concavă, dimensiunea lor rămînînd redusă, doar la atît cît poate cuprinde podul unei palme. Oasele se curbau în sus şi carnea creştea pe călcîi. Degetele erau întoarse pînă sub tălpi, astfel încît să se creeze acel corn al lunii, sugerat, în fapt, de degetul cel mare, singurul dezvoltat în detrimentul celorlalte. Picioarele supuse tehnicii bandjării erau spălate bine în apă caldă, apoi unse din belşug cu alaun. Se tăiau unghiile din carne. O fîşie lungă de vreo trei metri şi lată de cinci centimetri era înfăşurată începînd de la degetul mare, strîngîndu-se bine celelalte degete sub talpă. Operaţia în sine nu era foarte dureroasă. Durerile începeau după cîteva ore. Copila nu se putea ţine pe picioare, baza de susţinere fiind foarte mică, totuşi era forţată să păşească, pentru a se bate, a se presa carnea. O dată sau de două ori pe săptămînă, picioarele erau spălate, unse cu alaun şi legate din nou, din ce în ce mai strîns. În aproximativ doi ani, cele patru degete, comprimate de strîn-

soare, intrau cu totul în talpă şi labele picioarelor se curbau, semănînd din ce în ce mai mult cu secera lunii. Între timp sîngerau, supurau, erau mereu curăţate şi bandajate, pînă ajungeau la vreo zece centimetri lungime. Picioarele bandajate erau astfel deformate, mutilate, pentru a corespunde unor dogme tradiţionale, sociale, estetice (punînd în valoare fragiditatea şi delicateţea siluetei femeii) şi chiar erotice. Existau felurite ierburi, care grăbeau procesul şi alinau durerile provocate de bandajare.

Bandajarea picioarelor, cu toate aspectele sale dureroase şi neplăcute, a fost o operă de mare rafinament. Ca şi poligamia, ea a servit celor din vîrful piramidei sociale. Trebuia să fii bogat pentru a putea întreţine mai multe femei. Aceeaşi stare se impunea în cazul „cultivării" lotusului de aur, deoarece femeile cu picioare bandajate căpătau o sensibilitate şi o fragilitate pe viaţă. Ele nu se puteau ţine vreme îndelungată pe picioare, nici nu puteau parcurge distanţe lungi pe jos, neajunsuri care le excludeau de la orice fel de muncă. Cînd se deplasau la templu sau în vizită, foloseau litierele, vehicolul purtat pe umeri de slugi. Un procent infim al populaţiei Chinei îşi permitea luxul întreţinerii unor astfel de femei. Desigur că modificarea labei piciorului era imposibilă pentru femeile din rîndul ţărănimii, clasă socială care a ocupat pînă nu de mult peste 90 la sută din populaţia Chinei. Ţărăncile trăiau pentru a-şi cultiva ogorul şi a-şi ţine gospodăria, iar lotusul de aur echivala cu o infirmitate.

Dacă mulţimea — din raţiuni obiective — şi-a păstrat rezerva faţă de practica nemiloasă a stagnării forţate a creşterii labelor picioarelor în tipare date, poeţii, cărturarii şi-au asumat rolul preamăririi virtuţilor reale sau închipuite ale lotusului de aur. Piciorul micşorat al femeii a fost încetul cu încetul înconjurat de mister, întreţinîndu-se în jurul lui curiozitatea bărbatului. Robe lungi acopereau odată în plus picioarele, lăsînd vederii doar vîrful încălţărilor. Lotusul de aur ajunge un fetiş, capătă prin enigmatic, forţă de atracţie mai mare chiar de-

cît frumusețea chipului sau trupului femeii.

În romanul social *Jin Ping Mei, Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară,* scris în secolul al XVI-lea, autorul, Lanling Xiaoxiao Sheng, confirmă valoarea de simbol pe care o aveau picioarele bandajate. Iată scena peţirii unei femei la al doilea măritiș :

„...e femeie tînără, de vreo douăzeci și cinci—douăzeci și șase de ani, bine făcută la trup și frumoasă. Cînd se gătește, pare o zeiță de pe lampioanele pictate. Are pe vino-ncoa, e plăcută la vorbă și deșteaptă. Se pricepe să conducă o gospodărie, să coasă, să joace șah și nici vorbă că e la fel de destoinică în toate jocurile. Să n-ai nici o bănuială, Mărite Mandarin, treaba e așa cum o spui eu. Pe femeie o cheamă Meng Pavilion de Jad și e a treia născută la părinți. Oh, am uitat să zic că e neîntrecută în mînuirea *yueqin-ului !* Numai să dați cu ochii de ea și or să vi se aprindă călcîiele.

Auzind că femeia știe să cînte la yueqin, un instrument de coarde în formă de lună, Măritul Mandarin fu mai cu seamă atras...

Se auzi zornăitul unor bijuterii ; un parfum fin se împrăștia în toată încăperea. Peţitoarea trase draperia de la ușă și stăpîna casei își făcu apriţia. Ximen Qing rămase cu ochii țintă la frumusețea aceea, ca picată din ceruri. Întocmai așa cum se spune :

Întruchiparea spiritului lunii,
Figurină din jad cu alese podoabe ;
Chipul ei e splendoarea măsurii,
Mlădioasă, nimic nu-i să-i iei, ori să-i pui.
Frunte albă, înaltă, doar două-trei cute,
Frumuseții-i firești și acelea-s plăcute,
Fine veștminte îi trădează picioarele mici,
Numai bune de-alint și iubite, iubite.
Unduiește în mers și-i mireasmă de ploaie,
Iar șezînd te uimește făptura-i și cu totul te-nmoaie.

De cum o văzu, bărbatului i se umplu inima de bucurie.

Femeia se ridică, prinse cu mîinile ei delicate una dintre cești, turnă ceai și îl îmbie pe Măritul

Mandarin, înclinîndu-se cu grație. Profitînd de prilej, petitoarea săltă ușor fusta femeii, dînd la iveală labele picioarelor ei, mici de numai trei *cun* (nici zece centimetri), foarte înguste și cu vîrfurile prelungi, ascuțite. Ele erau încălțate în brocart ornat cu nori în fir auriu. Bărbatul fu cu totul și cu totul mulțumit...

Soția lui, Li Vaza de Flori, cu părul strîns într-o plasă de mătase, prin care sclipeau cerceii de aur cu pietre de ametist, și îmbrăcată într-o bluză brodată și fustă lungă, ornată cu gust, stătea pe treptele care duceau la camerele interioare. În picioare avea papuci ușori, de un roșu aprins, a căror formă delicată, ascuțită la vîrf, promitea delicii nebănuite".

Bandajarea picioarelor influența în bine feminitatea. Opera divină părea convertită de-a dreptul la păcat. Trupul femeii se metamorfoza, căpătînd fragilitatea salciei. Mersul unduitor atrăgea atenția, atîțînd poftele senzuale. Silirea piciorului de a păși numai pe vîrf, întreaga greutate a trupului apăsînd pe degetul mare, talpa fiind răsucită cu cîteva grade către interior, producea schimbări uluitoare în organism. Pielea și carnea corpului femeiesc, solicitate întocmai ca în cazul unei operații estetice, se frăgezeau. Mușchii căpătau mai multă elasticitate. Femeia ținea spatele drept, cu umerii trași înapoi. Seducția și fascinația ei se accentuau. Șoldurile i se arcuiau, căpătînd un plus de voluptate.

Cîștigul cel mai mare era de ordin sexual. Solicitările sporite, cît și eforturile depuse la mers atrăgeau după ele activizarea mușchilor și țesuturilor peșterii umbrelor. Aceasta se strîmta pur și simplu și devenea deosebit de elastică, Muntele Venus prolifera, aducînd bărbatului delicii mai multe, dar și rafinate.

În realitate, întregul mister se reducea la sporirea voluptății zbaterilor amoroase, deopotrivă pentru ambii parteneri.

Grație operației estetice de natură mecanică și fiziologică, piciorul bandajat sau lotusul de aur va deveni, prin intervențiile elogiative, în scris, ale cărturarilor, obiect de veneratie. El va fi socotit cheia

care deschide poarta peşterii umbrelor, ambasadorul inimii femeii, elementul excitant, de condiţionare şi introducere în arta amorului. Femeile aveau încălţări din mătase pe care şi le puneau seara, la urcarea în pat. Scoaterea lor de către bărbat era un semn de mare tandreţe. Mîngîierea lotuşilor de aur echivala cu posesiunea. Lotusul de aur trebuia să fie fin, subţire, mic cît să poată fi ţinut în căuşul palmei. Pielea să o aibă subţire, străvezie. Carnea moale. Avea şi denumiri poetice : petală de lotus, lună nouă, castană de apă, mugur de bambus etc.

În lucrarea *Bandajarea picioarelor la chinezi*, H.S. Levy scria :

„Înfăţişarea micuţă şi fragilă a piciorului trezea în bărbat un amestec de dorinţă şi de milă. Din această pricină, îl stăpînea un impuls irezistibil de a-l atinge şi, dacă i se îngăduia, însemna că femeia era ca şi a lui. Lotusul de aur este un eufemism folosit curent pentru piciorul mic. Iubitorii lotusului cred, evident, că procesul bandajării prin el însuşi are un efect fenomenal asupra siluetei feminine. Această convingere a fost de asemenea întreţinută de practicanţii medicali locali, precum doctorul taiwanez căruia îi aparţine comentariul următor : «Bandajarea are o înrîurire fizică asupra corpului femeiesc. Mersul balansat al acesteia captează atenţia bărbatului. Cînd o femeie cu picioarele bandajate se deplasează, partea inferioară a corpului ei se află într-o stare de tensiune. Acest lucru face ca pielea şi carnea coapselor şi picioarelor ei, cît şi membrana şi muşchii vaginului să devină mai ferme, mai pregnante. Fesele femeii, ca rezultat al mersului, arată mai pline şi mai atractive din punct de vedere sexual, pentru bărbat. Putem astfel înţelege că existau motive precise pentru care bărbaţii ţineau pe vremuri să se însoare cu femei cu picioarele bandajate». Nagao Ryuzo, un cărturar japonez care a trăit multă vreme în China, mi-a spus o dată că, înainte, bărbaţii bogaţi preferau concubine cu picioarele bandajate, deoarece — mărturiseau făţiş — le dădeau, în timpul actului sexual, aceeaşi senzaţie de plăcere intensă,

grație vaginului strîmt, precum aceea oferită de o virgină.

Dar o atracție și mai mare o exercitau picioarele înseși. Ele constituiau un preludiu esențial la actul sexual și doar simpla lor mișcare în mers excita, stimula peste măsură. Ochii bărbatului se delectau la vederea pașilor mărunți ai femeii și la unduirea coapselor provocată de baza de susținere precară a picioarelor bandajate ; nerăbdătoare, urechile ascultau înfiorate foșnetul condurilor de mătase care se apropiau tot mai mult, pentru ca foarte curînd nările lui să inhaleze nesățioase aroma încîntătoare a tălpilor goale parfumate ajunse, în sfîrșit, în miinile lacome de mîngîieri. Modalitățile folosite de bărbat în prinderea picioarelor femeii în palma lui erau multiple și variate ; sub imperiul extazului, îndrăgostitul ducea „lotușii de aur", cuprinși cu gingășie în palme, la buzele sale. Jocul includea sărutul, suptul și introducerea picioruțelor de către bărbat în gura lui, pînă cînd acestea ajungeau să-i umfle de-a binelea fălcile. Le mușca, le sugea viguros sau le adora plasîndu-le și alintîndu-le lîngă obrajii săi, pieptul, picioarele sau membrul viril. Îndrăgostitul spăla de bună voie picioarele femeii iubite, îi curăța unghiile fără șovăială și chiar mînca semințe de dovleac sau alune vîrîte între degetele ei de la picioare".

Și, totuși, ca o ironie a vieții, aceleași fețe care bandajau pentru frumusețe, adorație și dragoste picioarele femeilor, le puneau uneori și capăt vieții. În romanul *Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară,* tînăra Lotus Pur — una dintre multele femei ale „haremului" casei Marelui Mandarin Ximen Qing —, ultragiată și cu sufletul zdrobit de supărare, a alergat și s-a încuiat în locuința rezervată ei. „Începu să bocească. Plînse pînă se aprinseră lampioanele. Cum lumea era ocupată cu banchetul, luă două dintre fețele lungi pentru legat picioarele, le atîrnă de pragul de sus al ușii și se spînzură. Avea numai 25 de ani. Fiindcă știut e :

Pe lume tot ce e bun stă în temniță grea,

Se-mprăștie nori, porțelanul se preface în nea".

Bandajării picioarelor i s-au oferit explicații sociologice. Femeia era legată de casa bărbatului. Sortită unei vieți de recluziune, în camerele interioare ale caselor, femeia era țintuită locului. Ea nu putea fugi nici la figurat și nici la propriu. Depindea de un bărbat cu stare, nefiind în măsură să muncească.

Cert este că obiceiul a rămas propriu chinezilor. În domeniul artistic, a dus la stingerea dansului de curte, a baletului, fiindcă femeile astfel mutilate nu mai erau în stare să facă piruete. Ciudat ! Tocmai idea artistică generatoare a avut de suferit prin ea însăși, dovedindu-se, și nu i-a trebuit mult timp, una sinucigașă. În secolul al XIII-lea, Marco Polo a trăit în China ocupată de mongoli, la curtea marelui han, și în amintirile sale nu vorbește de picioarele bandajate, ceea ce înseamnă că acești cuceritori nomazi nu preluaseră practica. Mai aproape de noi, cînd China a cunoscut din nou soarta unei dinastii străine, manciuriene, lucrul acesta s-a repetat. Mai mult, împărații Qing au emis cîteva edicte cu interzicerea bandajării picioarelor, însă fără succes. Chinezii țineau la tradiția preamărită de literatură și de pictură — pînă și nudurile erau prezentate cu labele picioarelor (socotite partea cea mai intimă a corpului femeii) acoperite. Abia viața modernă a eliminat fără drept de apel bandajarea picioarelor, făcînd să dispară cu totul lotusul de aur, simbol al femeii-obiect.

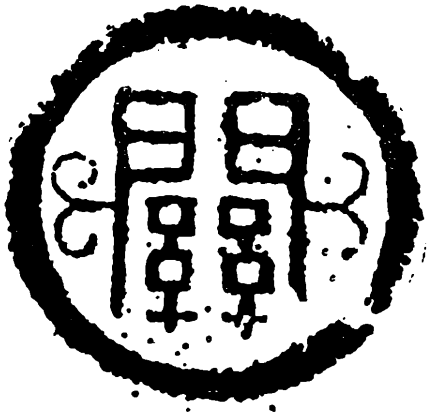

ŞASE

EUNUCII

În limba chineză, eunucul se cheamă *huanguan* sau taijian şi desemnează slujbaşul din părţile private ale palatului, la dispoziţia împăratului şi a familiei acestuia. Castrarea lui era impusă de prezenţa-i printre femeile palatului, unde singurul bărbat potent se cuvenea să fie Fiul Cerului. Dar mai era ceva. În aripile private ale palatului, împăratul apărea ca un om obişnuit, lipsit de grandoarea „fabricată" prin veşminte, prin poziţia pe care i-o oferea tronul etc., încît castrarea sau deposedarea de bărbăţie îi conferea eunucului o situaţie inferioară, nedemnă, vrednică de dispreţ.

Eunucii au existat oriunde a funcţionat instituţia haremului. La egipteni, greci (de aici originea cuvîntului eunukhos, „cel care păzeşte patul"), romani, turci, arabi ; ei au fost foarte răspîndiţi în Asia. La chinezi sînt integraţi sistemului mandarinal şi au dăinuit pînă la începutul secolului XX, dispărînd odată cu imperiul feudal. De unde proveneau ? În primul rînd din rîndurile condamnaţilor prin lege, castrarea fiind una dintre pedepsele sistemului juridic chinez. Marele istoric al Curţii Împăratului Wu, Dinastia Han, Sima Jian (secolul I î.e.n.), a acceptat comutarea pedepsei sale cu moartea (pentru vina imaginară de a fi încercat „a-l induce în eroare" pe Fiul Cerului) în pedeapsa cu castrarea, moti-

vînd opţiunea prin rîvna de a-şi încheia „Memoriile istorice", *Shi Ji*, prima cronică completă a istoriei Chinei. Ca eunuc, a fost numit secretar particular, poziţie la fel de înaltă ca şi cea dinainte, dovadă a nefondatei pedepse. Alţii se trăgeau din prizonierii de război, sclavi indieni sau negri vînduţi în China. Ulterior, tot mai mulţi băieţi erau operaţi de mici, în jurul vîrstei de zece ani, pregătiţi anume pentru a sluji la Curtea imperială sau în palatele marilor mandarini. Unii au primit educaţie aleasă. Astfel, inventatorul hîrtiei, Can Lun (secolul al II-lea), a fost înalt mandarin. Unul dintre cei mai vestiţi corăbieri, Zheng He (secolul al XV-lea), conducătorul unor mari expediţii pe ape pînă în India şi Sri Lanka, s-a bucurat, de asemenea, de un prestigiu deosebit, la palat şi în popor, ocupînd funcţii înalte în stat. Exemplele ar putea continua. Caracterelor integre li se opun personaje pline de făţărnicie, intriganţi notorii, care au adus numai deservicii caselor imperiale şi ţării.

Dar indiferent de purtarea lor, eunucii nu erau decît nişte sclavi, a căror viaţă se scurgea în umbra palatelor şi care trezeau o milă profundă. De multe ori îşi aflau moartea din cîte o toană a celor pe care-i slujeau. Cît despre sensul vieţii lor, cine s-ar putea pronunţa ? Lor le era refuzat dreptul la elementul plenar, bărbătesc, esenţa *yang*. Cine reuşea să reţină numai lumina cerească a zilelor, se concentra pe un anumit domeniu al vieţii, ajungînd să excelez profesional. Cine rămînea însă cu gîndul la căldura iubirii care îi fusese furată vedea numai pasiunile celor printre care trăia şi se folosea de ele cu sînge rece şi inima vicleană, în scopul unic al parvenirii.

Folosiţi de către absolut toate casele domnitoare din China, eunucii au cunoscut epoci de glorie şi altele de declin. La mijlocul secolului al XIV-lea, fondatorul Dinastiei Ming, temîndu-se de intrigile acestora, le-a redus privilegiile, interzicîndu-le cu severitate să se instruiască şi, sub pedeapsa cu moartea, să se amestece în politică. Numai că, de la cel de-al treilea împărat al aceleiaşi dinastii, eunucii au prins să-şi recapete influenţa şi puterea, iar după o jumă-

tate de secol de la ridicarea dinastică obţin din nou dreptul de a studia. Imperiul Ming, sub care China a cunoscut gloria politică şi militară supremă, a fost condus în mare parte de eunuci. Unii sînt mari învăţaţi. Dar cei mai mulţi se mulţumesc să cîştige şi să se bucure de cît mai multe favoruri, prin comportament devotat şi linguşiri. Desigur, caracterul privat al îndeletnicirilor le conferea posibilităţi nelimitate de a afla şi a se folosi de slăbiciunile împăraţilor. Ei sînt integraţi vieţii private a acestora, le cunosc preferinţele, firea, cu toate ascunzişurile ei, ştiu cum îi pot înrîuri, exploatîndu-le o înclinaţie sau alta. Din camerele private, eunucii vor ajunge să inspecteze atelierele şi domeniile imperiale. În anumite epoci, se insinuează în viaţa statului, controlează orientările politice, impun sau decid direct promovările mandarinale, hotărăsc războiul şi pacea. Pentru a se menţine, îşi organizează servicii secrete, spionîndu-i pe înalţii dregători, asuprindu-i pe cei mulţi. Istoria a înregistrat faptul că nu interesele publice îi împingeau să-şi lărgească sfera puterii, ci setea de gloric personală şi de înavuţire. Nu este întîmplător faptul că ei s-au ridicat mai cu seamă în epocile de decadenţă, folosindu-se de slăbiciunile pentru femei, ale împăraţilor. Fiindcă de cele mai multe ori acţionau prin favoritele Fiilor Cerului.

Principala sarcină a eunucilor era supravegherea vieţii de noapte a împăraţilor.

Astfel, în fastuoasa dinastie Tang, la Curte existau 4.000 de eunuci. Împăratul avea o soţie principală, împărăteasa propriu-zisă, 4 *furen*, soţii, concubine de prim rang, aşezate pe grade diferite ale protecţiei imperiale ; 9 *pin*, concubine de rangul al doilea ; 27 *shifu*, femei de lume, dintre care 9 ochioase (rangul al treilea). 9 frumoase (rangul al patrulea) şi 9 talentate (rangul al cincilea) şi 81 *yuqi*, un fel de dame de onoare, împărţite în trei grupe : 27 fecioare (rangul al şaptelea) ; 27 comori şi 27 frumuseţi fascinante (rangul al optulea). Pe lîngă acestea, mai existau diverse slujnice, care slujeau, găteau, coseau şi spălau etc. În vremea împăratului Xuan Zong, Remarcabilul Misterelor (secolul al VIII-lea), în capitala Chan-

gan trăiau şi munceau la Curtea imperială 40.000 de femei. Fiul Cerului însuşi dispunea de trei palate, fiii săi de zece, iar alte o sută de reşedinţe aparţineau restului familiei imperiale.

Cum s-ar fi descurcat împăratul fără sprijinul eunucilor ? Ei erau slujbaşi peste poporul de femei de la Curte. Ei administrau casa. În plan intim, ei ţineau registre cu starea concubinelor, notîndu-şi cu precizie fiecare detaliu al vieţii lor, inclusiv ciclul menstrual. Conform cutumei, seara, după cină, eunucul şef prezenta Fiului Cerului, pe o tavă de argint, un număr de fişe al căror capăt era verde şi pe care erau înscrise numele concubinelor propuse a-i ţine companie pe timpul nopţii. Erau recomandate acele femei care se aflau în perioada de maximă fertilitate. Împăratul făcea alegerea. Numele fericitei era anunţat împărătesei, care îşi dădea sau nu acordul. În ce măsură regulile erau respectate, este o altă poveste. Teoretic, fiecărei favorite îi venea rîndul în patul imperial, însă în realitate atotputernice erau rivalitatea şi strădaniile frumoaselor de a intra definitiv sau pentru o perioadă cît mai lungă în graţiile împăratului, acaparîndu-l zile şi nopţi în şir. În rîvna de a avansa în rang şi, înainte de orice, de a-i dărui împăratului urmaşi tinerele femei se coalizau cu eunucii, îi plăteau pentru a le prezenta în cuvintele cele mai ademenitoare. Şi nu o dată Fiul Cerului asculta sfatul eunucilor, al acestor fiinţe umane mutilate, fără sex, nici bărbaţi şi nici femei, care din această cauză ori deveneau cu totul umile, ori se semeţeau în situaţia de supraoameni.

O dată hotărîtă partenera de pat a împăratului, eunucul de serviciu era întru totul răspunzător de cuvenitele pregătiri. Mai întîi, concubina trebuia să facă baie şi să suporte un masaj uşor, care să-i frăgezească pielea. În continuare, era pomădată, fardată şi îmbrăcată cu grijă. Eunucul respectiv o conducea în camera de dormit a împăratului. El rămînea la uşă, cîtă vreme tînăra era înăuntru, şi nota în registru întîlnirea dragonului cu phoenixul, pentru a socoti cu exactitate naşterea vlăstarului împărătesc, în cazul în care femeia ar fi rămas gravidă. Iar dacă,

din diferite motive, împăratul nu vroia copii de la o anumită concubină, eunucul avea tot astfel posibilitatea să știe cînd să intervină pentru avort.

Marile favorite ieşeau din acest lanţ. Ele dispuneau de anumite laturi ale palatului sau chiar palate distincte, unde primeau adesea vizitele împăratului, iar dacă Fiul Cerului făcea pasiune pentru o nouvenită la palat, fie ea şi simplă slujnică, el o ridica repede pînă la primul rang.

Concubina Imperială Yang Yuhuan, Inel de Jad, a fost femeia care a pus stăpînire deplină pe ultimii zece ani de viaţă ai împăratului Xuan Zong, Remarcabilul Misterelor, care a condus imperiul 44 de ani, între 712 şi 756. Pe măsura acaparării sale de către frumoasa Inel de Jad, el şi-a neglijat celelalte femei, pînă la a nu le mai lua deloc în seamă. Pe împărăteasă (cea de drept) refuza să o vadă, pentru că adevărata împărătească devenise Yang Yuhuan, această bucurîndu-se şi de titlul de *guifei*, prima din cele 4 *furen*, concubine de prim rang ; ei i se împlinea orice dorinţă, oricît de extravagantă şi, pe deasupra, ajunsese, mai întîi cu sprijinul eunucului-şef şi apoi direct, să se amestece în treburile imperiului.

Dar să revenim la eunuci. Îmbrăcaţi modest, cu capul acoperit (fiecare rang mandarinal avea o bonetă specifică, după care acesta putea fi lesne recunoscut), ei se manifestau servil, vorbeau mieros, cu un glas prefăcut, ca de om suferind. Se îngrăşau uşor şi nu aveau putere în organism, îmbătrînind repede ; la patruzeci de ani arătau ca la şaizeci. Spre bătrîneţe se distingeau tot mai greu de femeile bătrîne.

Cîtă vreme trăiau la Curte, eunucilor li se permitea să-şi împartă traiul cu vreo slujnică. Era vieţuire în doi, încercare de izgonire a singurătăţii. Familia astfel constituită se numea a avea „pereche la masă" sau „a înteţi focul". De obicei, însă, eunucii îşi întemeiau o familie la bătrîneţe, după ce se retrăgeau din muncă şi reveneau în societate. Fiindcă cei mai mulţi erau atunci bogaţi, găseau cîte o femeie care să-i îngrijească sau adoptau un fiu. Alţii

se retrăgeau la temple, devenind schivnici și asigurîndu-și astfel zilele de neputință.

Ultimul împărat al Chinei, Aisin-Gioro Pu Yi, în cartea sa autobigrafică *Wode Qian Ban Sheng. Prima jumătate a vieții mele*, publicată în anul 1964, vorbește în felul acesta despre eunuci :

„Nu știu exact cînd s-a recurs la folosirea eunucilor la Palat, în schimb am știință cînd i s-a pus capăt : la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial. Rămăsesem numai cu zece eunuci. Se spune că cei mai mulți fuseseră în timpul Dinastiei Ming, cînd au atins cifra de o sută de mii...

În trecut, de la o anumită oră a zilei cu excepția gărzilor și a bărbaților din familia imperială, în Orașul Interzis nu mai rămînea nici un bărbat adevărat. Sarcinile eunucilor erau extrem de întinse și diverse. Pe lîngă faptul că trebuiau să mă însoțească, la orice oră, cărînd umbrela și celelalte lucruri, conform Regulamentului Palatului, sarcinile lor includeau : transmiterea edictelor imperiale ; conducerea oficialităților la audiențe ; primirea memoriilor ; înmînarea documentelor oficiale ale diferitelor oficii ale Administrației ; primirea banilor și a cerealelor trimise de trezoreriile din provincii ; asigurarea pazei contra incendiilor ; custodia cărților, a caligrafiilor și picturilor, a garderobei, armelor ; păstrarea bronzurilor antice ; ...ținerea sigiliilor imperiale ; notarea amănunțită a activității suveranului ; tunderea și bărbierirea împăratului ; pregătirea medicamentelor ; interpretarea unor arii din opere ; recitarea din cărțile clasice și arderea de santal, așa cum o făceau adevărații călugări taoiști ; oficierea, precum preoții lama, în numele împăratului și multe altele.

Eunucii Palatului se împărțeau în două mari categorii : pe de o parte cei în slujba împărătesei-mame și împăratului, împărătesei și concubinelor imperiale și, pe de altă parte, restul, adică acei cărora le reveneau alte treburi. Erau organizați ierarhic, în trepte, respectate cu strictețe, cuprinzînd eunuci șefi, eunuci responsabili și eunuci simpli, obișnuiți...

Salariile oficiale erau destul de mici, cel mai ridicat fiind cel de opt arginţi, patru kilograme de orez şi un şirag şi ceva de bănuţi de aramă pe lună. Totuşi, cu bacşişurile şi diferite aranjamente, veniturile erau mult mai mari, în special ale eunucilor seniori. De exemplu, eunucul-şef adjunct din anturajul meu era atît de bogat, încît iarna îşi permitea să schimbe zilnic mantia din blană. Numai cea pe care o purta în ajunul Anului Nou, din lutru-de-mare, ar fi reprezentat cheltuielile făcute de un funcţionar mărunt în cursul întregii sale vieţi. Aproape toţi eunucii şefi, cît şi mulţi eunuci responsabili aveau casele lor, prea destui fiind cu „familii" proprii şi slugi.

Pe de altă parte, viaţa eunucilor umili, de rînd, era extrem de grea. Ei mîncau prost, îndurau bătăi şi alte pedepse şi erau lăsaţi fără nici un sprijin la bătrîneţe. Ei trăiau dintr-o milă imperială extrem de îngustă, iar dacă erau alungaţi pentru vreo greşeală, nu-i aşteptau decît cerşitul şi pieirea de foame, moartea prin inaniţie.

Eunucii Palatului Imperial aveau felurite căi de a-şi spori veniturile... Cînd m-am însurat, eunucul şef i-a stors de o mare sumă de bani pe cei de la Administraţie. Eu ordonasem ca totalul cheltuielilor să nu depăşească cifra de 360.000 de galbeni. În felul acesta, eunucilor le rămînea puţin şi atunci ei au oprit pur şi simplu pregătirile. Un mandarin din cadrul Administraţiei a discutat cu eunucul şef, însă argumentele lui n-au avut nici un efect pînă cînd el n-a acceptat pretenţiile eunucilor.

Dar eu cred că eunucii şefi din slujba mea nu se comparau cu Zhang Yuanfu, eunucul şef al împărătesei-mame Long Yu. Cînd am fost în oraşul Tianjin, am aflat că eunucul de mai înainte, Zhang Yuanfu, locuia acolo, în concesiunea engleză, într-o reşedinţă impunătoare ; îşi luase mai multe concubi-

ne și dispunea de o armată de slugi, precum un senior de război. Odată, o concubină de a lui a reușit să fugă de la el și s-a dus de-a dreptul la poliție; dar atît era de miraculoasă puterea bogăției eunucului, încît polițiștii, în loc să o protejeze pe biata femeie, au trimis-o înapoi în casa aceea ca un iad, în care era supusă la tot felul de cruzimi. Pentru a pune capăt unor acte asemănătoare din partea ei sau a altor femei, eunucul a poruncit ca tînăra concubină să fie omorîtă în bătaie, tragedie care s-a și întîmplat, fără ca el să pățească ceva".

ŞAPTE

CURTEZANELE

Una dintre cele dintîi profesii ale omenirii, dacă nu prima, şi anume prostituţia femeii, a existat şi în China din cele mai vechi timpuri. Socotită legitimă, i se recunoştea locul în societate. În anumite epoci, curtezanele se bucurau de un rang destul de înalt. Dramaturgul chinez de talia lui Shakespeare, Guan Hanqing (1210-1280) declara că în capitala imperiului existau pe vremea sa douăzeci şi cinci de mii de actriţe şi curtezane, încadrate în rangul şapte al ierarhiei sociale. Înaintea lor era breasla meseriaşilor, iar după ele urmau cărturarii. Reţinem ideea că aceste frumoase preotese ale plăcerilor erau socotite mai folositoare, mai importante în societate decît literaţii.

Instituţia ca atare a fost legitimată printr-un edict al împăratului Wu din dinastia Han (48-32 î.e.n.).

Înainte de aceasta, în sclavagism, aristocraţii întreţineau la palatele lor zeci şi sute de curtezane şi curtezani, actori, dansatori, pictori, muzicieni şi poeţi, pe care îi plăteau pentru talentul lor artistic, menit să adauge un nimb la lustrul poziţiei lor sociale şi politice. După însemnările istorice, aceştia aveau o viaţă intimă liberă, lipsită de prejudecăţi, deşi principala lor activitate era una artistică, iar nu una erotică.

Această situaţie şi-a pus însă pecetea pe respectiva ocupaţie şi, pînă în epoca modernă, instituţia curtezanelor şi-a păstrat în China caracterul aristocratic al unei arte vii, de un mare rafinament social, fiinţînd în localuri de adevărată oficiere a culturii, a harurilor artistice şi a eleganţei.

În dinastia Tang, capitala Changan era oraşul modern al vremii, cu un milion şi jumătate de locuitori, situat, în această privinţă, pe primul loc în lume, pe cînd Bagdadul, centrul Califatului arab, abia însuma un milion de oameni, iar Bizanţul avea doar o jumătate de milion, ca să nu mai spunem că Aix la Chapelle, reşedinţa lui Carol cel Mare, număra doar 5.000 de cetăţeni. În partea de nord a vestitului Changan se afla cartierul curtezanelor („zona tihnei şi a prosperităţi"), cu peste zece mii de suflete. Localurile purtau numele proprietarilor acestora, de regulă femei cu experienţă în domeniu, stăpînei sau matroanei zicîndu-i-se *jia mu*, mamă adoptivă, sau *bao mu*; dropie. Aceasta cumpăra copile şi plătea pentru educaţia lor profesori de poezie, muzică şi dans. Cele frumoase şi dotate artistic erau folosite drept *hua*; flori, altele rămîneau simple slujnice. Denumirea de „floare" este străveche. Poeţii chinezi compară la modul frecvent femeile cu florile, fapt cu justificări lesne de înţeles, de aici şi folosirea lui universală. Şi astfel, la fel de firesc, părinţii ajung a le da fetelor nume de flori. Cel mai preţuit nume este acela de lotus, floare care simbolizează puritatea. Orhideea semnifică frumuseţea rafinată însingurată, dar şi superioritate intelectuală, morală ; Trandafirul — frumuseţe greu accesibilă ; Crizantema şi Bujorul — opulenţă carnală ; Floarea de merişor înseamnă castitate ; Floarea de piersic — uşurătate şi aşa mai departe.

Cînd lansau între ei o invitaţie la o casă de petreceri, bărbaţii se exprimau poetic, spunînd că „merg să caute flori şi sălcii". Bolile venerice au primit denumirea generică de „boli ale florilor şi sălciilor", deşi trebuie reţinut faptul că aceste neplăcute suferinţe au apărut abia începînd cu secolul al XVI-lea, fiind aduse de coloniştii străini.

În prețul cumpărării și al educației fiecărei curtezane intra rămînerea acesteia în casa mamei adoptive, pînă la uzarea farmecelor frumoasei. Dacă vreo curtezană era cerută în căsătorie, pretendentul urma să achite echivalentul cheltuielilor făcute, cît și al virtualelor cîștiguri pe care altfel tînăra le-ar fi adus „mamei" Un preț special se plătea pentru virgine.

Curtezanele erau grupate în asociații profesionale, veniturile lor fiind impozabile. Se cuvine scos în evidență faptul că lăcașurile chinezești de plăceri se deosebeau radical de casele de pierzanie din Europa. Să recapitulăm : chinezul cu dare de mînă, în măsură să frecventeze asemenea locuri, avea acasă o soție principală, una ori mai multe soții secundare sau concubine și destule slujnice tinere. Pe el îl mînau de acasă nu insatisfacțiile amorului ori absența variației ci însăși debordanta hrană carnală. Fugea, pur și simplu, din prea plinul erotic al familiei, căutînd o societate aleasă, aflată sub steaua artisticului. Iată de ce, fetele-flori vor fi, în orimul rînd, cultivate ca artiste : cîntărețe, dansatoare, poetese ; ele vor fi căutate pentru arta conversației, pentru priceperea în abordarea celor mai variate subiecte la ordinea zilei ; ele vor fi strălucite prin rafinament, bune cunoscătoare ale cărților clasice.

O seară la o astfel de casă de plăceri subtile debuta cu un banchet. Oaspetelui i se servea mai întîi ceai, apoi se deschideau butelcile cu băutură și se așternea ospățul propriu-zis. Curtezana sau două-trei curtezane se așezau alături de bărbatul-musafir și întreținеau conversația, recitau poeme sau(de cele mai multe ori) cîntau la *qin* (un fel de mandolină cu patru corzi, avînd cutia de rezonanță rotundă ca luna plină), la *pipa* (instrument de coarde străvechi, de forma unei pere, cu patru corzi, baza ovală și coada lungă, care scoate sunete domoale, de mare rafinament), la *zheng* (o varietate de *qin*, cu pînă la treisprezece coarde), la *hu*, țiteră etc. Frumoasele aveau voce și își delectau clientul cu melodii populare sau cu cîntece culte, pe texte de poeți celebri, acestea din urmă, nefiind altele decît renumitele poezii *ci* Atmosfera era intelectuală. De obicei, oaspeții mergeau

în grup și benchetuiau pînă tîrziu, uneori rămînînd acolo cîteva zile și nopți la rînd.

Mîncarea și băutura sînt și ele pretexte pentru a asculta muzică, a povesti anecdote, a recita poeme și a încinge dezbateri literare. Pentru a se îndemna la băutură, comesenii se joacă adesea de-a „ghicitul degetelor". Două persoane ridică în același timp una din palme, cu cîteva degete răsfirate, rostind cîte un număr care trebuie să semnifice totalul degetelor expuse de ambii parteneri. Cine pierde, bea pe nerăsuflate un pahar cu alcool, spre hazul adunării de petrecăreți. Se compun poezii, inclusiv prin colaborare instantanee, spontană, adică prin crearea de către fiecare conviv a cîte unui vers, poemul în întregul lui fiind, spre veselia generală, un nonsens, iar creatorii lui adevărați dadaiști !

Curtezanele erau crescute pentru a răspunde unor asemenea cerințe ale clienților. La instruirea și educația lor aleasă se adăugau, desigur, farmecele lor fizice, tinerețea și frumusețea.

Pentru cazurile cînd se retrăgeau cu vreun client, „florile" erau sfătuite să își excite partenerii, pe cît puteau mai mult, prin mișcări repetate ale șoldurilor, pentru a termina cu ei „cît mai repede posibil", dar, firește, nu înainte de a le fi oferit acestora cîteva momente de plăcere.

Curtezanele au fost simbolul eleganței și culturii, al rafinamentului social. S-a subliniat că ele constituiau un element indispensabil al vieții protipendadei. Unele curtezane au fost poetese celebre : Xue Tao (768-831), Yu Xuanji (844-871), Li Qingzhao (1084-1155) etc. Altele au fost cîntărețe, iar altele au excelat în arta caligrafiei și picturii, ori au fost neîntrecuți convivi.

Împăratul Huizong din dinastia Song (1101-1126) face pasiune pentru una dintre curtezanele capitalei, nesimțindu-se umilit să o împartă cu alții. Caracterizată drept „delicată ca orhideea și grațioasă ca bujorul", Li Shishi, Maestra Maestrelor, „cunoaște tainele amorului precum nimeni altă", după cum sună chiar replica împăratului la reproșurile femeilor de la Palat. „Cu ea nu fac efort și totuși simt cea mai

intensă plăcere. E plină de viaţă şi de neastîmpăr, pe cînd voi parcă aţi fi făcute din lemn". Fiului Cerului îi plăcea să apară pe neaşteptate în locuinţa curtezanei. O dată, cînd preaînaltul personaj a picat din senin, neanunţat, la adorata lui vrăjitoare de amor se afla poetul Zhou Bangyan (1057-1121) şi cum el n-a mai avut timp să se retragă, s-a ascuns sub patul frumoasei. A rămas acolo toată noaptea, martor neştiut al performanţelor virile ale împăratului. Întîmplarea s-a aflat din poemul de inspiraţie vie, resimţită la faţa locului de martorul poet, umilit de starea jalnică pe care vrînd-nevrînd, a trebuit s-o rabde. Dar iată cum este prezentată celebra curtezană în romanul *Osîndiţii mlaştinilor*. :

„În vremea dinastiei Song, Capitala Răsăriteană a fost cu adevărat cea dintîi capitală de sub ceruri, prosperă şi bogată sub împăraţi de sorginte taoistă. În ziua aceea, la asfinţitul soarelui, o lună luminoasă s-a înălţat la răsărit. Cerul era curat, fără pic de nori. Song Fluviul şi ceilalţi au plecat în oraş, lăsîndu-l de veghe la han pe Vîrtejul Negru. Cei patru s-au amestecat în mulţimea zgomotoasă şi fremătătoare şi au pătruns în cetate prin Poarta Dealului cu Sigiliu, începînd să hoinărească pe străzi şi prin pieţe. Era o vreme potrivită pentru plimbare. Seara era plăcută şi caldă, iar vîntul adia uşor. La şoseaua largă pe care circulau caretele, se ridicaseră în fata fiecărei case umbrare de care se legănau atîrnate lampioane aprinse, întrecîndu-se care mai de care în frumuseţe şi împrăştiind o lumină puternică, strălucitoare ca aceea a zilei. Casele înseşi erau gătite cu lampioane şi luminaţia feerică se revărsa asupra străzilor forfotind de cupeuri şi de oameni care se priveau fericiţi. Se îndepărtară de calea imperială, luînd-o pe o stradă cu case de petrecere şi plăceri, împînzită pe amîndouă părţile de pancarte cu înscrisul „Luna ceţoasă". Pe la mijlocul străzii, le stîrni curiozitatea o casă a cărei intrare era acoperită cu un fel de draperie din pînză albastră, în dosul acesteia aflîndu-se o apărătoare făcută din fişii de bambus prinse cu aţă. Ferestrele aflate de o parte şi de alta a uşii aveau perdele din voal de mătase de culoare

jadului verde. Pe două plăci verticale agățate între ferestre și ușă scria :„Nemuritoarea cîntecului și dansului“ și „Admirabila Stea a Capului, Floare a Lunii“.

Cînd dădu cu ochii de casa aceasta, Fluviul hotărî pe loc să intre în ceainăria de peste drum.

— Ce curtezană cîntă în casa aceea ? întrebă el.

— Cea mai bună cîntăreață din Capitala Răsăriteană, o cheamă Li Shishi. Iar perete în perete cu noi e Zhao Yuannu, zise patronul.

— Nu e chiar Li Shishi, curtezana împăratului ? întrebă din nou Fluviul.

— Nu vorbiți așa tare. Pe-aici, pe la noi, pereții și zidurile au cu adevărat ochi și urechi.

— Vreau s-o văd pe Li Shishi, fără să știe nimeni, îi șopti Fluviul lui Pierde-Vară. Vezi cum am putea ajunge le ea. Te așteptăm aici.

Fluviul rămase în ceainărie împreună cu Micul Vîrtej și cu Miraculosul și băură ceai. Pierde-Vară merse la ușa casei de peste drum, trase de draperie, ridică apărătoarea din bambus și intră. De la început, privirea îi fu izbită de un lampion cu [illegible] nul unei perechi de rațe mandarinale, însemnul [illegible] dinței în iubire ; sub aceasta, pe o măsuță acoperită cu piele de rinocer era un vas de ars santal, făurit din bronz străvechi, și din el se deșira în sus un fir de fum subțire, mirositor. Pe doi dintre pereți atîrnau patru tablouri ale unor pictori celebri, sub care se aflau patru jilțuri și ele învelite în piele de rinocer. Cum nu găsi pe nimeni acolo, Pierde-Vară trecu, printr-o curte din spate, într-o altă încăpere pentru oaspeți. Aici erau trei paturi mici, din înmiresmatul lemn de *nanmu*, de la miazăzi ; ele erau cu fantezie și delicatețe sculptate în modele florale și aveau cîte o saltea purpurie, brodată cu flori curse peste un pîrîu de munte. Pe perete, într-un suport de jad, era prinsă o lampă fină, iar camera era înțesată cu antichități rare. Pierde-Vară tuși ușor și abia atunci, de după un paravan, se ivi o slujnică.

— Care îți este înaltul nume, frate mai mare ? întrebă ea, plecîndu-se pînă la pămînt. De unde vii ?

— Te supăr, surioară, dacă te rog s-o chemi pe mama Li ? Am ceva să-i spun...

Slujnica, Prunişor Aromat, dispăru, dar reveni curînd cu mama Li. Pierde-Vară o rugă pe aceasta să se aşeze şi bătu înaintea ei patru mătănii.

— Care îţi este înaltul nume, frăţioare?

— M-ai uitat, mamă. Acest om umil nu e altul decît Zhang Pierde-Vară, băiatul lui Zhang Al Doilea. Am pornit să cutreier lumea de mic şi abia azi m-am înapoiat.

Numele de Zhang, Li şi Wang erau cu duiumul. Femeia stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi cum era seară şi la lumina lămpii nu deslușea prea bine pe cine avea în faţă, zise ca şi cum l-ar fi ştiut :

— N-oi fi fiind Zhang Pierde-Vară, de lîngă Podul Tihnei ? Pe unde mi-ai fost ? Nu te-am văzut de ani de zile.

— N-am mai dat de mult pe-acasă şi de-aia n-ai avut cum să mă mai vezi. Acum slujesc la unul din Shandong, bogat cît nu poţi cuprinde nici în cuvinte. E cel mai înstărit om din locurile acelea şi a venit aici în plimbare să petreacă la serbarea lampioanelor, să-şi întîlnească rudele, să cumpere şi să vîndă marfă şi s-o cunoască pe Shishi, căreia i s-a dus vestea. El îi cerşeşte doar să stea împreună la o ceaşcă de ceai, şi atît îi e de-ajuns ca să fie mulţumit în inima sa. Rătăcitorul ăsta umil nu glumeşte cîtuşi de puţin. Stăpînul meu are mii de *liang* de aur şi de argint şi ţine să ofere ceva în dar casei tale.

Bătrînei îi plăcea grozav să cîştige şi se topea, nu alta, după bani. Povestea înşirată de Pierde-Vară i-a mers de-a dreptul la inimă şi ca urmare, s-a grăbit s-o cheme de îndată pe Li Shishi. Chiar aşa, la lumina lămpii, frumuseţea ei se arăta uluitoare : silueta îi era într-adevăr menită să facă peştii să se scufunde şi gîştele sălbatice să se înece, de gelozie ; chipul ei punea în umbră sclucirea lunii şi umplea florile de ruşine. Cînd o zări, Pierde-Vară îngenunche, rămînînd cu fruntea în pămînt. O poezie stă mărturie :

Era cu neasemuire printre curtezane,
Un chip de jad şi ochi cu gingăşii de floare rară.
I se dusese vestea frumuseţii-n lumea-ntreagă
Şi doar privind-o, cineva ar fi putut să piară.

Bătrîna îi înfăţişă fetei despre ce era vorba.

— Unde e bogătaşul ? întrebă curtezana.

— În ceainăria de peste drum, răspunse Pierde-Vară.

— Invită-l în această casă răcoroasă, să îi urez bun-venit şi să bea un ceai.

— Fără cuvîntul vostru, nu îndrăzneşte să vină.

— Cheamă-l repede, îl grăbi mama Li.

Pierde-Vară trecu strada şi îi şopti ceva lui Fluviul, la ureche. Miraculosul plăti pentru ceai şi toţi trei se luară după Pierde-Vară, ducîndu-se la locuinţa frumoasei Li Shishi, Maestra Maestrelor. De la intrare, fură poftiţi de-a dreptul în camera cea mare pentru oaspeţi. Li Shishi îi aştepta cu mîinile împreunate, într-o atitudine cuminte, reţinută.

— Zhang Pierde-Vară ne-a vorbit despre marea voastră mărinimie. Vizita voastră ne luminează casa umilă.

— Sînt un călător neştiutor şi necunoscut care trăieşte departe, în munţi, însingurat, rupt de tot ce se petrece în lumea asta. Astăzi este cea mai mare fericire a vieţii mele că pot să vă admir chipul de floare neasemuită.

Li Shishi îl rugă să se aşeze.

— Acest mandarin cine este ? întrebă ea, arătînd spre Micul Vîrtej.

— Vărul meu, cercetaşul Ye, răspunse Fluviul, apoi îl îndemnă şi pe Miraculosul s-o salute pe curtezană.

Fluviul şi Micul Vîrtej luară loc pe latura stîngă a mesei, ca oaspeţi. Li Shishi se aşeză pe dreapta, la locul gazdei. Bătrîna aduse ceai. Li Shishi le turnă chiar ea celor patru bărbaţi. Nu mai e cazul să pomenim cît de aromat era ceaiul, că frunzele lui erau mai fine decît limbile vrăbiilor, că licoarea îi era proaspătă întocmai ca saliva dragonilor. Sfîrşind de băut, ceştile fură duse de acolo şi ei rămaseră să se bucure de o discuţie plăcută. Ceva mai apoi, bătrîna intră şi spuse :

— Fiul Cerului aşteaptă în spate.

— Cu adevărat, mi-e teamă că n-am să vă mai pot opri azi, spuse Li Shishi. Dar Fiul Cerului o să

plece în vizită la Palatul Purității Supreme și nu va mai da pe aici o vreme. Vă rog să reveniți, să bem împreună cîte trei pahare, măcar să vă limpeziți de colbul drumului.

Fluviul o salută cu plecăciuni și se retrase împreună cu ceilalți trei haiduci. După ce ieșiră pe poartă, Micul Vîrtej zise :

— Împăratul are două curtezane, Li Shishi și Zhao Yuannu. Dacă am văzut-o pe Li Shishi, de ce nu ne-am duce și la a doua ?

Fluviul și ceilalți merseră chiar atunci la casa acesteia. PierdeVară ridică apărătoarea ușii și ceru să-i spună ceva mamei fetei.

— Acești doi stăpîni ai mei, o lămuri el, sînt negustori putrezi de bogați, sosiți tocmai din provincia Shandong. Vor s-o vadă pe Zhao Yuannu și dau pentru asta o sută de *liang* de argint.

— Fata asta a mea n-are noroc. A căzut bolnavă la pat și nu poate primi pe nimeni.

— Atunci o să venim altă dată, zise Fluviul.

Bătrîna îi conduse pînă la poartă. Cei patru se îndepărtară de strada caselor cu flori...

Mamei Li nu-i plăcea nimic mai mult pe lume decît avuția. Cînd îl văzu pe Pierde-Vară scoțînd la iveală două calupuri de aur, ca niște bulgări de foc scînteietori, se umplu de bucurie și se îmblînzi dintr-o dată.

— Azi e Sărbătoarea Lampioanelor, rosti ea. Eu și fata o petrecem acasă. Dacă bogătașului nu i se pare locul ăsta prea umil, aș îndrăzni să-l rog să treacă pe la noi. Oare ar veni ?

— Nemernicul de mine mă reped și-i zic că l-ați invitat. Nu se poate să nu primească așa cinste.

Pierde-Vară trecu în ceainăria de peste drum unde îl aștepta Fluviul. Îl înștiință ce făcuse și se înfățișară cu toții acasă la Li Shishi. Fluviul le ceru lui Miraculosul și lui Vîrtejul Negru să aștepte în încăperea de la intrare.

În salonul mare îi întîmpină pe ceilalți trei chiar Li Shishi, care se plecă adînc înaintea lui Fluviul, spunîndu-i:

— Abia ne-am cunoscut și mi-ați făcut un dar

atît de mare. E prea mult şi mi-e greu să-l accept.

— În cătunele noastre de munte n-avem nimic de preţ. V-am oferit un lucruşor neînsemnat, drept mulţumire şi pentru a vă arăta bunele noastre simţăminte.

Li Shishi îi pofti într-o încăpere mică. Îi rugă să se aşeze. Slugile sosiră cu fructe rare, legume alese, băutură de preţ şi dulciuri gustoase. Vase de mare scumpete umplură masa, înfrumuseţînd-o, aşa cum primăvara face minunată faţa lumii.

— Se pare că m-am purtat bine în viaţa de mai înainte, de vreme ce am avut norocul să vă întîlnesc, domnii mei, vorbi Shishi. Vă cinstesc cu această băutură simplă şi închin în sănătatea voastră.

— Deşi am o oarecare avere acolo, la munte, de unde sînt, răspunse Fluviul, nu mi-a fost dat să întîlnesc pînă acum o persoană atît de nobilă şi de elegantă, înconjurată de atîta somptuozitate, în tot imperiul, admirabilă Stea a Capului, iar prilejul unei întrevederi cu dumneavoastră este la fel de greu ca acela al înălţării pămîntului la cer. Şi cu toate acestea, uite că ne aflăm aici, rîdem şi sporovăim şi ciocnim cupele, împreună.

— Sînteţi prea bun, bogătaşe. Mă lăudaţi peste măsură şi nu merit !

Băură amîndoi, apoi curtezana ceru însoţitoarei sale să toarne în cupele mici de aur. Li Shishi se puse să le povestească despre profesia sa, despre curtezanele de-o seamă cu ea, iar la toate observaţiile ei îi răspundea Micul Vîrtej. Pierde-Vară stătea în capul mesei şi dădea drumul cîte unei glume, înveselindu-i pe meseni.

După cîteva rînduri de băutură, Fluviul deveni mai limbut. Îşi suflecase mînecile şi gesticula pe cînd vorbea, de parcă s-ar fi aflat înaintea haiducilor de la smîrcurile Muntelui Liang.

— Aşa e vărul meu la chef, zîmbi Micul Vîrtej. Să nu rîdeţi, doamnă, de el.

— Băutura e făcută pentru a ne simţi bine împreună. Cui îi arde de rînduielile ceremonioase ?

— Una din cele două slugi pe care le-aţi lăsat la intrare, spuse o slujnică, bărbatul cu barbă galbenă,

fioros de bagă în spaimele morţii pe oricine se uită la el s-a apucat să ocărască în stînga şi în dreapta.

— Cheamă-i pe amîndoi aici ! porunci Fluviul.

Curajosul se prezentă cu Vîrtejul Negru în camera cea mică. Văzîndu-i pe cei de acolo stînd la băutură cu frumoasa Shishi, Vîrtejul Negru rămase cu ochii holbaţi la ea.

— Cine e flăcăul ? vru să ştie Shishi. Seamănă cu statuia unui demon din Templul Pămîntului.

Toţi izbucniră în rîs. Vîrtejul Negru n-o prea înţelese şi nu o luă în seamă.

— E Micul Li, băiatul unei slugi, zise Fluviul.

— De fapt, n-are nici o însemnătate, m-a luat gura pe dinainte, rîse tînăra. Ceru să se aducă pocale mari de argint şi le oferi băuţură.

Stîrnit de alcool, Fluviul ceru hîrtie şi pensulă, pregăti tuş negru, dens şi, în timp ce îşi înmuia pensula, i se adresă curtezanei :

— Sînt lipsit de talent, dar îmi place să-mi descarc tristeţea inimii. Te implor să mă asculţi, floare a florilor !

Ridică pensula şi scrise acest poem, în stil liber, yuefu, recitînd :

De la miazănoapte la miazăzi
Unde-i oare locul sub ceruri
Pentru acest călător rătăcit ?
Fortăreaţa de pe muntele dintre ape şi ceţuri
E făcută doar pentru un schimb
Cu primăvara colorată-a citadelei phoenixului
Din măreaţa Capitală Împărătească.
Mînece de jad, fum, în rotocoale, de santal
Purpurii brocarte, manşetele albe.
Şi surîsul care preţuieşte
O mie de liang de aur.
Nemuritoareo,
Desăvîrşirea chipului tău
Mă striveşte, ca pe-un nimic !
Îmi fuge gîndul la malul cu trestii.
La smîrcurile grele de flori.
La mîndra lună-mprăştiind lumini de jad.
De şase ori şase şi cu opt ori nouă,
Raţele sălbatice plutesc în stoluri,

Iar eu tînjesc la veşti
Dinspre Cocoşul de Aur.
Cutezător, cavalerismul nostru e stăpîn pe ceruri,
Fidelitatea noastră zguduie pămîntul,
Dar între cele patru mări,
Nu-i totuşi nimeni să ne recunoască.
Acum, la despărţire, întristat de zece mii de ori,
Nu contenesc să beau
Şi numai într-o noapte
Tot păru-mi de pe cap se face alb.

Cînd termină, înmînă hîrtia curtezanei. Ea o citi de cîteva ori, fără să fi putut a-i prinde tîlcul. Fluviul aştepta ca ea să-i ceară lămuriri, gata să-şi descarce inima. Dar chiar atunci o slujnică intră şi anunţă :

— Fiul Cerului a venit pe uşa din spate, prin tunelul de sub pămînt.

— Nu mai am cum să vă conduc. Vă rog să mă iertaţi, se scuză Li Shishi, grăbită, şi fugi în spate, să-l primească pe împărat.

Slujnica strînse repede cupele şi toate celelalte, mută masa de acolo si curăţă încăperea. Fluviul şi ceilalţi nu apucară să plece şi se retraseră într-un ungher întunecat, de unde o văzură pe curtezană în camera de primire, îngenunchind în faţa unui bărbat şi zicîndu-i :

— Trupul vostru de dragon, Majestate, va fi obosit de treburile de la Palat.

Fiul Cerului avea pe cap o basma din voal de mătase legată după felul în care aceasta se purta în vechea dinastie Tang şi era îmbrăcat în roba galbenă a dragonului imperial.

— Astăzi am avut bucuria de a mă fi dus la Palatul Purităţii Supreme. La înapoiere i-am cerut fiului meu, prinţul, să ofere poporului de băut la Pavilionul Răspîndirii Virtuţii iar fratelui meu să ia parte la tîrgul din Coridorul Celor o Mie de Pasi. Aveam întîlnire cu mareşalul Yang, dar l-am tot aşteptat si nu s-a ivit. De aceea mă aflu acum aici. Vino lîngă mine, dragostea mea, să stăm de vorbă.

În locul întunecat unde se aflau, Fluviul le şopti oamenilor săi :

— Iată o ocazie pe care cu greu o vom putea avea altă dată. Ce-ar fi să ne înfăţişăm toţi trei şi să cerem să ne acorde graţierea printr-o amnistie ?

— Cum să se poată asta ? zise Micul Vîrtej. Chiar de-ar accepta, mai tîrziu ar reveni asupra ei.

Pe cînd ei se sfătuiau ce-ar fi fost mai bine să facă, Vîrtejul Negru îşi pierduse toată răbdarea. Părul i se ridicase măciucă în cap şi pieptul îi clocotea de ciudă, şi asta numai la gîndul că cei trei stăteau la taifas şi beau cu frumoasa. Chiar atunci, mareşalul Yang ridică apărătoarea, împinse la perete cele două aripi ale uşii, gata să păşească în casă, cînd dădu cu ochii de Vîrtejul Negru.

— Cine eşti, ticălosule, de îndrăzneşti să te afli aici ?

Fără o vorbă, Vîrtejul Negru ridică jilţul pe care şezuse pînă atunci şi-l trînti în capul mareşalului. Luat pe neaşteptate, acesta nu apucă să salte mîna să se apere, că încă două scaune îl loviră, doborîndu-l la pămînt. Miraculosul sări să-l oprească, dar era deja prea tîrziu. Vîrtejul Negru sfîşiase tablourile vestite de pe perete şi le şi dăduse foc cu o lumînare, apoi începuse să rupă şi să sfărîme tot ce-i cădea în mînă, în stînga şi-n dreapta, punînd peste tot foc. Distruse astfel masa, scaunele, jilţurile. Auzind zgomotele cumplite, cei trei se zoriră într-acolo şi dădură cu ochii de Vîrtejul Negru, dezbrăcat pînă la brîu, purtîndu-se ca ieşit din minţi. Pînă să-l prindă ei din urmă, acesta coborîse deja în goană în stradă, în mînă cu o bîtă. Înfuriat, Fluviul hotărî să fugă numaidecît din cetate, împreună cu Micul Vîrtej şi cu Miraculosul, de teamă să nu se închidă porţile şi să nu-şi mai afle cale de scăpare. Îl lăsă numai pe Pierde-Vară, să se îngrijească de Vîrtejul Negru. Curînd, casa curtezanei Li Shishi fu cuprinsă de flăcări. Înaltul vizitator se făcu nevăzut precum un fir de fum. Vecinii se năpustiră şi stinseră focul şi, în acelaşi timp, îl salvară pe mareşalul Yang".

Citatul este amplu. L-am ales pentru că se înţeleg bine resorturile intime ale acestei activităţi, dar şi pentru atmosfera de ev mediu chinez.

OPT

SECRETELE CAMERELOR INTERIOARE

Uniunea bărbatului cu femeia a fost de la început asimilată cu aceea a Cerului cu Pământul.

Legendarul împărat Fu Xi a statuat: „Cerul se rotește către stînga, iar pământul către dreapta. Bărbatul este îndreptățit să se răsucească spre stînga pentru a se apropia de femeie, iar femeia să se întoarcă spre dreapta. În săvîrșirea uniunii, bărbatul se va lăsa de sus în jos, iar femeia îl va întîmpina cu fața în sus".

O altă experiență benefică este cea a Împăratului Galben, cel care a dat primul studiu despre întreținerea amorului sănătos. Istovit de treburile împărăției, el, Fiul Cerului, așa cum erau numiți împărații în China, cu toată omnipotența lui pămînteană, nu mai simțea interes pentru femeie, dînd semne de moleșeală. Remediul a fost găsit în contactul cu fete tinere, pentru stimularea apetitului sexual și a potenței, dar și abținerea de la emiterea de *yang* și, în același timp, absorbirea elementului *yin*, necesar refacerii dezechilibrului din propriul organism. O dată întărit elementul *yang*, apa și focul se află din nou în echilibru constant, întreținîndu-se reciproc. Astfel, bucuria izvorîtă din sex se produce ca scînteierea oțelului.

Cum spuneam, secretul suprem al vieţii intime la chinezi este statisfacerea femeii. Se socoteşte că neîmplinirea sexuală a ambilor parteneri poate genera tot soiul de boli. Dimpotrivă, valul secreţiilor feminine eliberate prin actul sexual consumat în plăcere reprezintă sursa sănătăţii, atît a bărbatului, cît şi a femeii.

Prin urmare, prelungirea vieţii bărbatului şi păstrarea potenţei lui pînă la adînci bătrîneţi rezidă în urmarea unei vieţi sexuale normale.

Zeul longevităţii la chinezi este matusalemicul* taoist Peng Zu. Corespunzînd astral primelor două din cele 28 de constelaţii, Qiao şi Kang, este reprezentat printr-un bărbat în vîrstă, cu frunte largă şi un liliac în zbor deasupra capului său, călare pe un băţ şi ţinînd în palmă o piersică. De băţ sînt prinse un tîlv şi un papirus, toate simboluri ale longevităţii fericite. S-a născut pe vremea „celor cinci împăraţi", fiind strănepot al împăratului Zhuan Xu (2514-2436 î.e.n.) şi descendent pe linie masculină al Împăratului Galben. Numele său real a fost Jian Keng. În epoca împăraţilor Yin (1324-1066) s-a aşezat în Marele Peng, astăzi oraşul Xuzhou din provincia Jiangsu, unde se mai păstrează ceea ce ar fi fost locuinţa şi fîntîna sa. Peng Zu ar însemna Străbunul din Peng. Ar fi trăit o mie, alţii cred opt mii de ani. A ţinut 19 neveste şi a avut 44 de băieţi. La vîrsta de şapte sute şaizeci de ani a luat de nevastă o damă de onoare de la Palat, pe nume Cainŭ sau Femeia Spirit. Unii spun că ea ar fi fost o zeiţă trimisă la el de Împăratul Galben, anume pentru a-i smulge acestuia secretul tinereţii fără bătrîneţe.

Expert în tehnicile menţinerii tinereţii fără bătrîneţe, el i-ar fi împărtăşit împăratului secretele vieţii lungi, cu rezultate vizibile. Atunci împăratul a vrut să-i curme viaţa, pentru ca Peng Zu să nu mai transmită şi altora aceste secrete. Aflînd de urzeala împăratului, Peng Zu ar fi plecat într-o direcţie ne-

*) Matusalem, bunicul lui Noe, a trăit 996 de ani.

cunoscută. La șaptezei de ani de la această întîmplare, ar fi fost văzut undeva, la apus de Fluviul Galben, călare pe o cămilă. Aceasta este uzanța taoistă de a marca nemurirea. La el aveau să se refere Confucius, Zhuang Zi și alți filozofi ai antichității. Și pînă în zilele noastre circulă multe practici de întreținere a sănătății și învigorare a organismului, trecute sub numele lui.

În planul vieții erotice, formula oferită de patriarhul longevității este : „contactul cu fete tinere și emiterea sămînței de cît mai puține ori". „Vorbind și mai limpede, trebuie găsite tinere de vîrstă fragedă, cu sînii încă imaturi și trupul abia înmugurit. Cel mai bine este să te iubești cu șapte-opt asemenea fete și propriul tău organism va avea de cîștigat".

Abținerea de la sex este condamnată, ca fiind contrară naturii. Esențele *yin* și *yang* dintre pămînt și cer se unesc și se despart, născînd astfel primăvara, vara, toamna și iarna, schimbînd ziua în noapte și întunericul în lumină. Omenirea se cuvine să se conformeze principiilor *yin-yang* și să se supună regulilor vieții. Cei care se împotrivesc acestor principii și nu au contacte cu sexul opus suprimă cu bună știință vlăstarul forței vitale care le-a fost dat, se îndepărtează de calea naturii și în felul acesta elementele *yin* și *yang* nu comunică între ele, trupul unor asemenea oameni șubrezindu-se. Contactul sexual trebuie să fie permanent, însă la intervale bine gîndite, pentru a nu se transforma, chiar fără știrea partenerilor, într-un travaliu obositor, într-o osîndă. În timpul uniunii partenerii să fie liniștiți, calmi și să se dorească reciproc.

În Cartea Femeii Pure se recomandă ca bărbatul să fie sigur pe el pînă într-atît, încît să-și nesocotească partenera, ca pe un lucru de nimic, pe care nu dai nici doi bani, precum pe „o spărtură de cărămidă sau pe o piatră", Desconsiderarea femeii de către bărbat și supralicitarea propriei lui persoane — „prețioase ca aurul sau ca perla naturală" — este o cerință cu tîlc. În timpul actului sexual, bărbatul se va menține lucind pînă cînd partenera va atinge culmea excitației și abia atunci își va deschide și el inima.

O altă comparaţie pentru controlul, stăpînirea amorului făcut cu femeia este aceea privind strunirea unui cal nărăvaş. Bărbatul trebuie să fie plin de prevedere, întocmai ca un călăreţ temător de a nu scăpa hăţurile din mînă şi de a nu pierde, de a nu lăsa, astfel, de capul lui, bidiviul.

Chinezii vechi se ajutau de tehnica masajului pentru a grăbi excitarea femeii. Manualele moderne recomandă masajul drept calea sigură a sporirii plăcerii. Mîngîierea partenerei nu se face la întîmplare. Se porneşte de la degetele mîinilor şi ale picioarelor, urmărindu-se liniile şi punctele de sensibilitate folosite din timpuri străvechi în presopunctură şi acupunctură. Masajul începe cu locul dintre degetul mare şi cel de al doilea deget de la picior, mîinile experte răsucindu-se pe picior pînă la genunchi şi în sus pe pulpă. La mînă se începe de la vîrful degetului mijlociu, atingîndu-se cu delicateţe locul de împreunare a arătătorului cu degetul mare, apoi acela al celorlalte degete. Se masează întîi partea exterioară a mîinii, urmînd podul palmei, de unde cele patru degete răsfirate ale mîinii bărbatului se plimbă în sus pînă pe umăr. O dată încheiată această operaţie, el îşi trece mîna stîngă pe sub omoplaţii femeii, iar cu dreapta masează locurile sensibile de pe pieptul iubitei. În timpul acesta, el îşi sărută partenera, însă nici sărutul nu este irosit la întîmplare. Buzele dornice ale bărbatului se lasă mai întîi sub bărbia ei, la întretăierea liniei capului cu gîtul şi acolo unde gîtul se uneşte cu întregul trunchi, apoi ele se mută pe frunte şi pe obraji. Gîtul, pieptul şi sînii sînt sărutaţi apăsat sau muşcaţi uşor, la fel şi lobii urechilor. Inutil de subliniat că masajul urmărit, ilustrat în linii mari aici, nu este socotit corvoadă, ci făcut cu plăcere, întîrziindu-se în anumite puncte sau în unele mîngîieri, la care femeia poate răspunde în acelaşi fel. Cuvinte de dragoste însoţesc masajul amoros. Privirea bărbatului are, de asemenea, un rol de seamă. În ea, femeia trebuie să citească admiraţie, dorinţă. Cînd mîngîie, bărbatul se uită la partenera sa cu dragoste, stăruind mai cu seamă asupra zonei şoldurilor. În tot acest preludiu, care nu este obligatoriu să fie întotdeauna la fel de îndelung, depinzînd de

reacţia femeii, bărbatul nu uită că el este fiinţa preţioasă, că partenera îi e cu mult mai prejos, gînd cu ajutorul căruia se va păstra sigur pe sine, rece, ca un adevărat stăpîn. Amorul, actul sexual, se află astfel tot timpul în stăpînirea bărbatului.

Rolul femeii este oarecum pasiv. Ea se va supune vrerii bărbatului, singura ei menire fiind aceea de a se lăsa dusă în imperiul simţurilor dezlănţuite. Ea se cuvine să fie docilă, iubitoare, cu gîndul în permanenţă la partenerul privit, adulat ca o fiinţă atotputernică. De altfel, acordîndu-i-se satisfacţie sexuală deplină, ce altceva şi-ar mai putea ea dori ?

De-acum, bărbatul chinez va acţiona conform formulei : „nouă superficiale şi una adîncă". Cărţi de iniţiere mai recente, de după secolul al X-lea, folosesc o expresie mai largă : „nouă superficiale şi una adîncă, trei la dreapta şi trei la stînga, zvîcnire ca mişcarea ţiparului, pătrundere cu lunecuşul lipitorii". Explicaţiile oferite se referă strict la tehnica sexuală a bărbatului. Secretul constă în autocontrolul continuu, printr-o acţionare cît mai raţională, astfel ca femeia să se sensibilizeze senzual şi să atingă starea supremă de excitare, slobozind esenţa *yin*, necesară bărbatului pentru hrănirea vigorii lui, el rămînînd surd la chemările instinctului, pentru a evita emiterea de sămînţă. Deci, tija de jad va pătrunde de nouă ori superficial, în scopul trezirii simţurilor femeii, făcînd-o să poftească şi să fie gata să primească o pătrundere totală. De-acum, plăcerea mişcărilor blînde de mai înainte este resimţită de ea pînă în rărunchi. Încep modificări fiziologice : umflare şi cîştig în elasticitate. Prin loviturile laterale, unealta soarelui sensibilizează pereţii laterali ai peşterii umbrelor, crescînd excitarea. În continuare, unealta se va strecura ca lipitoarea şi fiecare plonjon va fi resimţit de pereţii laterali ai peşterii, va pătrunde cu lunecuşul zvîrcolit, în sus şi în jos, al ţiparului. În felul acesta, ne asigură manualele Chinei vechi, femeia va fi înrobită de simţuri, pînă la uitarea de sine, bucuria va atinge punctul exploziv şi victima plăcerii se va slobozi în neştire.

În lucrarea *Secretele camerei de jad,* Yu Fang Mi Jue, datînd din secolul al VII-lea, de la începutul dinastiei Tang, se vorbește de „pătrunderea moartă" a tijei de jad și „retragerea vie" a acesteia, expresii socotite de specialiști a avea același înțeles. Dacă în timpul performanței unealta soarelui se întărește, gata să slobozească sămînța, la retragerea ei se așteaptă pînă cînd simțurile se potolesc și pot fi stăpînite. Dragostea fizică este un război în care tehnica și strategia joacă un rol hotărîtor.

În Qian Jin Fang, *O mie de rețete prețioase,* se argumentează în favoarea relației bărbat-femeie. „Pentru bărbat, femeia este partenerul de nelipsit, iar pentru femeie bărbatul este și el o ființă extrem de importantă. Dacă nu se practică uniunea între sexe diferite, ci o persoană se dedă la gînduri searbede și ia leacuri cu care să se satisfacă (afrodisiace), se ajunge la scurtarea vieții și la felurite beteșuguri. Mai mult, persoana poate fi bîntuită de spirite rele, cu care face dragoste în vis și fiecare zbatere echivalează cu o sută de emiteri de sămînță în raporturi sexuale normale".

Cartea susnumită apreciază că secretele vieții intime se cuvin însușite de bărbați pînă la vîrsta de 30 de ani. În ce constă esența artei camerelor interioare ? „Într-o singură seară, un bărbat să aibă raporturi sexuale cu zece femei și să se abțină de a da drumul seminței sale vitale. Iată performanța supremă. Dacă asociază acestei practici o cură neîntreruptă, ani în șir, cu fierturi din plante medicinale, el își va îmbogăți suflul vital, se va menține viguros, iar spiritul și felul lui de a se purta vor fi aidoma acelora ale dragonilor și tigrilor în plină putere".

La întrebarea Împăratului Galben *(Cartea Femeii Pure),* dacă poate întrerupe contactele sexuale o anumită perioadă de timp, Nemuritoarea răspunde categoric nu. „Dacă nu este folosită în mod obișnuit unealta soarelui va păți la fel ca șarpele găsit mort în scorbură, din pricina nemișcării". Înțelegem că este vorba de un caz firesc de atrofiere (funcția creează organul), și chinezul, ființă socială prin excelență, nu se va lăsa el să sufere o asemenea rușine.

NOUĂ

HRĂNIREA SEXULUI

Despre hrănirea sexului bărbatului vorbesc aproape toate manualele specializate. Ce să însemne cele două ideograme *yang yang*? Primul *yang*, a hrăni; al doilea *yang*, (în altă grafie), principiul masculin, solar. Aşadar, nimic altceva decît un alt secret al practicilor sexuale chineze, o tehnică menită să îmbogăţească suflul vital din bărbat, să-i sporească vitalitatea, virilitatea. Totodată, hrănirea presupune însuşirea de către bărbat a principiilor fundamentale ale artei practicate în camerele interioare. Operaţunea se realizează cel mai adesea în secret. Este un exerciţiu fizic. În acelaşi timp, o practică aproape ocultă. Bărbatul trece în mod succesiv de la o femeie la alta, avînd grijă să o satisfacă pe fiecare dintre ele, dar să se păstreze reţinut, rece. Secreţiile lor îi vor hrăni suflul vital. Angajarea afectivă îl poate însă distruge. În această situaţie, femeia este obiect, materie pe care exersează şi de pe urma căreia are de cîştigat. Cel mai adesea, acţiunea de hrănire este comparată cu mînuirea unei săbii cu tăişul ascuţit. Cine nu ştie să se folosească de ea, se poate răni mortal. Ce spune Peng Zu ?„Atunci cînd îşi hrăneşte suflul vital, dacă un bărbat ţine să aibă cele mai bune rezultate, înainte de orice el trebuie să caute drept partenere fete tinere, lipsite de pricepere în materie sexuală. Ideale

ar fi virginele. Alegerea se axează pe criterii de vîrstă. Dacă tinerele sînt frumoase ori urîte, nu are nici o importanță. Reușite excelente se obțin cu fete de peste paisprezece ani. Cele trecute de treizeci de ani, nu sînt bune. Nu sînt potrivite nici cele care au născut, oricît de tinere ar fi...". În cartea „Secretele camerei de jad", se recomandă cu insistență ca exercițiile în serie să nu se facă de fiecare dată cu aceeași tînără. Cel mai indicat este să se recurgă la serviciile a trei, nouă sau a unsprezece femei. Cu cît mai multe, cu atît mai bine ! Care este scopul ? Dar cîștigul ? Procedînd astfel, se spune, pielea trupului se fragezește, capătă luciu. Organul întinerește, cîștigă în elasticitate. Privirea bărbatului se aprinde ca o flacără, iar vigoarea și potența ating treptele cele mai înalte. În felul acesta, „un bărbat de șase decenii se întoarce la starea unui tînăr de douăzeci și ceva de ani, spiritul fortificîndu-i-se însutit".

În timpul performanței propriu-zise, bărbatul să fie conștient de fiecare mișcare a sa. Să-și mențină echilibrul interior, să rămînă calm.

Hrănirea se face atît prin organele sexuale, cît și pe gură. Bărbatul suge limba femeii, iar saliva acestor momente de tensiune amoroasă îi va face bine la stomac, ea fiind, prin proprietățile sale benefice, ca și un decoct din plante.

Hrănirea suflului vital este valabilă și pentru partea feminină. Legendele vorbesc de legături frecvente cu adolescenți, în care excela Xi Wang Mu, Regina-Mamă aVestului sau Jin Mu, Muma de Aur. Aceasta trebuie să fi avut un arsenal de farmece oculte, pentru că, altfel, cu înfățișarea ei asemănătoare unei muritoare, dar la care se adăuga o coadă de leopard, dinți de tigru, voce țipătoare și păr încîlcit, fie el și cu o tiară pe deasupra, ea ar fi îngrozit de moarte pe acela care ar fi privit-o numai. Zeitate supremă peste Kunlun, munții mitici, unde ar ființa paradisul taoist, Xi Wang Mu practica a-

morul carnal pentru a-şi hrăni viscerele. Tehnica era similară aceleia pentru bărbatul în vîrstă, în căutare de reînvigorare — se înfierbîntă partenerii şi se storc de patimi, femeia înfrînîndu-se după aceleaşi principii de rezistenţă, arătate mai înainte pentru bărbat.

De notat că palatul Reginei Mame a Vestului ar fi pe un vîrf de munte înzăpezit şi are perimetrul de o mie de *li*, circa cinci sute de kilometri. Zidurile alcătuite din pietre preţioase sînt înconjurate de metereze din aur masiv. Aici trăiesc Nemuritorii, Xian Ren, împărţiţi în şapte categorii, după culoarea robelor, roşii, albastre, violete, galbene. verzi şi în „culoarea naturii".

De ziua ei, nemuritorii se adună la un banchet, numit „întîlnirea piersicelor", *pantao hui*, banchet care are loc o dată la şase mii de ani, cînd leagă pomii piersicilor nemuririi, cărora le trebuie trei mii de ani de gestaţie şi alţi trei mii să apară pe ramuri şi să se coacă. La ospăţul în cinstea evenimentului, nemuritorii, bărbaţi şi femei, mănîncă labe de urs, buze de maimuţă, ficat de dragon şi măduvă de phoenix, toate cu însuşiri afrodisiace. Masa se încheie cu savurarea piersicilor atît de rare, care le întreţin nemurirea. Urmează demonstraţii publice ale uniunii dragonului cu phoenixul, performanţe sexuale în care cu toţii sînt mari maeştri. Longevitatea şi nemurirea în taoism nu duc la asexualism, aşa cum se preconizează în alte religii, dimpotrivă, îndeamnă la practică sexuală intensă, de vreme ce se consideră că aceasta întreţine şi prelungeşte viaţa. Taoistul nemuritor Peng Zu (acesta şi Fu Hai sînt cele două Spirite ale Longevităţii şi Fericirii, numite Shou-Shan Fu-hai, Longevitate înaltă ca

muntele, Fericire adîncă precum marea) mărturiseşte că maestrul său în diferite tehnici taoiste, anume Pai Shi, cel care i-a transmis şi metoda nrăniriî sexului, a trăit pe pămînt într-o stare de tinereţe fără bătrîneţe timp de 3000 de ani. Graţie excelentelor învăţături eficiente ale acestui mare maestru într-ale vieţii, taoistul Peng Zu însuşi a traversat cu sprinteneală un mileniu, însurîndu-se de fiecare dată cu fete tinere şi conducîndu-i pe ultimul drum, rînd pe rînd, pe fiecare din cei patruzeci şi patru de băieţi pe care i-a avut.

În ciuda întregului apanaj de tinereţe dus cu ei, în cele din urmă, dincolo de viaţă, dus de asemenea oameni favorizaţi, păsuiţi de moarte, imaginile lor ca zeităţi şi spirite nemuritoare intră totuşi în sfera de înţelegere a lumii pămînteşti, care are legităţile ei inflexibile. Longevitatea şi chiar nemurirea n-au cum să scape, în viziunea oamenilor, de numărătoarea anilor, fiindcă ea le dă mai cu seamă în plan reprezentativ, ideal, simbolic, greutate, gravitate şi credibilitate. În acest sens, longevitatea şi nemurirea nu pot aparţine tinereţii grăbite, ci înţelepciunii care presupune o îndelungă şi cumpătată cunoaştere a vieţii.

Şi iată cum, Zeul (Stelei) Longevităţii, Shou Xiang (constelaţia lui se arată oamenilor numai în vreme de pace), a trebuit să fie numit Bătrînul Polului Sud şi, ca atare, să fie înfăţişat ca un om vîrstnic, cu frunte înaltă şi expresie fericită. Firesc, la îndemîna lui, în slujba şi în puterea lui sînt simbolurile principale ale longevităţii : piersica, tîlvul, sulul de hîrtie, cît şi cele ale fericirii : cerbul şi iliacul (mamifer). Însăşi această înţelegere este o dovadă de tinereţe veşnică a uneia dintre cele mai bătrîne lumi ale omenirii : lumea chineză.

ZECE

REGULI DE SEX ÎN CIFRE

Urmărind cursul apropierii dintre bărbat şi femeie, cărţile chineze antice stabilesc o suită de reguli care privesc ambele sexe, cu scopul cunoaşterii unei satisfacţii depline, unei desfătări maxime.

Am vorbit în Capitolul trei de cele cinci permanenţe, wu chang, ca norme de conduită propovăduite de Confucius. El însuşi a practicat cu sfinţenie cele cinci norme morale şi le-a impus în societate, deasupra oricăror diferenţieri de clasă.

În materie de sex, aceste cinci permanenţe morale ale omului sînt folosite pentru a defini etapele prin care trece simţirea umană în momentul contactului sexual. În *Cartea Femeii Pure* se ilustrează totul în amănunt. Unii au socotit folosirea termenilor filosofici ca o profanare. Metoda se cuvine înţeleasă în sens larg, ea găsindu-şi explicaţia în importanţa primordială care se acordă actului sexual, în dubla lui capacitate, de fecundare, de naştere a noi vieţi şi de prelungire a vieţii protagoniştilor, prin imixtiunea esenţelor vitale *yin* şi *yang*.

Asimilată omului, unealta soarelui, se zice, trăieşte în mod obişnuit ascunsă ca un ermit. În imitele actului sexual, oferirea de către bărbat, femeii, a preţioasei lui comori, unealta soarelui sau tija de jad, semnifică prin gestul în sine respectarea principiului iubirii umane. Prin emiterea cu bună ştiinţă

a sămînței vieții în lăcașul tainic al femeii, bărbatul împlinește misiunea nobilă a perpetuării vieții. Cum am văzut, emiterea de sămînță înseamnă pierdere, risipirea suflului vital. Și, totuși, bărbatul se oferă cu generozitate. Și el o face nu în mod abuziv, tiranic, dominator, ci cu încuviințarea, acordul femeii, care, bucurîndu-se de plăcerile amorului, acceptă și urmarea, anume lanțul — deloc ușor — al prefacerilor pe care le va suferi trupul ei pentru aducerea pe lume a unei noi ființe umane. *Ren*, principiul confucianist al generozității, este propriu ambilor parteneri.

Yi, rectitudinea, este sugerată de transformarea părții centrale a tijei de jad în conductă pentru trecerea sămînței din organismul masculin în cel al femeii.

Li înseamnă comportamentul decent, rațional, bune maniere. Bărbatul și femeia se manifestă unul față de altul cu infinită politețe și respect tocmai acum, la ceasul dezlănțuirii norilor și a ploii, al aruncării peștelui în apă. Numai o căutare superficială vede în actul sexual satisfacerea instinctelor animalice. În realitate, atracția fizică și dorința irezistibilă izvorăsc dintr-o interioritate ezoterică; ele sînt emanații ale unor date de dincolo de fire, pe care omul este obligat să le împlinească. Prin urmare, în spatele dorinței carnale stă puterea irezistibilă a perpetuării speciei. Ea reprezintă un primat solemn, sfînt și permanent, este datoria primordială a omului. În actul sexual rezidă și se cuvine să se înțeleagă împlinirea unei datorii sacre.

Înțelepciunea se manifestă atît în metamorfoza pe care o cunoaște tija de jad — schivnicul care trăiește ascuns — o dată ajunsă lîngă trupul femeii, dar și în prosternarea unui înțelept la poarta de jad a virtuții și a înțelepciunii. *Zhi* este inteligența omului care acționează conștient, este cunoașterea virtuții și acceptarea firească a comportamentului oricît de intim. Fără înțelepciune, raporturile sexuale s-ar desfășura la întîmplare.

Cît despre *xin*, această noțiune se traduce în

cazul dat prin dorința sinceră pentru un partener, prin încrederea în el, altfel membrul masculin nu s-ar întări la comandă, iar peștera umbrelor nu s-ar umezi, pregătindu-se să întîmpine revărsarea de nori și ploaie.

Acestea ar fi cele cinci cerințe prin care omul își controlează poftele cărnii și acționează conștient în dragoste, ca și în orice altă activitate. Prin înțelegerea și aplicarea celor cinci permanențe, actul sexual este ridicat de la nivelul împreunării vulgare la acela al unei practici necesare, acceptate și în plan filosofic și în cel estetic.

Pînă aici, în centrul atenției noastre a stat bărbatul. Concepția confucianistă îi oferă acestuia locul central în familie și în societate. Bărbatul este stăpînul venerat, dar și micul despot, chiar monstrul care nesocotește viețile celorlalți, croindu-le după voința și capriciile lui.

În materie sexuală, manualele în drept introduc reguli și pentru bărbat.

Se consideră astfel că, în „călătoria" (de plăcere senzuală) pe care o face din momentul apropierii ei de mascul și pînă la atingerea stării de deplină voluptate, femeia traversează mai multe etape. Urmărindu-le atent, bărbatul va ști stadiul de excitație a partenerei sale și va putea să acționeze conștient pînă la secvența finală.

Femeia cunoaște, așadar, cinci etape de apropiere sexuală, cinci dorințe și zece mișcări.

Cele cinci etape, ca verstele unei călătorii, *wu zheng*, sînt un șir de manifestări alternative ale trezirii simțurilor ei și se recunosc astfel de către partenerul pus în fața inițiativelor progresive :

Întîi, dacă o roșeață umedă năpădește obrajii femeii, e semn că unealta soarelui se poate apropia ușor de poarta de jad.

Doi, dacă sînii (casa laptelui) se întăresc și vîrful nasului ei asudă, instrumentul soarelui poate pătrunde prin poarta de jad și adăsta în interiorul tenebros. De-acum, trupurile celor doi protagoniști devin unul.

Trei, dacă femeia își simte gura uscată și gîtul dornic de salivă, unealta soarelui se cuvine mișcată ușor în sus și în jos.

Patru, dacă femeia începe să transpire și calea umeroasă se umezește, instrumentul soarelui trebuie să pătrundă adînc.

Cinci, dacă secreţiile intime ale femeii se slobozesc și ea se umple de sudoare în partea de jos, este semn că tija de jad poate fi retrasă, însă cu mare grijă.

Intuind de la bun început, cît se poate de corect, că femeia se aprinde amoros mai greu, ei fiindu-i necesară o perioadă de timp de încălzire mai lungă, chinezul a fost determinat să întreprindă diferite acțiuni și mișcări mai mult sau mai puțin profunde în peștera umbrelor, pentru a-i trezi și satisface acesteia simțurile În procesul actului sexual, organismul omului cunoaște două fenomene. Unul are loc la nivelul sistemelor circulator și al respirației celălalt se petrece la sistemul mușchilor, al mișcărilor. Aceste fenomene sînt simultane și se întreţin reciproc.

Care sînt cele cinci dorințe sexuale, *wu yu*, etapele prin care se exprimă pofta, libidoul femeii ?

Întîi, cînd își ține răsuflarea, așteptînd încordată, ea vrea să fie îmbrățișată.

Doi, cînd i se dilată nările, și buzele i se întredeschid, este semn că ea se află subjugată de dorință, gata să-l întîmpine pe ambasadorul soarelui.

Trei, cînd secreţile cele mai intime prind să se slobozească, nemaiputînd fi reținute, femeia își unduiește trupul ușor, nerăbdătoare să primească îmbrățișarea bărbatului.

Patru, apropiindu-se de apogeul plăcerii, ea prinde să asude, revărsîndu-și, împrăștiindu-și aromele trupului.

Cinci, o dată atinsă plenitudinea excitației, pasiunea se stinge. Trupul femeii este acum ca o ploaie sau ca o brumă căzute, rămînînd drept, inert. Femeia ține ochii închiși, fără știre de sine, de parcă ar fi ajuns în ținutul amețitor al nemuritorilor.

În sfîrșit, în timpul actului sexual propriu-zis, de la începutul și pînă la finalul lui, femeia experimentează zece etape, trepte ale dorinței și cunoașterii, exteriorizate sau exprimate în zece acțiuni, *shi dong*.

Întîi, femeia îmbrățișează strîns bărbatul, ceea ce vrea să însemne că dorește să fie una cu el, apropiindu-se în așa fel de trupul lui, încît organele sexuale ale amîndurora să vină în contact.

Doi, femeia întinde ambele picioare, îndemn adresat bărbatului de a-i masa floarea de sus a porții umbrelor.

Trei, femeia își încordează pîntecul, semn că începe să se sensibilizeze.

Patru, femeia își mișcă neîntrerupt brațele, semn că simte excitații puternice.

Cinci, femeia își ridică picioarele și le încolăcește după cele ale partenerului, în speranța că acesta o va pătrunde mai adînc.

Șase, femeia își desface mai mult picioarele, încrucișîndu-le deasupra bărbatului, semn că pasiunea sexuală este irezistibilă.

Șapte, femeia își mișcă trupul într-o parte și alta, exprimînd faptul că dorește ca partenerul să o pătrundă și mai profund, chiar cerîndu-i acestuia să pună la treabă ambele părți, capul țestoasei, vîrful tijei de jad, lustruind în același timp și peștera și floarea.

Opt, femeia își ridică partea de sus a corpului, îmbrățișîndu-și strîns partenerul, dînd de înțeles că se află în pragul exploziei simțurilor.

Nouă, femeia își întinde trupul, parcă sleită, ruptă din încheieturi, semn că a atins deja punctul culminant ; mîinile și picioarele îi sînt vlăguite, ea nu se mai poate concentra, intră într-o stare confuză, de uitare de sine.

Zece, zona cea mai intimă din partea de jos a trupului femeii este umezită de secrețiile țîșnite din peștera umbrelor, indiciu că simțurile femeii au atins apogeul desfătării și că femeia este cu totul satisfăcută.

Tratatele moderne dezvăluie faptul că oame-

nii nu sînt niște automate și că atitudinile și reacțiile pot fi diferite ori pot varia de la o zi la alta. În viața de familie intervine obișnuința etc.

În *Xuan Nü Jing, Cartea Femeii Misterelor,* Împăratul Galben întreabă :

— Uneori am poftă de sex în inima mea, însă puterile nu mă ajută, iar tija de jad rămîne moale. Care să fie cauza ?

— Este destul de grav, vine răspunsul. Cînd inima bărbatului poftește, totul trebuie să se desfășoare după normele celor patru insuficiențe, fiindcă abia în felul acesta femeia va împlini cele nouă sufluri.

Care sînt cele patru cauze, numite *si zhi* ? Tija de jad nu se excită, nu prinde viață, nu învie, ceea ce înseamnă insuficient calm și stăpînire de sine. În al doilea rînd, nu se umflă, adică suflul mușchilor nu este suficient. Apoi, nu se întărește, defecțiunea provenind de la oase. În sfîrșit, dacă tija nu se încinge, este semn de insuficiență a spiritului vital.

Rețeta pentru asemenea cazuri nu a întîrziat: Liniile suflului vital (ale bioenergiei, energiei vitale) din organism pornesc de la degetele picioarelor și ajung la organele sexuale. Pînă astăzi se consideră că mobilitatea și elasticitatea degetelor picioarelor sînt în legătură directă cu buna funcționare a rinichilor, ficatului, splinei și stomacului. Iar acestea toate concură la potență. Degetul mare e legat printr-un traseu de inducție a suflului vital, de splină și ficat ; al doilea deget, de inimă și de stomac ; mijlociul, de splină și stomac ; următorul deget, de plămîni și fiere ; degetul mic de rinichi și vezica biliară. Concluzia ? Masajul. În momentul în care dorința și puterea fizică, potența, nu concură întru totul, bărbații sînt îndemnați să-și maseze cu migală degetele picioarelor și mai cu seamă degetele aflate în legătură cu ficatul și rinichii.

Dar care sînt cele nouă sufluri, *jiu qi* ale femeii ?

Respirația accelerată, greșurile și durerile sînt asimilate cu tulburări de funcționare ale plămînilor;

inimii, splinei, rinichilor, ale sistemelor osos. muscular, sanguin.

Un bărbat sănătos şi atotcunoscător, dar şi priceput să dezmorţească pe deplin simţurile femeii, îi va stimula acesteia cele nouă sufluri vitale.

Medicina tradiţională chineză pune în relaţie directă plămînii, cu nasul, inima, cu limba, splina ,cu gura, rinichii, cu urechile şi ficatul, cu ochii. Drept urmare, insuficienţa pulmonară va duce la respiraţie precipitată şi aşa mai departe.

De aici intrăm cu încredere pe tărîmul medicinii şi lăsăm specialiştii să-şi spună cuvîntul şi să acţioneze în direcţia recăpătării vigorii, splendorii şi bucuriilor tinereţii fără bătrîneţe.

UNSPREZECE
FELURITE ÎMBRĂȚIȘĂRI
DE NORI ȘI DE PLOAIE

Împăratul Galben dialoghează cu Su Nű, Femeia Pură, sau cu Xuan Nű, Femeia Misterelor, în aproape toate cărțile vechi, inclusiv în *Huang Di Nei Jing*, cartea de medicină.

Manualele de sex erau ilustrate, exemplificînd cu imagini poziţiile împreunării, expuse în cuvinte destul de laconic. Robert Van Gulik, în *Viaţa sexuală în China antică*, atrage atenţia că „poziţiile partenerilor nu erau prezentate în manuale drept amuzament; ci ele propuneau varietate pentru a împiedica bărbatul (familiilor poligame — n.n.) să se îndepărteze, să se sustragă de la îndatoririle conjugale — lucru foarte posibil, din cauza restricţiilor impuse în legătură cu orgasmul".

Manualele de sex au apărut în dinastia Han, aproximativ în jurul erei noastre, motivate teoretic de şcolile taoiste, care susţineau că, prin practicarea frecventă a sexului, cu o anumită ştiinţă a păstrării esenţei vitale, cu alte cuvinte, evitîndu-se epuizarea prin emiterea continuă de sămînţă, se poate atinge nemurirea. „Gîndirea era taoistă", conchide expertul olandez. Dar confucianiştii aprobau şi ei principiile, avînd în vedere că se aplicau exclusiv la alcovul conjugal. Cele două şcoli se întîlneau în acest

punct, însă accentul opțiunii pus pe scopuri și rezultate era diferit : confucianiștii insistau pe eugenie și descendență ; taoiștii atrăgeau atenția asupra disciplinelor sexuale capabile să prelungească viața și să ducă la găsirea elixirului imortalității.

Notăm cîteva celebre manuale de sex : *Su Nü Jing, Cartea Femeii Pure ; Su Nü Fang, Rețetele Femeii Pure ; Xu Fang Nei Mi Shu, Interludiu la arta secretă a camerelor interioare ; Yu Fang Mi Jue, Secretele camerei de jad ; Fang Nei Shu Xiang Jie, Comentarii la arta din camerele interioare ; Da Le Fu, Proză și Poetică asupra bucuriei supreme,* și multe altele, unele dintre ele cu valoare literară. Începînd din secolul al optulea, apar povestiri și romane erotice. Pictorii pun în vînzare albume imaginînd (transpunînd în imagini) pozițiile indicate de manualele de sex.

Dar să revenim la fundamentarea filosofică a taoiștilor. Școala taoistă, impusă de Lao Dan, în traducere : Ureche Uriașă, sau Lao Zi, Bătrînul Maestru (despre care se spune că ar fi trăit două sute de ani, născut fiind aproximativ în anul 576 î.e.n.) este o filosofie apropiată omului, cît și desfășurării cosmice a fenomenelor naturale. Ceea ce ne interesează aici este preamărirea spiritului văii, a scobiturii, a golului. Valea a fost asemuită femelei, matricei, mamei născătoare a tuturor lucrurilor. Femeia la taoiști reprezintă marele principiu de viață. Ea este sursa vieții și de aceea manualele de sex s-au dezvoltat în strînsă legătură cu filosofia taoistă.

Taoiștii nu au sacralizat femeia. Dimpotrivă, au recunoscut că ea este slabă și umilă. Valoarea ei stă în acapararea prin învăluire, ea este asemenea apei, element atît de moale, care, totuși, prin perseverare, întrece și sugrumă (pulverizează, erodînd) orice tărie. Femeia cucerește bărbatul rămînînd pasivă, însă conștientă de puterea sa. Să ai spiritul apei, să te mulezi după orice formă, să trăiești adaptîndu-te firesc oricăror condiții de viață sînt recomandări care s-au transmis și s-au respectat ca precepte practice de adaptare la mediu pînă în zilele noastre. Lao Zi a ridiculizat cele cinci principii morale ale

lui Confucius. În locul virtuţilor predicate de confucianişti, virtuţi care ar dăuna naturii reale a omului, Lao Zi a pledat pentru umilinţă, indiferenţă şi linişte, pentru întoarcerea la natură, pentru descătuşarea omului de regulile impuse de societate. Particula *tao,* care la confucianişti are sens etic, caracterizînd un mod de viaţă, la taoişti este o noţiune metafizică, aproape intraductibilă, un principiu atotcuprinzător al întregului univers.

Tao îl naşte pe unu,
Unu îl naşte pe doi,
Doi îl naşte pe trei,
Trei naşte zece mii de lucruri.
Zece mii de lucruri
îl duc în spinare pe *yin*
şi îl îmbrăţişează pe *yang*,
Iar amestecul de suflu vital *qi*
Le oferă armonie.

(*Tao de Jing,* Capitolul XLII)

În lucrările celui mai reprezentativ filosof taoist, Zhuang Zi, se întîlnesc aluzii la tehnicile sexuale transmise mai tîrziu, pe înţeles, în manualele de sex.

Manualele seamănă între ele şi nu ar putea să fie altfel, de vreme ce sînt abecedare ale iubirii. Cuprinsul lor este asemănător celui al cărţii fundamentale, care este *Cartea Femeii Pure* şi pe care am prezentat-o la începutul acestor însemnări. Deci, după o introducere în care sînt arătate geneza universului şi sensul vieţii, sînt abordate preliminariile actului sexual, insistîndu-se pe necesitatea pregătirii fiziologice a (încălzirii) femeii ; urmează explicarea tehnicii reţinerii bărbatului de la ejaculare, în ideea absorbţiei de element *yin,* util învigorării lui, cu obiectivul practic al satisfacerii de către bărbat a cît mai multor neveste şi concubine din casa sa ; cîteva capitole sînt rezervate poziţiilor împerecherii, de regulă ilustrate ; în final se inserează o agendă medicală cu sfaturi practice şi reţete pentru ambele sexe.

Iată cele nouă poziţii de bază în prezentarea *originară aparţinînd Femeii Misterelor*

Long Fan

Femeia stă întinsă, cu faţa în sus. Bărbatul se aşază deasupra, între picioarele ei. Poarta umbrelor întîmpină deschisă instrumentul soarelui, care atinge sîmburele întunecat (clitorisul) şi pătrunde în peşteră. Înaintînd pe calea umbrelor după metoda : de opt ori superficial şi de două ori adînc, instrumentul soarelui se retrage pe măsură ce se întăreşte şi pătrunde din nou cînd se înmoaie, conform principiului : pleacă mort şi revine viu ; în felul acesta, el cîştigă în vigoare. Femeia cunoaşte şi ea o plăcere neţărmurită, apele primăverii slobozindu-se. Calea umbroasă devine elastică, eliminîndu-se o sută de boli.

Long, dragon. Dragonul este animalul fantastic cel mai iubit de chinezi, simbol al puterii supreme, al fericirii şi norocului. Sprijinîndu-se în genunchi şi în coate, bărbatul seamănă cu un dragon. *Fan,* a se întoarce, a se răsturna, semnifică modalitatea practică de lucru a dragonului. Deci, Long Fan, Dragonul în Acţiune. Este socotită, în actul sexual, poziţia de bază a omenirii, practicată pretutindeni.

Hu Bu

Femeia stă ghemuită, cu faţa în jos ; capul şi şi umerii le sprijină de pat, iar şezutul şi-l ţine ridicat. Bărbatul îngenunchează la spatele ei şi îi prinde şoldurile cu mîinile. Unealta soarelui pătrunde direct, cît mai adînc. Se retrage şi se împinge repede, de vreo 40 de ori. Bărbatul îşi controlează plăcerea, aşteptînd ca poarta umbroasă să devină elastică şi să se slobozească sevele. Abia atunci oşteanul se poate retrage, odihnindu-se în linişte. În felul acesta, sînt evitate o sută de boli, iar bărbatul va fi şi mai viguros.

Hu, tigru. Poziţia seamănă cu aceea a tigrului la pîndă, gata să facă un salt şi să se arunce asupra pradei. Bu, pas. Deci Hu Bu, Saltul Tigrului.

Poziţie caracteristică animalelor. Are în ea ceva primitiv şi aprinde repede pasiunea. Valoarea sexuală înaltă.

Yuan Bo

Femeia stă întinsă cu faţa în sus şi cu picioarele ridicate. Bărbatul îngenunchează, îi ridică picioarele pe umerii săi, genunchii femeii ajungînd mai sus de pieptul ei, iar şezutul i se saltă. În acest moment, bărbatul introduce unealta soarelui, spre bucuria femeii. La primii picuri de ploaie, unealta soarelui pătrunde cît mai adînc, întărindu-se şi rămîne în locul de acolo pînă cînd femeia a atins culmea voluptăţii. Cu această tehnică, în mod firesc, se elimină o sută de maladii.

Yuan semnifică maimuţa. *Bo*, larg, deschidere. Deci, Îmbrăţişarea Maimuţei. Poziţie mult gustată în China, din cele mai vechi timpuri, descrisă adesea în romanele clasice. Oferă bărbaţilor prilejul ca în timpul actului să mîngîie labele picioarelor femeieşti modelate, prin bandajare, ca lotuşii.

Chan Fu

Femeia e întinsă cu faţa în jos. Bărbatul se aşază peste ea. După ce introduce unealta soarelui, ridică uşor şezutul femeii şi freacă de 54 de ori buzele umbroase, pînă se slobozesc apele primăverii. Pestera umbrelor se cutremură, porţile se deschid larg şi, cînd se atinge apogeul plăcerii, se opreşte mişcarea. Pe această cale se pot curma maladii cauzate de tristeţe, nelinişte, teroare.

Chan, cicadă. Cicada este simbolul tinereţii şi fericirii, al delicateţei feminine, metaforă des uzitată de poeţi. Chinezii, ca şi grecii antici, iubeau şi iubesc încă chemarea de dragoste a cicadei-mascul prin care acesta îşi atrage femela, în timpul verilor călduroase. Fu, a adera, a se ataşa de ceva. Deci Chan Fu, Cătăratul Cicadei. Poziţie preferată a împăraţilor dinastiei Tang, cîntată de poeţi, ca în oda *Tian Di Yin Yang Jiao Huan Da Yue Wu, Marea bucurie între Cer şi Pămînt a uniunii yin-yang* de Bai Hanglan :

Împărăteasa-ndepărtează draperia
Şi suie-n pat imperial cu baldachin.
Ca floarea-i chipul ei, ca luna-n feeria
Din cer. Ochii-i stelari lucesc plini de lumini.
Îi scot veşmintele vreo două slujitoare
Şi trupu-i ca de nea răsare uimitor,
Cu umerii-i de jad, gingaşi, de preţ odoare.
Unealta soarelui ivită ca din nor
E pusă de-mpărat la treabă de plăcere,
De două, de trei ori, şi-ndată curg şi ploi
De miere-n seceta cu foc a-mpărătesei
Wu Zetian, acuma mulţumită

Gui Teng

Femeia se întinde cu faţa în sus, ridicîndu-şi picioarele şi trăgîndu-le spre piept. Bărbatul îngenunchează, împingîndu-i femeii picioarele pînă peste sîni. Unealta soarelui împunge, în faţă, curtea larg deschisă, apoi atinge sîmburele întunecat şi intră în peşteră, mişcîndu-se înainte şi înapoi, masînd stăruitor cu neobosealâ, sîmburele întunecat. Femeia simte o plăcere nesfîrşită şi se mişcă în mod natural, în timp ce secreţiile interne se revarsă în cantitate mare. Abia acum unealta soarelui pătrunde în adîncime, ducînd-o pe femeie pe culmi de voluptate paroxistică, după care lupta încetează, iar oşteanul se retrage. Acţionînd după această formulă magică, bărbatul cu siguranţă că îşi va însuti potenţa, iar trupul său va cîştiga în robusteţe.

Gui, broască ţestoasă. Ideograma este aproape de pictografie, sugerînd capul deasupra, ghearele în stînga, carapacea în partea dreaptă şi coada lăsată în jos, spre dreapta. În *Li Jing, Cartea Riturilor,* dragonul, phoenixul, *qilinul* şi broasca ţestoasă sînt cele patru creaturi înzestrate din punct de vedere spiritual. În China, ţestoasa este sacră, simbolizînd longevitatea, puterea îndurării şi succesul puterii. În simbolistica erotică, capul ţestoasei este echivalent cu instrumentul plăcerii. *Teng* semnifică galop. Deci, Gui Teng, Asaltul Ţestoasei.

Feng Xiang

Femeia stă cu faţa în sus, cu picioarele ridicate, îndoite din genunchi. Bărbatul îngenunchează între picioarele ei şi se apleacă deasupra trupului acesteia, sprijinindu-se pe coate. Unealta soarelui pătrunde calea umbroasă, lovind sîmburele întunecat. Cînd unealta soarelui, fermă şi fierbinte, se află în peştera umbrelor, femeia se mişcă de 24 de ori. Cînd femeia a atins apogeul plăcerii, se coboară steagurile şi tobele de luptă încetează să răsune. În cazul practicării frecvente a acestei metode, se vor evita în mod firesc o sută de boli.

Feng, phoenix mascul. În chineză, pasărea phoenix femelă se cheamă *huang*. Se situează pe locul al doilea între cele patru creaturi supranaturale dăruite cu spirit. Produsul soarelui, al focului, el este adesea pictat privind la o minge de foc. A renăscut din propria cenuşă. E socotit împăratul păsărilor. E reprezentat cu penajul în cinci culori, simbolizînd cele cinci virtuţi cardinale ale moralei chineze. E venerat începînd din dinastia Han. Apare ca figură de stil larg utilizată în cultura chineză. E simbolul creaţiei. Are o influenţă benefică. În căsnicie, aduce înţelegerea, armonia. Poziţia erotică de mai sus este socotită a aduce copii. *Xiang*, a plana, a exeçuta cercuri în aer. Deci, Feng Xiang echivalează cu Planarea Phoenixului.

Tu Shun Hao

Bărbatul stă cu faţa în sus, cu picioarele întinse. Femeia se aşază cu faţa către picioarele bărbatului, cu genunchii plasaţi de o parte şi de alta a şoldurilor acestuia. Se sprijină în mîini şi ţine capul plecat. Unealta soarelui pătrunde în peştera umbrelor, lovind adesea sîmburele întunecat. Simţurile femeii se aprind repede, secreţiile scurgîndu-se ca pîraiele primăvara. Bucuroasă, fericită, îmbujorată de plăcerea sexului, femeia ajunge la punctul culminant, după care mişcarea încetează. Femeia este astfel ocolită de o sută de boli.

Tu, iepure, al patrulea animal în zodiacul chinezesc. *Shun*, a pipăi, a adulmeca, a suge. *Hao*, fin,

minuscul. Poziţia presupune că femeia stă cu capul plecat, sprijinită pe genunchi şi pe coate, asemenea unui iepuraş care suge un fir de păr ca argintul. Postura aceasta are ceva delicat şi fragil, deşi presupune o satisfacere promptă a sexului slab, indiferent de potenţa partenerului. Bărbatul are posibilitatea să admire şi să mîngîie fesele iubitei, spatele. Deci Tu Shun Hao, Iepurele îşi Linge Blana.

Yu Jie Lin

Bărbatul stă cu faţa în sus, cu picioarele întinse. Femeia îl încalecă sprijinindu-se pe genunchi, cu faţa către trunchiul bărbatului. Femeia îşi împinge uşor mijlocul înainte, apropiindu-şi calea umbroasă de unealta soarelui. Se freacă uşor şi prinde unealta soarelui aşa cum înfulecă sugarul sînul mamei. Bărbatul poate să nu fie activ. Numai femeia se mişcă şi încă un timp relativ îndelungat. După ce a atins punctul maxim, bătălia încetează. Folosirea frecventă a acestei căi elimină orice boli.

Yu, peşte. *Jie*, a prinde, a lega. *Lin*, solz. Poziţie caracterizată prin mişcări blînde. Stăpînind cîmpul de luptă, femeia îşi potoleşte plăcerea, după cum vrea. În acelaşi timp, mişcarea umerilor, a sînilor, expresia feţei, îi oferă partenerului stări psihice rare. Deci Yu Jie Lin, Prinderea Solzului de Peşte.

Ultimele două poziţii erau practicate adesea de împăraţii Chinei, trecuţi de a doua tinereţe. Indicată pentru bărbaţii suferinzi.

He Jiao Tou

Bărbatul stă în genunchi, cu picioarele desfăcute, înclinat spre spate. Femeia îl încalecă, plasîndu-şi genunchii de o parte şi de alta a pulpelor partenerului său şi prinzîndu-se cu braţele de gîtul lui. Pătrunzînd în peştera umbrelor, unealta soarelui se freacă de buzele şi sîmburele întunericului. Bărbatul cuprinde cu mîinile şoldurile femeii, ajutînd-o să se mişte. Pe măsura înaintării în raportul sexual, peştera umbrelor se umezeşte şi curînd femeia va atinge suprema plăcere, după care mişca-

rea sa se opreşte. Prin aceasta, şapte răni ajung să nu valoreze nici cît o zgîrietură.

He, cocor, *Jiao*, a lega. *Tou*, cap. Pornind de la observarea păsărilor care ciripesc cioc în cioc, a fost imaginată această poziţie în care partenerii se află faţă în faţă şi se pot îmbrăţişa şi săruta. Cocorul este simbolul bunului augur, al iubirii fericite. Aşadar, He Jiao Tou, Cocorii Uniţi Cap în Cap.

Se spune că unul dintre împăraţii dinastiei Yuan, Taiding (1324-1328), mongol de origine, a învăţat de la călugări „calea dublei perfecţionări". Călugării aparţineau unei secte budiste lamaiste şi transmiteau în secret nouă poziţii ale artei din camerele interioare. Cele nouă poziţii de sorginte tibetană erau similare acelora dezvăluite de Femeia Misterelor a Chinei. Similitudinea priveşte atît împreunarea şi tehnica sexuală ca atare, denumirea poziţiilor, cît şi sublinierea scopului pozitiv, de „hrănire", de întreţinere a sănătăţii organismului protagoniştilor, de întărire a vigorii şi potenţei lor.

O altă carte străveche, aparţinînd lui *Dong Xuan Zi* Maestrul Misterelor Peşterii*, conţinînd treizeci de poziţii, nu se deosebeşte în general de cele prezentate mai sus. Diferenţe există în ceea ce priveşte scopurile declarate. În *Cartea Femeii Pure* se pretinde ca bărbatul să acţioneze conştient pentru satisfacerea femeii, dar şi pentru înfrînarea simţurilor, încît să beneficieze de atragerea elementului *yin* din relaţia sexuală respectivă şi de creşterea potenţei. Concepţia lamaistă are în vedere sporirea gradului „bucuriei sexuale prin tehnici variate" deopotrivă pentru ambii parteneri. Uneori se introduc în joc două femei. Cu călugării nu-i de glumit ! Ei sînt bărbaţi potenţi ! De exemplu, la poziţia Dragonului în Acţiune, pătrunderile în adîncime recomandate de tibetani sînt cinci din opt, în loc

---

* Zi înseamnă : fiu, urmaş, discipol ; este totodată un semn definitoriu pentru oamenii de rară distincţie în înţelesul de : învăţător, mentor, maestru. Unii traduc : Fiul Femeii Misterelor Peşterii. Oricum Dong Xuan Zi a fost un admirator declarat al Femeii Misterelor.

de două din opt, la chinezi, surplusul e socotit dăunător, ducînd la mărirea excitării bărbatului.

Să ne întoarcem la sfaturile Femeii Pure. Chinezii au avut întotdeauna în vedere sănătatea. „Contactele sexuale pot ajuta organismul, dar în egală măsură dăunează sănătății, dacă se fac în afara lui *tao*, a căii demne de urmat", afirmă Femeia Pură. „Astăzi voi prezenta cele 8 cîștiguri și cele 7 pierderi, ca să fie de îndrumar pentru sănătate".

Medicina tradițională chineză pune organele sexuale și potența, în general, în strînsă legătură cu anumite organe interne. Practicarea celor opt cîștiguri, *ba yi*, pentru bărbat întărește mușchii, articulațiile, inima, ficatul, plămînii și rinichii, sistemul sanguin și sistemul nervos. Totodată, înlătură oboseala și surescitarea nervoasă. Pentru femeie asigură : funcționarea normală a rinichilor ; buna circulație sanguină în zona bazinului ; întărirea mușchilor burții ; un uter sănătos. Se obține în mod evident o îmbunătățire a stării generale de sănătate a protagoniștilor și, dacă nu viață fără de moarte, măcar prelungirea vieții.

Care sînt cele 8 cîștiguri ?

Gu Jing, Fortificarea Esenței

Femeia stă întinsă pe o parte, cu picioarele desfăcute. Piciorul de deasupra îl ține îndoit din genunchi. Bărbatul se întinde și el pe o parte, cu fața la femeie. Unealta soarelui pătrunde de optsprezece ori pe calea umbroasă, după care contactul sexual încetează.

În felul acesta, se fortifică esența masculină *yang* și se îngroașă sperma. La femei, se vindecă dereglările ciclului menstrual, cum ar fi durata excesivă și abundența scurgerii.

Calea aceasta se practică de două ori pe zi, timp de două săptămîni.

An Qi, Tihna Suflului Vital

Femeia stă culcată cu fața în sus și cu capul sprijinit de o pernă înaltă, cu picioarele întinse, desfăcute în părți. Bărbatul îngenunchează între pi-

cioarele femeii şi o încalecă, sprijinindu-se în genunchi şi în coate. Unealta soarelui pătrunde de douăzeci şi şapte de ori în peştera umbrelor, după care contactul sexual încetează.

Calea aceasta destinde organismul şi linişteşte inima, asigură suflul vital şi vindecă inflamaţia ovarelor.

Pentru a fi eficientă, se practică de trei ori pe zi, timp de trei săptămînii.

Li Zang, În Slujba Organelor Interne

Femeia stă întinsă pe o parte, cu genunchii aduşi în faţă, scoţînd în afară şezutul. Bărbatul se întinde şi el într-o rînă, la spatele femeii. Unealta soarelui pătrunde de treizeci şi şase de ori pe calea umbroasă, apoi acţiunea se opreşte.

Se obţin efecte terapeutice, ca cele de mai sus. Se practică de patru ori pe zi, timp de douăzeci de zile.

Qiang Gu, Întărirea Oaselor

Femeia se întinde pe o parte. Piciorul stîng este tras la piept, îndoit, iar celălalt rămîne întins. Bărbatul o încalecă. Unealta soarelui pătrunde de patruzeci şi cinci de ori, de cinci ori pe zi, timp de zece zile.

Încheieturile ambilor parteneri devin elastice, trupurile se destind şi capătă vigoare. Procedeul acesta vindecă neregularitatea menstruaţiei.

Diao Mai, Reglarea Sistemului Sanguin

Femeia se întinde pe partea dreaptă şi îşi strînge la piept piciorul drept, îndoit. Stîngul rămîne întins. Bărbatul o încalecă. Unealta soarelui pătrunde în calea umbroasă de cincizeci şi patru de ori, de şase ori pe zi, timp de douăzeci de zile.

Calea aceasta reglează pe deplin circulaţia sistemului sanguin, face venele şi arterele mai elastice şi vindecă inflamările organelor genitale feminine.

Xu Xue, Îmbogăţirea Sîngelui

Bărbatul se întinde cu faţa în sus. Femeia îl încalecă, cu faţa spre el. Poarta umbrelor se deschi-

de și lasă unealta soarelui să pătrundă adînc de șaizecei și trei de ori, apoi contactul sexual încetează

Calea aceasta fortifică suflul vital al bărbatului și învigorează femeia. Se practică de șapte ori pe zi, timp de zece zile.

Yi Ye, În Folosul Fluidului din Organism

Femeia se așază cu fața în jos și își pune o pernă sub pîntec, în așa fel încît șezutul i se va bomba. Picioarele întredeschise rămîn întinse. Bărbatul se așază deasupra femeii, sprijinindu-se în palme și în genunchi, astfel încadrînd-o atît cu brațele, cît și cu picioarele. Unealta soarelui pătrunde pe poarta umbrelor de șaptezeci și două de ori, apoi contactul sexual încetează.

Modalitatea aceasta întărește sistemul osos și se practică de opt ori pe zi, timp de zece zile.

Duo Ti, Făgașul Trupului

Femeia stă cu fața în sus și-și îndoaie picioarele, trăgîndu-le înapoi. Sprijinit pe mîini și pe genunchi, bărbatul se urcă pe femeie, încadrînd-o atît cu brațele, cît și cu picioarele. Unealta soarelui pătrunde de optzeci și una de ori pe poarta umbrelor, după care contactul sexual încetează.

Calea aceasta se practică de nouă ori pe zi, timp de nouă zile ; ea fortifică organismul și elimină mirosurile neplăcute din partea cea mai intimă a [illegible]

[illegible] considerau cele opt cîștiguri, [illegible] drept formule miraculoase, în folosul general al trupului protagoniștilor și în sporirea potentei. Scopul împreunării era unul pur terapeutic. De aceea, de data aceasta nu se mai avea în vedere excitarea femeii, iar bărbatului în nici un caz nu i se permitea emiterea de sămînță. Cele opt cîștiguri erau formulate în spiritul medicinei tradiționale chineze. Ce compensații se așteptau de la aceste recomandări medicale ? Traducînd în termenii de astăzi : „prin sex, pentru sex" ! Prin sex, se reglau :

ejacularea prematură ; impotența ; slăbiciuni generale ale organismului și în primul rînd oboseala ; dereglări provenite din insuficiențe ale organelor interne și exces de sex. Se promiteau trei cîștiguri esențiale : robustețea organismului, prelungirea vieții, sporirea intensității plăcerii sexuale.

Metodele au fost folosite de zeci de generații, desigur cu rezultate mai mult sau mai puțin spectaculoase. Nimeni nu a dobîndit nemurirea. Însă motive de satisfacție au existat. Un prieten chinez mi-a mărturisit că a urmat „tratamentul" și, atît el cît și soția, au constatat efectele favorabile. Au repetat cura. Se simțeau ca la niște antrenamente sportive, unde performanțele apar în raport cu seriozitatea cu care sînt urmate tehnicile prescrise.

Este preferabil a se practica cele opt căi, exerciții sau metode una după alta, fiecare în cîte o lună, timp de opt luni de zile. În continuare, se reia o cale sau alta, în funcție de necesitățile biologice. de interesele sexuale ale pratagoniștilor. Tratamentul se începe primăvara, în lunile martie sau aprilie.

Metodele pentru eliminarea celor șapte pierderi. *qi sun,* sînt :

Pentru bărbații care nu mai manifestă interes pentru sex, transpiră ușor și rămîn fără suflu. se recomandă calea Jue Qi, Suflu Stins. Femeia se întinde cu fața în sus și ridică picioarele în unghi drept. Bărbatul îngenunche, meținîndu-se drept și sprijinind picioarele femeii pe piept. După ce este pătrunsă, femeia este cea care se mișcă, pentru ca bărbatul să nu piardă energie. Bărbatul este atent să nu emită sămînță. După zece zile, rezultatele încep să fie simțite.

Yi Jing, Îmbogățirea Esenței, ajută în cazul ejaculării premature.

Femeia se întinde cu fața în sus, îndoindu-și picioarele din genunchi și sprijinindu-se pe tălpi. Bărbatul se sprijină în palme și în genunchi. Ca și în cazul precedent, el nu face efort, lăsînd femeia să se zbată, să acționeze de una singură. Se reco-

mandă timp de zece zile consecutive. Se practică și la beție, ori cînd bărbatul se află în convalescentă.

În cazuri de impotență, neîntărire suficientă a uneltei soarelui, cea de-a treia cale, *Duo Mai*, Captura, duce la restabilirea normalității, după zece zile de tratament.

Femeia stă cu fața în sus și își încrucișează picioarele peste șoldurile bărbatului. El se sprijină în genunchi și în coate. Femeia îl ajută cu mîna să o pătrundă, apoi preia inițiativa în mișcare.

Atunci cînd bărbatul este obosit în mod excesiv, transpiră și are febră, el se așază cu fața în sus si cu picioarele întinse. Femeia îl încalecă cu fața către picioarele bărbatului, sprijinită în genunchi și ră-mînînd dreaptă, pentru a avea inițiativa. Calea se intitulează *Qi Xie, Descărcarea,* și se practică vreme de zece zile.

Următoarea cale, *Ji Guan,* este aidoma celei de mai sus, numai că femeia stă cu fața către capul (trunchiul) bărbatului. Scopul este vindecarea unor boli cronice ale organelor interne. Dat fiind starea de slăbiciune generală, cînd oasele dor și mușchii nu mai ascultă, circulația sanguină este deficitară, starea psihică depresivă etc., bărbatul se întinde cu fața în sus. Femeia îl încalecă, sprijinindu-se în palmele mîinilor. Încălzește cu mîna tija de jad, ajutînd bărbatul să o pătrundă, apoi se mișcă cu grijă, protejîndu-și partenerul.

Cea de-a șasea cale este *Bai Bi,* semnificînd Obturarea a O Sută de Pulsuri, a dorinței trupești. Cu toate că inima îi dă ghes, femeia ajunge să nu simtă nimic, înregistrînd din actul sexual numai o mișcare mecanică. În cazul bărbatului, el nu emite sămînța. Poziția este asemănătoare cu cea de mai sus. Femeia încalecă bărbatul, plecîndu-se peste el și sprijinîndu-se în mîini. Ea are tot timpul inițiativa. După ce este satisfăcută, se oprește. Bărbatul trebuie să se înfrîneze și să nu emită sămînță.

Ambele căi se folosesc zilnic, timp de zece zile.

Xue Jie, cea de-a șapte cale, Sînge Scurs, se

folosește în cazul unei oboseli sexuale, deși starea generală a organismului bărbatului este bună.

Femeia se așază pe pat, cu picioarele întredeschise. Sub șezut își pune o pernă. Bărbatul îngenunchează între picioarele ei, rămînînd drept. După ce este pătrunsă, femeia se mișcă.

Exercițiile de vindecare pentru toate cele șapte pierderi, qi sun, sînt recomandate a se executa zece zile la rînd, de mai multe ori pe zi, mergînd pînă la de nouă ori.

Desigur, aceste numere de practicare, de repetare a exercițiilor gimnasticii sexuale impresionează. Ele erau probabil valabile în cazul aristocrației chineze, gîndite fiind pe măsura lejerității vieții de odinioară. Specialiștii recomandă astăzi practicarea lor cîte o dată pe zi, zece zile la rînd...

DOISPREZECE

MAESTRUL MISTERELOR PEȘTERII

Maestrul Misterelor Peșterii, Dong Xuan Zi, a fost un excentric, dar cultivat și de stirpe nobilă, călugăr taoist din dinastia Tang. Numele lumesc al călugărului era Zhang Ding. El a lăsat posterității o carte de erotism intitulată *Arta camerelor interioare, Fang Nei Zhi Shu,* pretinzînd necesitatea cunoașterii de către bărbat și femeie a tehnicilor sexuale. Să-l lăsăm să-și expună convingerile :

„Există aproximativ treizeci de feluri de a face dragoste, prin față sau prin spate, cu fața în sus sau cu fața în jos. Cu toate că în linii mari se aseamănă, fiecare poziție are ceva distinct. De aceea, afirm că aceste treizeci de atitudini în timpul apropierii sexuale sînt ca un năvod care are în el tot ce s-ar putea cuprinde, încît nimic nu e rămas pe dinafară". Și mai departe :

„Dintre toate creaturile universului, omul este cel mai înțelept. Dintre toate ocupațiile omului, dragostea este cea mai sublimă. Împerecherea bărbatului cu femeia are la bază legea fundamentală a universului, uniunea dintre *yin* și *yang.* Cine este capabil să stăpînească acest principiu își va păstra puterea naturală, prelungindu-și viața. Cine nu va izbuti, va fi vătămat și va muri de tînăr".

Călugărul taoist reia teoriile expuse de Femeia Pură și Femeia Misterelor în dialogurile acestora cu Huang Di, Împăratul Galben. O atenție specială o acordă sfătuirii bărbatului de a nu uita să stimuleze simțurile femeii, înainte de a trece propriu-zis la legătura sexuală. În timp ce tija de jad

a bărbatului „rămîne ca un pin singuratic înălţat mîndru la gura unei peşteri de munte", contribuind la excitarea exterioară prin presiune şi frecuş lent, bărbatul este îndemnat „să deschidă cu gura sa gura femeii", „să-i sugă limba", să mîngîie cu ambele mîini „sînii, pîntecul şi poarta de jad", să privească cu vădită plăcere, pe rînd, „chipul ca luna şi peştera umbrelor". Abia cînd femeia dă semne că a fost excitată suficient (a se vedea capitolul *Secretele camerelor interioare)*, bărbatul poate alege una dintre poziţiile care urmează.

Cerul se răsuceşte spre stînga şi Pămîntul spre dreapta. Masculul cîntă şi Femela răspunde. Iată calea naturii. Bărbatul stă întins. Femeia vine şi se lungeşte lîngă el, neapărat în stînga lui. Apoi bărbatul se răsuceşte către stînga şi femeia către dreapta, pentru că el se cuvine să se coboare de sus şi ea să-l primească de jos, întocmai cum are loc uniunea dintre Cer şi Pămînt.

Xu Chou Mou, Conversaţie Sentimentală.

Partenerii de sex opus se îmbrăţişează cu căldură.

***Shen Qian Quan,* Expresie Pasionată.**

Bărbatul şi femeia se strîng în braţe cu patimă.

***Pu Sai Yu,* Expunerea Bronhiilor Peştelui**

Peştera femeii se zbate, şemănînd cu bronhiile prin care respiră peştele expus pe uscat, sub cerul liber.

***Qilin Jiao,* Cornul Qilinului.**

Tija de jad a bărbatului seamănă cu cornul qilinului (animal fantastic, asemănător unicornului, pentru chinezi simbol al reuşitei).

Cele de mai sus ţin loc de introducere la arta camerelor interioare. Ele nu trebuie luate individual, ci drept un tot, legate între ele şi decurgînd una din alta.

Can Chan Mian, Nostalgia Viermelui de Mătase.

Întinsă cu faţa în sus, femeia îşi petrece braţele pe după gîtul iubitului şi îşi încrucişează picioarele peste şoldurile lui. Bărbatul prinde femeia pe după grumaz şi îngenunchează între picioarele ei, pătrunzînd-o cu unealta soarelui.

Long Wan Zhuan, Răsucirea Dragonului.

Întinsă cu faţa în sus, femeia ridică picioarele, le îndoaie şi le încrucişează, unindu-le. Bărbatul îngenunchează, cu mîna stîngă împinge în faţă picioarele femeii, ducîndu-le pînă lîngă sîni. Cu dreapta se ajută astfel ca să facă unealta soarelui să intre în peştera umbrelor.

Yu Bi Mu, Peştii Ochi în Ochi

Bărbatul şi femeia stau întinşi pe o parte, unul către altul, gură-n gură. Ea îşi trece un picior deasupra bărbatului. El se apropie de ea, ridicîndu-i piciorul şi mai mult, cu mîna dreapta, în timp ce cu mîna stîngă îşi potriveşte unealta soarelui la intrarea peşterii umbroase.

Yan Tong Xin, Rîndunelele O Singură Inimă

Femeia stă întinsă, cu faţa în sus, şi îşi ridică picioarele, desfăcîndu-le. Bărbatul se întinde peste ea, petrecîndu-şi braţele pe după gîtul ei. Femeia îl prinde cu mîinile de mijloc şi se lasă pătrunsă de unealta soarelui.

Feicui Jiao, Iubirea Alcionilor

Femeia se întinde cu faţa în sus şi îşi îndoaie picioarele. Bărbatul îngenunchează, îi desface picioarele şi se apropie de ea, prinzîndu-i şoldurile cu ambele mîini, pentru a potrivi poarta umbrelor în dreptul uneltei soarelui.

Yuanyang He, Uniunea Raţelor Mandarinale

Femeia stă pe o parte cu picioarele întinse. Apoi şi le îndoaie, pe cel stîng împingîndu-l în spate, peste coapsa bărbatului. Acesta se apropie pe la spate şi încalecă piciorul drept al femeii. Îndoindu-şi un picior şi întinzîndu-l pe celălalt în faţă, el pătrunde femeia.

Kong Fan Die, Pirueta Fluturelui

Bărbatul se aşază cu faţa în sus şi-şi ridică drept picioarele, desfăcîndu-le. Femeia se întinde deasupra lui, îl prinde de glezne şi lasă unealta soarelui să o pătrundă.

Bei Fei Fu, Zborul pe Spate al Raţei Sălbatice.

Bărbatul stă întins, cu faţa în sus, şi-şi ridică

drept picioarele, desfăcîndu-le. Femeia se așază peste el cu spatele la el, plecîndu-și capul, pentru a dezmierda și a potrivi cu mîna unealta soarelui.

Yan Gai Song, Pinul cu Crengile Lăsate (Aplecate).

Femeia se întinde cu fața în sus și-și încrucișează picioarele, ridicîndu-le cît poate mai sus. Bărbatul îi prinde mijlocul cu brațele. Ea face același lucru, lipindu-se strîns unul de altul.

Lin Tan Zhu, Bambus Lipit de Templu.

Bărbatul și femeia stau în picioare, îmbrățișați, gură-n gură. Unealta soarelui pătrunde adînc.

Luan Zhi Wu, Dansul Păsării Fabuloase.

Bărbatul și femeia stau unul peste celălalt, față-n față. Unealta soarelui intră pe poarta umbroasă. (*Luan* este o pasăre din mitologie, de sex masculin, asemănătoare cu phoenixul mascul. Ea este simbol al căsniciei armonioase.)

Feng Jiang Chu, Phoenixul își Dezmiardă Puiul.

O femeie mare și grasă face dragoste cu un tînăr. Actul sexual ar părea mai degrabă unul matern decît erotic și în sensul acesta este concludentă denumirea lui.

Hai Ou Xiang, Planarea Pescărușului.

Femeia este întinsă cu fața în sus. Bărbatul stă cu picioarele la marginea patului și-i ridică picioarele, în așa fel, încît unealta soarelui să găsească peștera.. (Poziție preferată de curtezanele din sud, cu deosebire vara, cînd căldura și umiditatea fac dificile alte procedee.)

Ye Ma Yue, Săritura Calului de Stepă.

Femeia stă cu fața în sus și-și petrece picoarele pe după umerii bărbatului, care o pătrunde adînc.

Ji Cheng Zu, Piciorul Calului în Galop

Femeia stă întinsă cu fața în sus. Bărbatul o ține de gît cu brațul stîng, iar cu mîna dreaptă îi ridică ambele picioare. Unealta soarelui pătrunde pe poarta umbroasă.

Ma Yao. Ti, Calul Dă din Copite.

Femeia se așază cu fața în sus. Bărbatul îi încrucișează picioarele, punîndu-i unul pe umăr, iar pe celălalt lăsîndu-l să și-l sprijine ea cu o mînă. Unealta soarelui pătrunde adînc.

Bai Hu Peng, Săritura Tigrului Alb.

Femeia se lungește cu fața în sus, desfăcîndu-și picioarele. Bărbatul se plasează între ele, petrecîndu-și brațele pe după gîtul ei și pătrunzînd-o.

Xuan Chan Fu, Cicada Neagră Stă Agățată.

Femeia stă întinsă cu fața în jos și cu picioarele desfăcute. Așezîndu-se între picioarele ei, bărbatul o prinde de gît cu ambele mîini și o pătrunde pe la spate.

Shanyang Dui Shu, Capra și Copacul.

Bărbatul stă în șezut, cu picioarele îndoite și desfăcute, ținîndu-și tălpile una în fața celeilalte. Cu spatele la el, femeia se lasă în jos, ca pentru a se așeza între coapsele lui, privirea ei plecată urmărind cum pătrunde unealta soarelui, aflată în erecție, pe calea umbroasă. Între timp, bărbatul o prinde de mijloc și intră în ritmul mișcărilor ei înainte și înapoi.

Gong Ji Lin Chang, Cocoșul în Curte.

Bărbatul stă pe marginea patului și ia o tînără pe genunchi, pătrunzînd-o. El cere altei fete tinere să îl împingă din spate, pentru a-i spori plăcerea.

Dan Xue Feng You, Phoenixul Hoinărește la Peștera Stacojie.

Lungită cu fața în sus, femeia își ridică picioarele, ținîndu-și-le cu ambele mîini. Bărbatul îngenunchează, sprijinindu-se în palme. Apoi o pătrunde..

Xuan Ming Peng Zhu, Zborul Pajurei în Întuneric.

Femeia stă culcată cu fața în sus. Bărbatul îi așază picioarele pe brațele sale, apoi întinde mîinile și o înălțuie de mijloc, după care o pătrunde.

Yin Yuan Bao Shu, Maimuța îmbrățișează Copacul.

Bărbatul stă cu picioarele desfăcute și o așază pe femeie între coapsele sale. Ea îl îmbrățișează. El îi trece o mînă pe după spate, ținînd-o strîns, în timp ce cu cealaltă introduce unealta soarelui în peșteră.

Mao Shu Tong Xue, De-a Șoarecele și Pisica.

Bărbatul se lungește cu fața în sus, cu picioarele desfăcute. Femeia se întinde peste el, lăsînd unealta soarelui să o pătrundă adînc. Apoi bărbatul schimbă poziția, obligînd-o pe femeie să se întindă cu fața în jos. O încalecă și o pătrunde pe la spate.

San Chun Lü, Măgarul de Trei Primăveri.

Femeia stă pe pat în patru labe, cu șezutul ridicat. Bărbatul, aflat în picioare la spatele ei, îi prinde mijlocul cu brațele și o trage spre unealta soarelui.

San Qiu Gou, Cîinele de Trei Toamne.

Bărbatul și femeia, în patru labe, stau umăr lîngă umăr. El lasă capul în jos și, ajutîndu-se cu mîna, introduce unealta soarelui în peștera umbrelor.

Zhang Ding, călugăr fiind, nu era căsătorit, însă se vede bine că știa de automatismul care intervine în viața intimă a unui cuplu. Îi era de asemenea cunoscută plictiseala bărbatului poligam. Acestea trebuie să-i fi fost imboldurile născocirii pozițiilor de mai sus, care par cele de bază și totuși nu sînt, pentru că aduc destule elemente de fantezie pentru a trezi interesul și apetitul bărbatului.

Deosebirea esențială între acestea și cele nouă poziții de bază ar consta în rolul care se acordă împerecherii. Am văzut că anticii puneau accentul pe partea sacră a legăturii, în care vedeau o uniune de natură cosmică. Maestrul Misterelor Peșterii nu are decît un singur gînd : căutarea plăcerii, sporirea acesteia prin tehnici variate, surprinderea partenerului cu o mișcare neașteptată.

TREISPREZECE

CE ESTE BĂRBĂȚIA ?

Peng Zu îi răspunde, la un moment dat, Femeii Multicolore, Cai Nű, că potența bărbatului nu este veșnică ; ea este influențată, cum am văzut, de o serie întreagă de factori. După el, vlăguirea bărbatului în urma fiecărui act sexual finalizat este un proces gradat, manifestat prin cinci etape de slăbiciune, în care sînt afectate, rînd pe rînd, principalele lui surse de energie. Astfel, la emiterea de sămînță are de suferit mai întîi spiritul, apoi ar fi rănită carnea, urmează sfîrșeala mușchilor, a oaselor. La ultima etapă, forța vitală a organismului este foarte slăbită și tija de jad rămîne inertă. Totuși, situația bărbatului nu ar fi gravă. Cel în cauză va urma un tratament sexual, după principiul proverbului românesc : „cui pe cui se scoate". „Numai contactul sexual" îl poate smulge, salva pe bărbat din starea de epuizare în care a căzut, „însă un contact fără emitere de sămînță. După o sută de zile (de tratament sexual) forța vitală (a bolnavului) i se însutește."

Cîte contacte sexuale finalizate (cu emitere de sămînță) poate avea un bărbat fără să-și ruineze sănătatea ?

Între 15 și 20 de ani, două pe zi.
La 30 de ani unul pe zi.
La 40 de ani, unul la 3 zile.

La 50 de ani, unul la 5 zile.
La 60 de ani, unul la 10 zile.
La 70 de ani, unul la 30 de zile.

Cifrele de mai sus diferă într-o oarecare măsură de la un manual de sex la altul. Se consideră că pe parcursul unei vieţi, un bărbat poate avea 1.800 — alte surse notează 3.800 — de contacte sexuale încheiate prin ejaculare. Nu sînt luate în calcul tehnicile terapeutice descrise mai înainte.

Femeia Pură îi spune Împăratului Galben că „numărul de contacte sexuale ale fiecărui om depinde de starea organismului, de vîrstă şi de forţa lui vitală". Să nu uităm că Huang Di, Împăratul Galben, ţinea pe lîngă el 1.200 de tinere fete şi preocuparea lui era îndreptăţită.

Cercetările moderne au dat dreptate afirmaţiilor şi învăţăturilor Femeii Pure, dovedindu-se că, la 80 de ani, un bărbat mai deţine circa o treime din starea sa de maximă potenţă. Iar noi ştim din viaţa de toate zilele că asemenea performanţe sînt posibile.

Legătura sexuală nu este un scop în sine, ci împlinirea unor legităţi naturale. De aceea, în tratatele de medicină tradiţională raporturile intime dintre bărbat şi femeie sînt strîns legate de cele patru sezoane : primăvară, vară, toamnă şi iarnă. Bărbatul, căruia îi aparţine iniţiativa, renaşte primăvara, se maturizează vara, începe să se manifeste reţinut toamna şi se conservă iarna. În anotimpul rece se restrînge, „se depozitează" suflul vital şi se păstrează elementul *yang*, necesar risipei din primăvară şi vară !

În *Shan Shui Xun, Învăţătură despre Munţi şi Ape*, Guo Xi spune : „Primăvara munţii se înconjoară cu o cunună de nori şi de ceţuri ; omul e fericit. Vara, munţii se acoperă cu frunzişuri umbroase ; omul e împăcat. Toamna, frunzele cad, munţii rămîn senini ; omul pare grav şi solemn. Iarna, norii grei întunecă munţii ; omul se ţine departe, tăcut"

Emiterea de sămînţă se dezlănţuie în momentul cînd femeia se slobozeşte şi ea, deoarece numai

În felul acesta are loc schimbul profitabil *yin-yang*. Chinezii recomandă ca unealta soarelui să nu fie pătrunsă în adîncuri. În actul de simultaneitate a exploziei voluptăţii, ea trebuie să se găsească undeva între inelul sîmburelui umbros şi buzele inferioare ale peşterii misterelor. Scufundarea capului ţestoasei, spuneau cei vechi, e bine să fie aidoma suptului sînului de către prunc.

Bărbăţia se cuvine folosită cu parcimonie, în orice ocazie şi anotimp. În momentul suprem, bărbatul să închidă ochii şi să încerce să-şi liniştească spiritul, să ţină gura închisă, limba proptind-o jos, la rădăcina dinţilor de pe maxilarul inferior ; să respire pe nas, stînd cu capul plecat şi grumazul încovoiat. Controlîndu-se astfel, cantitatea de esenţă yang pierdută va fi nu mai mare de două sau trei zecimi.

Eric Chou povesteşte o întîmplare desprinsă parcă din literatura lui Mircea Eliade. La începutul secolului nostru, un tînăr se rătăceşte pe străzile Beijingului. Noaptea, pe timp de iarnă. În momentul cînd era mai nervos, un echipaj opreşte lîngă el. Tînărul Liang cere să fie orientat, să i se indice drumul, deoarece nu-şi mai dădea seama unde se afla. Este poftit pe banchetă şi liniştit : va fi condus imediat la pensiunea unde locuia. I se oferă tabac de prizat. Deşi nu obişnuia, duce din politeţe cutia la nas. Adoarme şi se trezeşte într-un budoar elegant. O femeie de vreo treizeci de ani, „nu chiar frumoasă, dar cu un aer aristocratic evident", porunceşte să fie servit cu ceai. Bea însetat, dar abia părăseşte slujnica încăperea, şi el constată că ceaiul îi stimulase într-atît simţurile, încît în clipa cînd femeia se apropie de pat, el o prinde şi, aproape fără să-i lase timp să se dezbrace, o iubeşte cu patimă. Epuizaţi, adorm numaidecît. Peste o vreme, simţindu-şi pasiunea din nou aprinsă, îmbrăţişează femeia de lîngă el şi-şi dă seama — prea tîrziu — că ea nu mai era cea dinainte. Încheind momentul de plăcere, pretinde lămuriri, nedumerit. I se răspunde printr-un vers : „Noi ne iubim pentru că sîntem tineri".

Adoarme iarăşi şi este trezit de o altă femeie, mai în vîrstă, dar chiar mai pătimaşă decît primele două. În continuare se aşterne un banchet cu delicatese pe care nu-i fusese dat să le guste pînă atunci. Cade într-un somn zdravăn. La trezire, i se serveşte ceaiul, împreună cu nişte „hapuri-întăritoare" şi cele trei femei şi-l împart iarăşi, de data aceasta făţiş, amuzîndu-se la un loc tuspatru.

Petrecerea aceasta amoroasă a continuat, întreruptă doar de somn, mîncare şi de magica ceaşcă de ceai. Cînd tînărul s-a trezit cu totul din iureşul acela pasional, s-a descoperit rezemat de zidul pensiunii sale. Lipsise trei zile şi trei nopţi. În buzunarul hainei a găsit un ac de păr, din aur, avînd încrustat pe el ceva în limba manciuriană. Aşa şi-a dat seama că fusese oaspetele casei princiare manciuriene. A părăsit capitala cît de curînd şi a păstrat multă vreme secretul aventurii sale de „nori şi de ploaie", atît de stranii.

PAISPREZECE

CE ESTE FEMINITATEA ?

Prea dulce e femeia înfloritelor fecioare,
Pentru bărbaţi nerozi, pîndeşte sabia-i din coapse
Dă-i luptă aprigă, un cap nu pică la picioare
Că moartea se învaţă doar din vlagă-n măduvi stoarse.

Poemul aparţine poetului Lű Yan din dinastia Tang, călugăr taoist sub numele de Chun Yang Zi, în traducere — Discipolul lui Yang cel Pur, cu alte cuvinte Învăţăcelul uneltei soarelui nestricate de viaţă.

Peste secole, spre sfîrşitul dinastiei Ming, un cărturar rămas în posteritate numai sub fermecătorul pseudonim de Lanlin Xiaoxiao Sheng, Cărturarul Mucalit de pe Măgura cu Magnolii, reuşeşte cele mai tulburătoare portrete ale feminităţii. Ca orice chinez, el este un moralist atunci cînd scrie: „Muritorii de rînd se tot zbat şi mare zarvă fac şi nu izbutesc să se smulgă din robia celor şapte simţăminte şi încă a şase dorinţe, nu sînt în stare să frîngă cercul fatal alcătuit de băutură, femei, bogăţie şi ambiţie". Iată o reuniune de familie în romanul *Jin Ping Mei*, Lotus de aur, Vaza şi Prunişor de Primăvară :

„Doamna Luna o măsură pe Lotus de Aur din cap pînă în picioare : farmecul ei îi însoţea, fără

să se dezmintă, privirea care-i cobora. Atunci o cercetă de jos în sus : aceeaşi senzaţie, de parcă fiinţa dinaintea ei era o perlă pe un vas de cristal sau lumina lunii peste ramurile înalte ale unui migdal roşcat. Prima doamnă a casei se uita la ea lung, în tăcere şi gîndurile o prinseră în vîrtejul lor fără de voie : «Îmi spuneau mie slugile ce nevastă ruptă din soare avea plăcintarul Wu Da, iar eu nu le luam în seamă. N-am văzut pînă acum o femeie desăvîrşită ca ea. Nu-i de mirare că bărbatul ăsta al meu, care e plin de vigoare, s-a îndrăgostit de ea !» Lotus de Aur se înclină, îi întinse darul şi făcu patru plecăciuni. Apoi le salută pe surioarele sale, Delicata, Pavilion de Jad şi Lebăda de Nea şi rămase în picioare, lîngă acestea. Doamna Luna chemă slujnica, îi ceru să aducă un scaun, lămurind-o că Lotus este noua nevastă a stăpînului casei şi că ele i se pot adresa cu „a cincea doamnă". Aşezată la margine, Lotus de Aur îşi preţui pe furiş suratele, fără să întoarcă înadins capul. Doamna Luna avea cam de trei ori cîte nouă ani, un chip tînăr, proaspăt şi curat, ca o farfurie de jad, ochi migdalaţi. Era o femeie blîndă, cumpătată la vorbă. A doua doamnă, Delicata Li, cîndva cîntăreaţă şi curtezană cunoscută, era greoaie la trup, cu înclinaţie spre obezitate ; cu toate că fusese profesionistă de renume, îi lipsea priceperea lui Lotus de Aur de a ţine strîns bărbatul în mrejele ei. A treia era doamna Meng Pavilion de Jad. Avea treizeci de ani. Faţa ei era ca floarea de prun şi mijlocul unduitor ca salcia. Era înaltă la trup şi în obraji i se zăreau urmele cîtorva ciupituri firave. Natura o înzestrase însă din plin cu frumuseţe şi picioarele ei de cea mai neasemuită fineţe erau pe măsura celor ale lui Lotus însăşi. Sun Lebăda de Nea, a patra doamnă, crescută de mică în casa lui Ximen, era subţire şi mlădioasă. Fiindcă fusese slujnică, ştia să prepare cinci feluri de supe şi încă multe alte bunătăţi, mînuind vasele într-un mod miraculos. Noua nevastă reţinu în adîncul său toate aceste daruri ale semenelor sale".

Şi iarăşi peste secole, în vremea noastră, un

alt intelectual de forţă, Lin Yutang, constată că, „în vest, oamenii se gîndesc prea mult la sex şi prea puţin la femeie". În accepţia lui, vestul este Europa şi America. Iar femeia este soţie şi mamă. „Femeia ideală", continuă el în cartea *The importance of living, Valoarea vieţii*, „devine o femeie tînără cu proporţii fizice perfecte, cu sex-appeal, în vreme ce pentru mine femeia nu poate fi niciclnd mai frumoasă decît atunci cînd stă aplecată asupra leagănului, niciclnd mai serioasă şi mai demnă decît atunci cînd ţine copilul la piept şi niciclnd mai fericită decît atunci cînd, aşa cum am văzut în picturi vestice, stă întinsă pe pat şi îşi dezmiardă şi îşi amuză copilul, ţinut la sînul său".

Chinezii obişnuiesc pînă astăzi să declare că „femeia este făcută din apă, iar bărbatul din lut".

Înţelepciunea populară ne asigură prin proverbe la baza cărora stă o experienţă de viaţă multimilenară :

La şaptesprezece ani, nu există fete urîte ;

Femeile urîte şi slugile proaste sînt adevărate comori ale casei ;

Cum nu atingi tăişul cuţitului, la fel nu te apropia de o femeie frumoasă etc.

Cît despre noblefea reală a femeii, o tradiţie chinezească insistă ca ea să fie căutată nu în particularităţile trupului, nici în însuşirile morale şi de comportament, ci în părul din jurul sexului. Părul negru, moale şi fin dovedeşte că posesoarea este de calitate înaltă.

Chinezul apreciază în mod obişnuit pielea albă a femeii. Însă patru sînt condiţiile pretinse de bărbat : sprîncene subţiri şi bine arcuite ; ochi mari, strălucitori ; buze roşii ; dinţi albi. Unii adaugă încă o doleanţă, glasul plăcut, deşi această ultimă cerinţă este controversată. Se pare că toate condiţiile ar fi adjudecate din punct de vedere sau pe criteriu erotic şi, ca urmare, n-ar interesa atît sonorităţile unui limbaj cumpănit, ci glasul cu inflexiunile dulci şi pătimaşe generate de voluptăţile actului sexual. Cu alte cuvinte, frumuseţea femeii se cere să fie cunoscută simţurilor şi nu numai privirii, ci

și auzului, și nu atît în situațiile formale, ci în cele mai intime.

Cele care tînjesc să nască un băiat inteligent, norocos și care să se bucure de o viață lungă, trebuie să atragă bărbatul la actul sexual în cea de-a cincisprezecea zi de la menstruație, după miezul nopții, la ora *chou*, ora boului, în accepția modernă între ora unu și trei noaptea, ceea ce corespunde în zodiacul nostru zodiei taurului. Este răstimpul dinaintea zorilor. Explicația ? Chinezii pun această perioadă de timp în directă legătură cu ficatul, care concură la potența și la forța vitală a omului.

Pentru urmași perfecți, se cerea ca atît mama, cît și tatăl să fie sănătoși și tineri, acest lucru transmițînd multiple calități fătului. Se interzice procrearea la beție ! Copiii deosebiți ar fi fost făcuți de protagoniști cu o diferență mare de vîrstă între ei : tinere de șaptesprezece-optsprezece ani cu bărbați de șaptezeci-optzeci, ori femei de cincizeci cu bărbați tineri. Firește, un cuvînt greu de spus îl aveau atît feminitatea, cît și bărbăția implicate în opera sublimei geneze.

Dar la întrebările „Ce este bărbăția ?“ și „Ce este feminitatea ?“, iată răspunsurile oferite și de următoarele anecdote, desprinse din romanul *Lotus de Aur, Vaza și Prunișor de Primăvară :*

— „Un bărbat avea trei neveste, începu călugărița să povestească. Odată, de ziua lui, prima dintre ele ridică paharul și-i rosti că el este asemenea unui judecător. „Ce vrei să zici ?“ se minună bărbatul. „Chiar așa este, nu se lăsă ea. Șezi mereu în capul mesei și vîri frica în toți“. A doua nevastă puse și ea mîna pe pahar și îi spuse că e leit cu un tigru. „De ce sînt leit cu un tigru ?“ vru el să afle. „Fiindcă abia deschizi gura și toți din casă fug din calea ta“. „Poate că ai dreptate“, încuviință el. La urma urmei, se sculă în picioare și cea de a treia nevastă, afirmînd că bărbatul lor nu arată nici a judecător și nici a tigru. El e cu totul altceva. „Ce anume ?“ se miră el.. „Ești numai un flăcăiandru !“ zise ea. „Cum să mai fie unul ca mine flăcău ?“,

„Dacă n-ai fi flăcău, te-ar mai cunoaste femeile de pes[illegible] drum ?“

[illegible] seara aceea, Ximen Qing îi povesti, pe cînd beau ceaiul, o istorioară, aflată de la Ying Bojue :

„După ce a murit, un om a ajuns în iad. Împăratul infernului l-a băgat într-o piele de măgar, spunîndu-i că în viaţa viitoare îi va fi dat să îndure soarta acestui dobitoc. Curînd însă, mai marele iadului a descoperit că se făcuse o greşeală şi că omul mai avea de trăit încă treizeci de ani. Şi l-a trimis din nou pe pămînt. Nevasta, minundu-se de apariţia bărbatului său, l-a cercetat pe îndelete, încredintîndu-se că e întreg şi are totul ca mai înainte, în afara unei anumite unelte, tanice a corpului. „Mă reped pînă-n iad şi schimb chestia asta“, a zis el. „Nici vorbă, dragul meu ! Dacă nu te mai lasă să te întorci ? Cît despre unealta măgarului, fii fără grijă, o scot eu la capăt cu ea !“ s-a grăbit nevasta să-l liniştească“.

CINCISPREZECE

HOROSCOP EROTIC CHINEZESC

Am văzut pînă acum căi tradiţionale de creştere a potenţei bărbatului, de întreţinere în general a apetitului sexual şi a sănătăţii organismului ambelor sexe. Vom face, în acest capitol, nu atît prezentare, cît invitaţie la autocunoaştere şi îndemn la folosirea inteligentă a datelor personale în alegerea partenerilor, astfel ca să nu ne trădăm slăbiciunile, să înlăturăm eventualele complexe, dovedindu-ne, în compania unor parteneri complementari, siguri pe noi şi perfecţi în săvîrşirea ritualului erotic ; pe deasupra, să ne îmbogăţim trupul şi sufletul, prin compensarea unor lipsuri, privind elementele *yin* sau yang, calităţile vectoriale sau însuşirile proprii semnelor de an.

Wen ba zi, consultarea horoscopului, este, cum am văzut la începutul cărţii (Capitolul trei), obligatorie în momentul angajării căsătoriei. Se recomandă în orice moment al vieţii, la fiecare nouă relaţie, cît şi anual, pentru a putea influenţa în favoarea ta viaţa profesională, socială, sentimentală.

Două elemente au determinat originalitatea zodiacului chinezesc : calcularea scurgerii timpului, prin înlănţuirea unor cicluri de şaizeci de ani şi răspîndirea de către Buddha a celor douăsprezece animale sacralizate pentru fidelitatea lor.

Huang Di, Împăratul Galben, a pus la punct

ciclu de şaizeci de ani, numit sistemul jiazi, prin permutarea a „zece semne cereşti", *shi tian gan*, cu „douăsprezece ramuri terestre", *shi er di zhi*. Astfel, grupul duozecimal se repetă de cinci ori într-un ciclu de şaizeci de ani, iar cel zecimal de şase ori. Componentele celor două grupuri nu au sens şi nu se pot traduce. De altfel, ele servesc în viaţa de toate zilele ca sisteme de numerotare pe lîngă numere (cum ne folosim noi de alfabet). Deci, în chineză, anul nu este desemnat cifric, ci prin două ideograme, din care prima aparţine grupului zecimal, iar cea de a doua celui duozecimal. De exemplu, anul 1991 se numeşte Xinwei. Din anul 2637 î.e.n., de cînd Împăratul Galben a introdus în imperiul său numerotarea anilor, au trecut 77 de cicluri. Cel de-al 78-lea ciclu a început în anul 1984. Calendarul lunar chinezesc este cel mai lung ca durată din istoria omenirii şi aşa se explică precizia surprinzătoare pentru europeni a unor date de istorie veche.

Asocierea grupului duozecimal cu douăsprezece animale s-a făcut mai tîrziu, după pătrunderea budismului în China. Legenda este cunoscută. La plecarea sa dintre cei muritori, Buddha a chemat la el toate animalele. Au răspuns invitaţiei lui numai douăsprezece dintre ele şi, drept recompensă, Buddha a dat fiecărui an numele unui animal, în ordinea sosirii lor : şobolan taur, tigru, iepure, dragon, şarpe, cal, oaie, maimuţă, cocoş, cîine, porc. În calendarul lunar, ele se vor repeta de cinci ori, în această ordine, completînd ciclul de şaizeci de ani. Cu alte cuvinte, două persoane născute la diferenţă de doisprezece ani au acelaşi semn.

Cele zece semne cereşti *(jia, yi, bing ding, wu, ji geng, xin, ren şi gui)* au drept echivalenţe elementele fundamentale ale cosmogoniei chineze, în număr de cinci (lemn, foc, pămînt, metal şi apă) şi care se repetă, pentru a acoperi o decadă.

Calendarul chinezesc, bazat pe mişcările lunii, este foarte precis în a înregistra schimbările sezonale şi viaţa de pe pămînt în general. Expunem mai jos cîteva tabele utile, prelucrate după calendarul perpetuu.

Cum anul lunar începe o dată cu primăvara, el

nu coincide cu anul solar. De exemplu, Mihai Eminescu, născut la 15 ianuarie 1850, nu are ca semn al anului Cîinele, care acoperă anul 1850 începînd cu 12 februarie, ci Cocoşul, deoarece Anul Cocoşului începe la 24 ianuarie 1849 şi se termină la 11 februarie 1850. Prezentăm în continuare un ciclu de şaizeci de ani (1924-1984) şi încă o serie de doisprezece ani, pentru a ajunge la zi (Tabelul nr. 1).

An	Semn	Vector		Element	
5 II	1924—24 I	1925	Şobolan	Lemn	Yang
25 I	1925—12 II	1926	Taur	Lemn	Yin
13 II	1926— 1 II	1927	Tigru	Foc	Yang
2 II	1927—22 I	1928	Iepure	Foc	Yin
23 I	1928— 9 II	1929	Dragon	Pămînt	Yang
10 II	1929—29 I	1930	Şarpe	Pămînt	Yin
30 I	1930—16 II	1931	Cal	Metal	Yang
17 II	1931— 5 II	1932	Oaie	Metal	Yin
6 II	1932—25 I	1933	Maimuţă	Apă	Yang
26 I	1933—13 II	1934	Cocoş	Apă	Yin
14 II	1934— 3 II	1935	Cîine	Lemn	Yang
4 II	1935—23 I	1936	Porc	Lemn	Yin
24 I	1936—10 II	1937	Şobolan	Foc	Yang
11 II	1937—30 I	1938	Taur	Foc	Yin
31 I	1938—18 II	1939	Tigru	Pămînt	Yang
19 II	1939— 7 II	1940	Iepure	Pămînt	Yin
8 II	1940—26 I	1941	Dragon	Metal	Yang
27 I	1941—14 II	1942	Şarpe	Metal	Yin
15 II	1942— 4 II	1943	Cal	Apă	Yang
5 II	1943—24 I	1944	Oaie	Apă	Yin
25 I	1944—12 II	1945	Maimuţă	Lemn	Yang
13 II	1945— 1 II	1946	Cocoş	Lemn	Yin
2 II	1946—21 I	1947	Cîine	Foc	Yang
22 I	1947— 9 II	1948	Porc	Foc	Yin
10 II	1948—28 I	1949	Şobolan	Pămînt	Yang
29 I	1949—16 II	1950	Taur	Pămînt	Yin
17 II	1950— 5 II	1951	Tigru	Metal	Yang
6 II	1951—26 I	1952	Iepure	Metal	Yin
27 I	1952—13 II	1953	Dragon	Apă	Yang
14 II	1953— 2 II	1954	Şarpe	Apă	Yin
3 II	1954—23 I	1955	Cal	Lemn	Yang
24 I	1955—11 II	1956	Oaie	Lemn	Yin
12 II	1956—30 I	1957	Maimuţă	Foc	Yang

31 I	1957—17 II	1958	Cocoş	Foc	Yin
18 II	1958— 7 II	1959	Cîine	Pămînt	Yang
8 II	1959—27 I	1960	Porc	Pămînt	Yin
28 I	1960—14 II	1961	Şobolan	Metal	Yang
15 II	1961— 4 II	1962	Taur	Metal	Yin
5 II	1962—24 I	1963	Tigru	Apă	Yang
25 I	1963—12 II	1964	Iepure	Apă	Yin
13 II	1964— 1 II	1965	Dragon	Lemn	Yang
2 II	1965—20 I	1966	Şarpe	Lemn	Yin
21 I	1966— 8 II	1967	Cal	Foc	Yang
9 II	1967—29 I	1968	Oaie	Foc	Yin
30 I	1968—16 II	1969	Maimuţă	Pămînt	Yang
17 II	1969— 5 II	1970	Cocoş	Pămînt	Yin
6 II	1970—26 I	1971	Cîine	Metal	Yang
27 I	1971—15 I	1972	Porc	Metal	Yin
16 I	1972— 2 II	1973	Şobolan	Apă	Yang
3 II	1973—22 I	1974	Taur	Apă	Yin
23 I	1974—10 II	1975	Tigru	Lemn	Yang
11 II	1975—30 I	1976	Iepure	Lemn	Yin
31 I	1976—17 II	1977	Dragon	Foc	Yang
18 II	1977— 6 II	1978	Şarpe	Foc	Yin
7 II	1978—27 I	1979	Cal	Pămînt	Yang
28 I	1979—15 II	1980	Oaie	Pămînt	Yin
16 II	1980— 4 II	1981	Maimuţă	Metal	Yang
5 II	1981—24 I	1982	Cocoş	Metal	Yin
25 I	1982—12 II	1983	Cîine	Apă	Yang
13 II	1983— 1 II	1984	Porc	Apă	Yin
2 II	1984—19 II	1985	Şobolan	Lemn	Yang
20 II	1985— 8 II	1986	Taur	Lemn	Yin
9 II	1986—28 I	1987	Tigru	Foc	Yang
29 I	1987—16 II	1988	Iepure	Foc	Yin
17 II	1988— 5 II	1989	Dragon	Pămînt	Yang
6 II	1989—26 I	1990	Şarpe	Pămînt	Yin
27 I	1990—14 II	1991	Cal	Metal	Yang
15 II	1991— 3 II	1992	Oaie	Metal	Yin
4 II	1992—22 I	1993	Maimuţă	Apă	Yang
23 I	1993— 9 II	1994	Cocoş	Apă	Yin
10 II	1994—30 I	1995	Cîine	Lemn	Yang
31 I	1995—18 II	1996	Porc	Lemn	Yin

Corespondenţa orelor. O zi lunară începe puţin înainte de miezul nopţii şi este împărţită în douăsprezece perioade *shi chen*, aflîndu-se sub semnul celor douăsprezece animale (Tabelul nr. 2). Adău-

găm corespondentul zodiacal al fiecărei ore :

1	Zi	Ora Șobolanului	23-01	Yin	Berbec
2	Chou	Ora Taurului	01-03	Yin	Taur
3	Yin	Ora Tigrului	03-05	Yang	Gemeni
4	Mao	Ora Iepurelui	05-07	Yin	Rac
5	Chen	Ora Dragonului	07-09	Yang	Leu
6	Si	Ora Șarpelui	09-11	Yang	Fecioară
7	Wu	Ora Calului	11-13	Yang	Balanță
8	Wei	Ora Oii	13-15	Yang	Scorpion
9	Shen	Ora Maimuței	15-17	Yin	Săgetător
10	You	Ora Cocoșului	17-19	Yang	Capricorn
11	Xu	Ora Cîinelui	19-21	Yin	Vărsător
12	Hai	Ora Porcului	21-23	Yin	Pești

Noaptea este împărțită în cinci asemenea ore, care se numesc *geng*, și care erau în vechime anunțate în cetăți de la Turnul Tobei. Primul *geng* începe la 7 seara.

Calendarul agricol chinezesc, *nong li*, cuprinde douăzeci și patru de termeni solari, *jie qi* (Tabelul nr. 3). Aceștia fluctuează în raport cu calendarul lunar, în schimb corespund calendarului gregorian :

Semn lunar — SL
Semn zodiacal — SZ

5 februarie Începutul primăverii SL : Tigru
SZ : Vărsător, 21 ianuarie — 19 februarie.

19 februarie Se pornesc ploile SL : Iepure
5 martie Trezirea insectelor SL : Iepure
SZ : Pești, 20 februarie — 20 martie.

20 martie Echinoxul de primăvară SL : Dragon
5 aprilie Claritate și lumină SL : Dragon
SZ : Berbec, 21 martie — 20 aprilie.

20 aprilie Ploile cerealelor SL : Șarpe
5 mai Începutul verii SL : Șarpe
SZ : Taur 21 aprilie — 20 mai.

21 mai Cerealele umplu cîmpul SL : Cal
6 iunie Cerealele au spic SL : Cal
SZ : Gemeni, 21 mai — 20 iunie

21 iunie Solstițiul de vară SL : Oaie
7 iulie Căldură moderată SL : Oaie
SZ : Rac, 21 iunie — 22 iulie

23 iulie Călduri mari SL : Maimuţă
7 august Începutul toamnei SL : Maimuţă
SZ : Leu, 23 iulie — 21 august.

23 august Sfîrşitul căldurilor SL : Cocoş
8 septembrie Rouă albă SL : Cocoş
SZ : Fecioară, 22 august — 22 septembrie.

23 septembrie Echinoxul de toamnă SL : Cîine
8 octombrie Rouă rece SL : Cîine
SZ : Balanţă, 23 septembrie — 22 octombrie.

23 octombrie Cade bruma SL : Porc
7 noiembrie Începutul iernii SL : Porc
SZ : Scorpion, 23 octombrie — 21 noiembrie

22 noiembrie Zăpadă mică SL : Şobolan
7 decembrie Zăpezi grele SL : Şobolan
SZ : Săgetător, 22 noiembrie — 20 decembrie.

21 decembrie Solstiţiul de iarnă SL : Taur
6 ianuarie Îngheţ mic SL : Taur
SZ : Capricorn, 21 decembrie — 20 ianuarie.

21 ianuarie Îngheţ mare SL : Tigru

Înarmat cu aceste date esenţiale, vei putea, cititorule, să înţelegi mai bine lumea chineză şi să îţi calculezi singur şansele în fiecare moment al vieţii şi mai cu seamă în plan sentimental, beneficiind şi de o corelare cu zodiacul apusean.

Wen ba zi, consultarea oracolului, presupune analiza trăsăturilor de caracter şi fiziologice ale unei persoane, pornind de la cele opt ideograme care dau, două cîte două, anul, luna, ziua şi ora naşterii. Istoric, de reţinut că mandarinul Li Xuzhong din dinastia Tang a luat primul în calcul, la prezicere, anul, luna şi ziua laolaltă. În dinastia următoare, Song, Xu Ziping a adăugat şi ora. Astăzi, consultarea *ba zi* se mai numeşte şi ziping, după numele acestuia din urmă.

Influenţa animalului care simbolizează anul naşterii este preponderentă, însă ea nu este unica, aşa cum explică cele mai multe horoscoape chinezeşti publicate de străini. Personalitatea apare dintr-o serie de determinări şi de influenţe aduse şi de

semnul distinctiv al lunei, zilei şi orei, la care se adaugă : înrîurirea vectorilor, a elementelor *yin* şi *yang*, a sezoanelor şi a aştrilor, desigur.

Cele cinci forţe secrete sau vectori cum sînt numite în divinaţie lemnul, pămîntul, apa, focul şi metalul, acţionează asupra animalelor din horoscop.

Lemnul — demnitate şi introspecţie.

Pămîntul — echilibru, perseverenţă.

Apa — adaugă prudenţă şi fecundidate.

Focul — energie, dinamism, violenţă chiar.

Metalul — gustul riscului, echilibru, echitate.

Influenţa vectorilor este foarte însemnată în plan temperamental şi erotic, ca şi asupra stării sănătăţii. De aceea, este obligatoriu să se combine datele animalului care desemnează anul naşterii cu vectorul care a pecetluit destinul noului născut.

În filosofia chineză antică, cele cinci elemente reprezintă tot atîtea stări ale forţelor de expansiune sau surplus de energie şi de comprimare sau de minus-energie. Pămîntul este în echilibru. Lemnul şi mai ales focul au surplus de *yang*, iar metalul şi apa sînt sub semnul *yin*. În procesul transformărilor din natură, lemnul învinge pămîntul, pămîntul zăgăzuieşte apa, apa stinge focul, focul topeşte metalul şi metalul taie lemnul, procesul reluîndu-se.

În dragoste, să se ţină cont că între vectori se nasc două relaţii. Una de protecţie, alta de dominare. Una de sprijin, de întărire, alta de anihilare şi de distrugere.

Prima relaţie se înscrie în acest sens pozitiv : lemnul întreţine focul ; focul preschimbă totul în cenuşă şi îngraşă pămîntul ; pămîntul conţine minereurile din care se face metalul ; metalul topit se lichefiază ca apa ; apa face să crească copacii, deci produce lemnul.

A doua relaţie este una de dominaţie netă, mergînd de la lemn la pămînt, de la acesta la apă, de la apă la foc, de la foc la metal şi iarăşi la lemn, deci pornindu-se de la înţelesurile filosofice.

Prin urmare, acceptăm persoanele în corelaţia primă şi le evităm în apropierea a doua, dacă nu

dorim să fim dominaţi. Sexual, bărbatul-lemn este preferabil să-şi găsească femei-pămînt sau apă ; bărbatul-pămînt : femei-metal sau apă ; bărbatul-apă : femei-lemn sau foc ; bărbatul-foc : femei-lemn sau metal ; bărbatul-metal : femei-lemn sau apă.

În general, lipsa unui element din propriul horoscop poate fi compensată cu excelente rezultate în plan erotic prin atragerea unor persoane cu surplus de acel element, cu condiţia să nu fie relaţie dominantă.

La elementele yin şi yang ne-am referit adesea. Ele trebuie să se afle în armonie, atît în univers, pe pămînt, cît şi în fiecare din noi. Echilibrul interior este dat de balanţa firească dintre *yin* şi *yang*, respectiv dintre negativ şi pozitiv. Persoanele *yang* sînt mai active, spontane, voluntare. Cele *yin* sînt pasive, intuitive şi reflexive.

În sfîrşit, anotimpul naşterii adaugă propria-i amprentă. Priviţi tabelul termenilor solari, pentru a şti cu exactitate începutul fiecărui anotimp după calendarul agricol.

Primăvara înseamnă tinereţe, puritate, energie. În dragoste, elanuri uneori greu de controlat, pasiune, potenţă.

Vara este plenitudine. Persoanele născute vara sînt mai evoluate în plan psihic şi fierbinţi în amor. Vara se nasc marii amanţi !

Toamna aduce înţelepciune. Cei născuţi în acest anotimp sînt metodici, calculaţi, perseverenţi. Parteneri de nădejde.

Iarna îndeamnă la prudenţă, la economie de energie. Oamenii sînt închişi în sine, bănuitori, dar, o dată cîştigaţi, debordează de înflăcărare şi bună dispoziţie. Ei ating uşor cota patimei maxime, ajung de nerecunoscut, pentru ca apoi să redevină cumpătaţi, reţinuţi chiar.

Între cele douăsprezece animale există incompatibilităţi nete. Verificaţi anul naşterii iubitei şi retrageţi-vă la timp dacă sînteţi şobolan şi ea cal sau invers. La fel de nepotrivite sînt cuplurile : taur-oaie ; tigru-maimuţă ; iepure-cocoş ; dragon-cîine ; şarpe-porc.

Pe de altă parte, ar fi patru triunghiuri ale afinităţilor : şobolan — dragon — maimuţă ; taur — şarpe — cocoş ; tigru — cal — cîine ; iepure — oaie — porc. Dacă persoana iubită se înscrie în triunghiul dumneavoastră al afinităţilor, nu mai staţi pe gînduri. Uniunea este perfectă, prin înţelegerea, aprecierea reciprocă a modului de a gîndi şi a actiona, prin comportamentul amoros.

Şi acum, datele cu care vă dotează anul naşterii.

SOBOLANUL, *shu* : violenţă, simţ practic, capacitatea de a strînge averi. Este plăcut în societate. Dezarmează şi cîştigă prin sinceritate, prin dezvăluirea cu uşurinţă a celor mai intime întîmplări. Totodată, ştie să devină confident, uneori exploatînd greşelile altora. Se ataşează uşor. În fapt, este un sentimental. Dragostea îi dă curaj şi încredere, uită de sine şi trăieşte cu mare intensitate. Numai cupiditatea depăşeşte capacitatea sa de a iubi şi a se face iubit. Tendinţe spre viaţă de familie, progenitură bogată. Simţ înalt al autoconservării.

O celebritate : Lucreţia Borgia.

TAURUL, *niu* : putere de muncă, impulsivitate, perseverenţă. (*Niu* este termenul generic pentru bovine. Am tradus Taur, ţinînd cont de zodia cunoscută nouă). Este făcut pentru împliniri mici, dar sigure. Ştie să fie prosper. Este plăcut fizic, dă la ivelă o mare frumuseţe sufletească, afecţiune deosebită, sentimente profunde, intense, însă exprimate direct, fără aură romantică. Este loial şi dotat cu o incomensurabilă dorinţă fizică. Foarte potent. Este oricînd dispus să facă dragoste, în care pune aceeaşi meticulozitate şi dăruire ca în orice activitate.

O celebritate : Charlie Chaplin.

TIGRUL hu : tenacitate, curaj, înclinare către paradox. Tigrul este exploziv, un rebel, pasionat, dornic de putere. În societate se găseşte întotdeauna în centrul atenţiei, fiind plin de vigoare şi de iniţiativă. Fire aventuroasă, atrage ca un magnet. Este creat pentru dragoste nesăţioasă. Trăieşte intens. Iubeşte copiii.

O celebritate : Marilyn Monroe.

IEPURELE, *tu* : fericire calmă, abilitate, agilitate, longevitate. (Unele horoscoape notează greşit, în loc de Iepure, Pisică). Este emblema graţiei şi a bunelor maniere.Posedă simţul diplomaţiei pledînd pentru înţelegere şi tihnă. Norocos în viaţă şi în amor, deşi cîteodată superficial. Tandru, docil, cucereşte uşor şi se oferă total, fără inhibiţii. Ştie să trăiască şi să iubească. Preferă viaţa de familie, cu copii mulţi.

O celebritate : Ingrid Bergman.

DRAGONUL, *long* : noroc, energie, putere şi glorie. Are calităţi magice, dar este suficient, egoist şi intolerant. Îi place să fie adulat. Este impetuos. În afaceri şi în dragoste se aruncă nebuneşte, cu mare entuziasm, dar nu de puţine ori se vădeşte că totul n-a fost decît un foc de paie. Cu toate acestea, manifestă o atracţie deosebită. Este senzual, dar îşi nesocoteşte partenerul, considerîndu-se mai presus de toţi. Străluceşte întotdeauna şi, în ciuda înclinării sale spre grandoare, este un desăvîrşit amant şi soţ.

O celebritate : Salvador Dali.

ŞARPELE, *she* : înţelepciune, clarviziune, capacitate organizatorică, înregistrînd succese şi reuşite în domenii vaste, inclusiv în dragoste. Cel mai iubit animal al întregului ciclu în China. Semn al fericirii şi împlinirii. Este elegant, simbol al forţei şi generozităţii. Are simţul umorului. Foarte dotat fizic, psihic şi erotic. Trăieşte intens în orice situaţie. Iubeşte mult şi cu patimă, insaţiabil, adoră senzaţiile tari şi aventurile amoroase. În viaţa de familie este tandru, devotat. Adoră copiii. În Asia, complimentul suprem pentru partener este să-l asemeni unui şarpe, socotit fiinţă supranaturală, karmică.

O pereche celebră : Jacqueline şi John F. Kennedy.

CALUL, *ma* : sex-appeal, neastîmpăr, tenacitate, inconstanţă. Este inteligent şi destoinic, atrage atît prin calităţile fizice, cît şi prin înflăcărarea exprimării. Natură pasionată, se îndrăgosteşte re-

pede, dar de multe ori uită la fel de repede, preocupat de o idilă nouă. Pentru el, amorul este sport, exerciţiu fizic în care excelează. Veşnic în goană după fericire.

O celebritate : Rembrandt.

OAIA, *yang :* sentimentalism, sinceritate, bunătate. Semn prin excelenţă feminin. Înclinaţie artistică, rafinament, sensibilitate. Are noroc în viaţă şi în dragoste. Cîştigă prin gingăşie. Specialist în tehnici tandre, stimulative pentru partenerul de amor. Spirit de familie, cast.

O celebritate : Rudolph Valentino.

MAIMUŢA, *hou :* graţie, originalitate, strălucire, maliţiozitate, egoism. Este semnul îndrăznelii, inovaţiei. Foarte dotat de la natură. Fire artistică, dublată de voinţă. Se bucură de succes în toate, profesional şi erotic. În dragoste, afişarea superiorităţii, cît şi încrederea prea mare în sine pot duce la eşec. Fire spontană, de nesecată curiozitate, va scormoni şi în erotism noi modalităţi de stimulare, de întreţinere a focului dragostei.

O celebritate : Leonardo da Vinci.

COCOŞUL, *ji :* ingenuitate, francheţe, curaj, (*Ji*, termen generic : pui, găină, cocoş). Este îndatoritor, sigur pe sine, priceput în afaceri, un perfecţionist. Îi place să impresioneze şi se foloseşte de ţinuta sa agreabilă. Iubeşte copiii. Romantic, se angajează în dragoste mai mult cu intelectul, decît cu sentimente profunde. Este posesiv, fără chemări pasionale. Îi place să fie lăudat, chiar cînd nu e performer.

O celebritate : Katharine Hepburn.

CÎINELE, *gou :* fidelitate, dezinteres, cinism. Este un justiţiar, onest, inteligent. Caracter nobil. Simbol al cinstei şi curăţeniei sufleteşti. Iubeşte cu adevărat şi poate fi violent dacă se simte trădat. Emană căldură. Foarte bun în dragostea fizică, este cooperant, atent.

O celebritate : Voltaire.

PORCUL, *zhu :* toleranţă, comoditate, afecţiune. Semn al inocenţei şi al integrităţii. Se bucură de succes material. În societate este jovial, galant.

Are mulţi prieteni. Este foarte viril, înzestrat cu o vigoare neasemuită. Fiind pătimaş şi senzual, caută mereu senzaţii noi.

O celebritate : Al Capone.

În ceea ce ne priveşte, depistăm mai întîi anul, pentru a afla, din Tabelul nr. 1, animalul sub semnul căruia ne-am născut. Dar nu ne oprim aici. Datele respective se întăresc sau se diminuează cu particularităţile semnului lunar şi al zilei (Tabelul nr. 3), cît şi cu cele ale semnului orei la care ne-am născut (Tabelul nr. 2). Nu uităm nici caracteristicile oferite de vector, de elementul yin sau *yang*, de anotimp şi, nu în ultimă instanţă, de zodiacul european, care ia în considerare influenţa astrelor.

Se poate lua în calcul şi anul în care trăim. 1991, anul oii, este un an calm, tihnit, favorabil intensificării vieţii intime. Anul maimuţei, care începe la 4 februarie 1992, va fi mult mai trepidant, cu succese notabile şi în plan sentimental. Un an al bucuriei, extravaganţei, nebuniilor în amor. Semnul distinctiv este apa şi cei care au acest semn, la fel ca şi cei marcaţi de foc, se cuvine să fie precauţi.

Încheiem acest capitol cu un fragment din romanul *Lotus de Aur, Vaza şi Prunişor de Primăvară*, scris spre sfîrşitul secolului al XVI-lea, pentru a cunoaşte o prezicere nealterată de influenţele lumii moderne. O face un călugăr taoist, pe nume Wu Nemuritorul :

— „Vă rog să-mi împărtăşiţi cele opt ideograme ale vieţii dumneavoastră şi în urmă vă voi citi şi chipul.

Ximen Qing îi numi ideogramele. Anul lui aparţinea tigrului, avea douăzeci şi nouă de ani, născut fiind la amiaza zilei a douăzeci şi opta din luna a şaptea. Nemuritorul socoti în tăcere pe degete. Într-un tîrziu, vorbi :

— Horoscopul Excelenţei Voastre este deci însemnat de anul Wuyin, luna Xinyu, ziua Renwu şi ora Bingwu. Sîntem în ziua de douăzeci şi trei a lunii a şaptea, marcată de Rouă Albă. Voi începe

tîlcuirea vieţii voastre din luna a opta, care vă este favorabilă. Averea şi poziţia mandarinală sînt pe întîiul loc. Ziping zice : bogăţia creşte de două ori şi vă aşteaptă o înaltă stare socială. Norocul vă surîde. Soarta vă este hotărîtă de Shen Kong. La şapte ani, norocul se îndreaptă spre Xinyu, la şaptesprezece spre Renwu, la douăzeci şi şapte spre Kuihai, la treizeci şi şapte spre Jiazi şi la patruzeci şi şapte spre Yichou, fiind hotărîtoare, pe rînd, anul, luna, ziua sau ceasul naşterii. După înţelegerea unui sărman taoist, Mărite Mandarin, preţiosul vostru horoscop vădeşte o poziţie înaltă şi avuţie. Cele opt ideograme sînt limpezi şi precise, cum rar se întîlnesc. Cu toate acestea, elementul *tu*, pămînt, conţinut în Wuyin, vă este nefavorabil. Sînteţi născut între lunile a şaptea şi a opta de aceea sînteţi înzestrat cu o mare vigoare fizică. Din fericire, aţi venit pe lume în ziua Renwu, cînd se face cumpănirea dintre apă şi foc, şi aceasta e semn că veţi avea parte de înfăptuiri mari. Ora naşterii, Bingwu, se potriveşte de minune cu Xin, iar din aceasta se străvede poziţia puternică de care v-am vorbit. Viaţa vă va fi prosperă, veselă şi împăcată... Veţi uita ce vă prezic, Onorate, însă cele opt ideograme nu se vor avea bine cu atît de multă apă, adică elementul *yin*, şi, în anul Jiazi, apa va distruge ziua Renwu, stelele călătoare se vor ivi şi vă vor înrîuri. La vîrsta de treizeci şi şase de ani, veţi fi cuprins de accese de vomă, pierderi de sînge şi slăbiciune a oaselor...".

Un proverb chinezesc spune că, dacă prezicerile nu se potrivesc, soarta ţi se va schimba după dorinţă. Să încercăm să ne-o modelăm după bunul plac, acţionînd conştient, încît viaţa intimă a fieruia să nu fie chin, ci bucurie.

ŞAISPREZECE

TRATAREA IMPOTENŢEI ŞI ÎNTREŢINEREA VIGORII

Se spune că, în urmă cu aproape 5000 de ani, în clarviziunea sa asupra universului omenesc, Împăratul Galben a pus bazele medicinii tradiţionale chineze. În dialoguri cu sfetnicii săi Qi Bo, Shao Yu, Bai Gao, au fost cuprinse datele teoretice şi practice asupra corpului omenesc, înţelegerea căilor de menţinere a sănătăţii, fundamentîndu-se încă de atunci raţiunea de a fi a acupuncturii, *zhen jiu*, cît şi cauterizare prin moxtibustie prin ac. Învăţăturile anticilor au fost transmise posterităţii, prin *Huang Di Nei Jing, Cartea de Medicină a Împăratului Galben*, în optsprezece volume sau secţiuni, cu o sută şaizeci şi două de capitole.

Din trei volume era alcătuită — *Shen Nong Ben Cao Jing, Cartea Ierburilor Medicinale a Ţăranului Sfînt*, care inventariază trei sute şaizeci şi cinci de plante şi între care, cum am spus, multe erau afrodisiace.

Aceste două studii, împreună cu *Shanghan Zabing Lun, Despre bolile dobîndite prin stricăciune şi răceală*, în zece volume, reprezintă un tezaur inestimabil al omenirii. Ele sînt un amestec de filosofie şi terapie. Se cuvine subliniat faptul că se acorda atenţie însemnată menţinerii sănătăţii orga-

nelor sexuale, apreciindu-se că activitatea erotică, stimulată şi ocrotită de organele interne, are un rol regiator în ansamblul organismului omenesc.

După *Huang Di Nei Jing,* omul îşi trage viaţa din Pamînt, iar soarta lui depinde de Ceruri. Cerul şi Pămîntul în unitate oferă omului *qi,* vigoare, şi *ming,* destin. În vremurile străvechi, oamenii trăiau peste un secol, rămînînd activi şi plini de sănătate. În cadrul dialogului care se poartă în carte între Împăratul Galben şi Qi Bo, acesta din urmă încearcă să dea o explicaţie vieţii limitate.

Înainte vreme, oamenii înţelegeau calea autoperfecţionării, spune el, elementul fundamental al vieţii, *tao,* ghidîndu-se după principiile naturale *yin* şi *yang,* ţinînd seama de armonia artelor divinatorii.

În zilele noastre, continuă sfetnicul împărătesc, oamenii au uitat căile vieţii lăsate de sfinţii părinţi. Sînt neglijenţi, abuzează de băutură, de sex, iar pasiunile le epuizează forţele vitale. Ei nu ştiu cum să-şi găsească automulţumirea, cum să-şi controleze spiritul. Numai cei care urmează calea ocolesc bătrîneţea şi-şi menţin trupul în stare perfectă. Bogaţi în ani, ei sînt capabili să întreţină relaţii intime.

În vechime se crede a fi existat trei categorii de oameni care scapă criteriilor noastre : *zhenren,* omul spiritual, creator al universului, a cărui răsuflare înseamnă esenţă vitală şi care vieţuieste cît Cerul şi Pămîntul ; *shengren,* înţeleptul, cel care a atins armonia universală, trăind mai bine de un secol ; *xianren,* omul virtuos, care urmează legile naturii, se supune interacţiunii *yin-yang* şi respectă calea, *tao,* devenind nemuritor.

Viaţa poate fi prelungită prin întreţinerea esenţei vitale din trup. Noţiunea de viaţă lungă este redată în limba chineză printr-un singur cuvînt monosilabic, shou. Toate drumurile duc la această ideogramă foarte frumos reprezentată grafic şi care are în componenţa sa ideea de muncă ! Esenţa filosofiei chineze, secretul meditaţiei, efortul celor mai luminate minţi de la începuturile civilizaţiei şi pînă

în zilele noastre au avut în vedere căutarea nemuririi. Taoismul ca religie s-a constituit pe această axiomă. Nu vom intra în sfera artelor magice, prezentarea lor necesitînd prin ea însăşi un studiu separat. Însă vom repeta că medicina chineză a susţinut de la începuturi că trupul omenesc poate să-şi regăsească şi să-şi potenţeze energia, iar acest lucru duce la prelungirea vieţii. Cum poate fi controlată energia ? Chinezii au descoperit că în paralel cu sistemul sanguin există un alt sistem închegat, a paisprezece meridiane, *jingluo*, de energie *qi*, de asemenea conectat la organele vitale. Sîngele poate fi scos, introdus. Energia vitală cunoaşte şi ea acelaşi proces fizic. Cînd *qi* s-a epuizat, omul moare. Cînd s-a diminuat, energia *qi* poate fi îmbogăţită cu ajutorul unui medium, al medicului, prin exerciţii fizice (care au rolul eliminării *qi*-ului uzat, atragerii de *qi* din exterior, cît şi realizării unităţii omului cu natura, integrării lui în univers), prin exerciţii de sex, prin acupunctură şi masaj, prin meditaţie.

În ceea ce ne priveşte, o spunem că acupunctura şi masajul au dublă folosinţă : — în creşterea apetitului sexual, la ambele sexe, rezultînd o reacţie imediată şi, cum am amtintit, cu precădere sub forma presopuncturii, a palpării, a mîngîierilor ; — în tratament, sub supravegherea specialistului, sau autotratament la domiciliu.

Se recomandă a se umbla în picioarele goale, deoarece punctele principale ale organelor genitale sînt localizate în talpă, în partea interioară a călcîiului, pe ambele laturi.

Chinezii socotesc că masajul este punctul de pornire al medicinii, tocmai pentru că prima metodă de tratament va fi fost automasajul. La lovirea sau rănirea sa, omul primitiv şi-a pus palma instinctiv pe locul dureros şi a constatat că mîna este sursă de căldură şi energie.

În *Cartea de medicină a Împăratului Galben* se vorbeşte în mai multe locuri despre masaj. Această cale simplă şi la îndemîna tuturor acţionează prin stimularea energiei vitale şi a circulaţiei sanguine, ajutînd la refacerea părţilor vătămate ale

organismului, cît şi la îmbunătăţirea funcţiilor organelor interne. Ea corijează dereglările din trupul omenesc, fără nici un efect negativ secundar.

Chinezii folosesc frecvent masajul şi automasajul în plan erotic. Automasajul este recomandat deopotrivă bărbaţilor şi femeilor, în vederea stimulării dorinţei. Pentru bărbaţi, automasajul este calea cea mai simplă de a preveni şi a combate impotenţa.

Automasajul se învaţă repede, este uşor de practicat, sigur în rezultate, economicos şi de o discreţie maximă. El vindecă, dar şi previne, întreţine organismul, sporindu-i capacitatea de a rezista bolilor. Este tratamentul de viaţă lungă pe care îl avem cu toţii la dispoziţie, cu o condiţie : să nu ne neglijăm. „Viaţa depinde de energia vitală. Sîngele, elementele *yin* şi *yang* şi sistemul muscular-osos sînt controlate deopotrivă de canalele cu energie ale sistemului de meridiane *jingluo*", scriu cărţile vechi de medicină ale Chinei. Respectivele canale asigură comunicarea între *yin* şi *yang* în interiorul organismului, dar şi echilibrul permanent între om şi mediu, prin ele realizîndu-se adaptarea individului la factorii externi. Bolile sînt rezultatul deranjării canalelor, iar masajul şi automasajul reprezintă metoda cea mai firească de „curăţire" a canalelor, de restabilire a funcţiunii lor normale şi a echilibrului anterior. În înţelegerea noastră, se regularizează sistemul nervos, se îmbunătăţesc circulaţia locală a sîngelui şi metabolismul, în aşa fel încît organismul în suferinţă revine la normal.

Automasajul se indică bărbaţilor suferinzi de impotenţă, în chineză *yang wei*. Yang este elementul solar, iar *wei* înseamnă a se vesteji, a se usca, fiind întrucîtva sinonim cu atrofierea. Textele chinezeşti arată că atunci cînd tija de jad nu se ridică sau nu devine suficient de tare, automasajul rezolvă cazurile, dacă deficienţele decurg din : slăbirea sistemului nervos, dureri cronice de şale, exces erotic şi onanism repetat.

Profesorul Wang Youren subliniază că impotenţa este în directă conexiune cu ficatul şi rinichii. De aceea, propune următorul lanţ, de trei opera-

țiuni : cu podul palmei se masează de o sută de ori pîntecul și șalele, astfel încît tot mijlocul să fie cuprins de căldură. În continuare, cu degetul mare sau cu degetul mijlociu, se apasă timp de un minut punctele *Guanyuan, Zhongji* și *Sanyin,* aflate la circa 10, 13 și, respectiv, 16 cm sub ombilic. În sfîrșit, se răsucește de o sută de ori unealta soarelui. la stînga și la dreapta, prinzînd-o între palme, ca și cum ai răsuci o sfoară, și tot de o sută de ori „se mîngîie" testicolele cu degetele mîinii.

Automasajul se efectuează zilnic, dimineața și seara, timp de zece zile. După cîteva luni, operația se repetă. Este preferabil ca, în timpul automasajului, să se evite raporturile sexuale.

Exprimîndu-se în termenii proprii medicinii chineze tradiționale, Guo Jianhua și Wang Xianhua apreciază că avem de-a face cu „scăderea capacității inimii și a splinei", dar și cu „îmbătrînirea focului din poarta vieții". Ei recomandă unul dintre cele mai eficiente tratamente.

Întîi, se masează circular partea de jos a abdomenului. Doi, se palpează punctul numit Guanyuan, aflat la 10 cm sub buric. Trei, se prind mușchii burții între degetul mare, pe de o parte, și degetele arătător și mijlociu, pe de alta, strîngîndu-i și dîndu-le drumul, operație care se repetă de un număr de ori. Patru, se presează cu degetul mare punctul Zusanli, apăsarea putînd fi făcută într-o mișcare circulară ; punctul se află la 10 cm sub genunchi, între cele două oase ale tibiei. (Această operațiune întărește splina și reglează circulația sîngelui și a suflului vital. Se recomandă a se folosi, de asemenea, în cazuri de hipertensiune amorțeli ale membrelor inferioare, stări de slăbiciune etc.). Cinci, se presează palma mîinii stîngi cu degetul mare al mîinii drepte, în punctul de pornire al degetului mijlociu. Șase, se masează cu buricele degetelor ambelor mîini punctul Shentou, aflat pe spate, pe coloana vertebrală, într-un loc aproximativ opus buricului, chiar deasupra cingătorii, frecîndu-se punctul, pînă cînd mijlocul se înfierbîntă. Masaj indicat și femeilor în cazul cînd menstruația e neregulată. Aceste șase operații se efectuează pe rînd, fiecare

timp de cîte două minute, o dată sau de două ori pe zi. În timpul efectuării lor, bolnavul trebuie să fie destins, să respire normal, concentrîndu-se asupra operației respective. Este preferabil să se afle singur în încăpere și să nu fie perturbat de stimuli exteriori. În nici un caz nu trebuie să urmărească televizorul, să citească sau să privească imagini excitante.

Medicii Jia Lihui și Jia Zhaoxiang din peninsula Qingdao consideră că tratamentul impotenței cronice (cu simptome : bolnavul este palid la față, are pulsul slab, limba roșiatică, iar penisul nu se întărește pentru a face posibil actul sexual) trebuie să aibă în vedere învigorarea rinichilor și sporirea elementului yang. Automasajul se face în trei reprize. Întîi, se presează abdomenul, de la buric în jos, cu vîrfurile celor cinci degete ale mîinii drepte. Intensitatea acțiunii crește progresiv. Exercițiul se repetă de 5-10 ori. După ce se recapătă vigoarea, cu trei degete alipite se apasă din loc în loc, mergînd pe linie dreaptă de la buric în jos. În continuare, din poziția culcat cu fața în jos, se presează în același fel, de 5-10 ori, regiunea lombară.

Tratamentul se aplică zilnic, iar rezultatele nu întîrzie să apară după numai 1-2 luni.

O regulă de reținut : înainte de a începe masajul, se freacă palmele pînă se încălzesc.

Cele de mai sus nu sînt legate de numărul anilor bolnavilor de impotență. Practicienii chinezi le recomandă, bărbaților mai în vîrstă, organizarea unei vieți cît mai line și mai pline de bucurii, în felul acesta menținîndu-li-se viu interesul pentru sexul frumos. „Supărarea îmbătrînește, pe cînd rîsul întinerește".

În caz de impotență și reducerea apetitului sexual, prezentăm și o rețetă deloc imposibil de pregătit, împrumutată din lucrarea *Rețete de familie*, compilată de Fan Qiyun :

Creierul viu a o sută de vrăbii, suc de ceapă, în cantitate suficientă, pîinițe din soia neagră. Nu se adaugă apă și nici nu se îndulcește. Se fierbe, apoi se fac patruzeci de pastile. Acestea se iau de două

ori pe zi, dimineaţa şi seara, la o jumătate de oră după mese, timp de 20 de zile.

Creierul de vrabie, ca şi carnea şi ouăle de vrabie au calitatea de a întări elementul *yang* şi de a creşte potenţa bărbatului. Se recomandă cu insistenţă.

Reţeta de mai sus făcea parte din arsenalul secret al eunucilor Palatului Imperial Qing, pentru uzul Fiului Cerului.

Hrana are la chinezi valenţe multiple, de vreme ce bucătăria este considerată amestec de filosofie, artă şi meşteşug. Alimentele sînt împărţite în două mari categorii : de tip *yang*, care încălzesc, şi *yin*, care răcesc, temperează. Oamenilor de tip *yang*, activi şi supli, li se cuvine hrană de tip *yin*, pentru a se asigura echilibrul acestor două forţe vitale, iar oamenilor de tip *yin*, hrană *yang*. Inutil de a insista asupra unor liste cu alimente. Carnea, untul, grăsimile, ciocolata, cafeaua etc. sînt yang, iar în categoria *yin* intră cele mai multe legume şi fructe, berea, apa minerală, ceaiul.

Alcoolul este *yang*. Chinezii socotesc că alcoolul este un aliment miraculos şi l-au numit „licoarea de jad", „bruma dulce", „prinţul tihnei depline" etc. Dovada aprecierii este prezenţa lui obligatorie printre ofrandele aduse strămoşilor. De la începutul lumii chineze, întemeietorul neamului, Împăratul Galben, i-a reliefat virtuţile într-un capitol separat. Chinezii recurg la băuturi mai tari sau mai temperate. Alcoolul, ca şi mîncarea bună, sporeşte suflul vital *qi*.

Jiu Pu, Cartea băuturii, de cărturarul Dou Ge (dinastia Song), se înscrie printre primele inventare ale valorilor alcoolului în viaţa omului, în istoria civilizaţiei : „pune sîngele în mişcare, ajută suflul vital, înviorează spiritul, elimină răceala din organism". Băutura naţională este *huang jiu*, alcoolul galben, obţinut prin fermentarea orezului, cu o tărie de circa 18°. Se bea cald, prin încălzire indirectă, punîndu-se recipientul cu băutură în apă fierbinte.

Asociat cu ierburi de leac, alcoolul menţine sănătatea şi vindecă. De asemenea, cu plante otrăvi-

toare sau cu părți sau extracte din animale veninoase (inclusiv șopîrle, șerpi), este foarte căutat pentru boli digestive, reumatism etc.

„Există alimente de viață lungă, ideal fiind *bai shu*, cartoful dulce. Altele sînt curative și tonice, „hrănind ficatul, inima, plămînii, oasele și sîngele", ajutînd la restaurarea vitalității, *bu yuanqi*. Aici intră celebrul de-acum *ren shen*, rădăcina vieții; *mu er*, urechiușa sau ciuperca de copac; *gui yuan* sau *longyan*, longan ochiul dragonului; apoi sîmburele de lotus, piersica, susanul, curmala și multe altele. Dar se acordă largi valori nutritive cu valențe afrodisiace și următoarelor: cuib de rîndunică, burtă de rechin, brînză de soia, limbă de rață, labă de gîscă, picior și cap de porc, ligamente din picior de vacă etc. Peștele în general sporește capacitatea sexuală, ca și ceapa și usturoiul, de altfel, mîncate frecvent de chinezi. Budismul interzice nu întîmplător călugărilor să mănînce ceapă și usturoi!

Pe de altă parte, există afrodisiacele care, deși identificate, nu sînt recomandate. Peng Zu consideră că raporturile erotice dintre bărbat și femeie sînt o lege a naturii și asigură plăcere, sănătate, viață lungă. Prin împreunare, oamenii se completează unul pe altul, se vindecă reciproc. Plantele cu proprietăți strict afrodisiace reprezintă simple stimulente de moment și dăunează organismului subrezindu-l și ruinîndu-l. Cu toate acestea, chinezii s-au folosit și se folosesc din plin de afrodisiace, mei yao, incluzîndu-le în clasa ierburilor de leac și luîndu-le gradat, încît ele nu mai sînt stimulente de moment, ci întăritoare pentru organism.

Mai mult, sînt cunoscute proprietățile afrodisiace ale unor fructe, animale marine etc. În Hong Kong și în Asia de sud-est există restaurante specializate în mîncăruri cu caracter excitant.

„Pînă și boul se încinge și e în stare de dragoste" dacă a mîncat *yin yang huo*, o iarbă prin excelență afrodisiacă, zisă menta oii incestuoase, *epimedium macranthum*. Iarba cu pricina se fierbe amestecată cu un mușchi de pin, *fuling*, cunoscut în Europa drept Rădăcină de China, și cu trei curmale,

obținîndu-se o licoare din care se bea dimineața și seara, cîte o linguriță.

Altă rețetă se face pe bază de corn de căprioară, corn care se pisează și se preschimbă într-o pudră. Aceasta se ia direct sau într-un amestec cu miere, cu alte plante întăritoare, cu alcool.

În China de nord există crescătorii special amenajate pentru căprioare. Coarnele sînt bune cînd se recoltează de la animale tinere. Carnea, sîngele, coada și copitele căprioarelor sînt folosite deopotrivă pentru inepuizabila farmacopee chineză.

O rețetă colecționată de Yang Di, Împăratul Vigoarea Focului din dinastia Sui, include 5 plante : *gui xin*, coroana sau inima longanului, 1 gram ; *gan cao*, lemn-dulce, glycyrrhiza glabra, 2,5 grame, *shengdi huang*, rizom uscat de rehmannia galbenă, Rehmannia glutinosa, 5 grame, *bai shu*, 1 gram, și ganqi, 2,5 grame, ierburi cărora nu le-am găsit corespondent în limbile europene. Conform poveștii, medicamentul este un mîracol. Ierburile uscate, în proporția dată, desigur, se macină, iar praful este turnat în alcool. Se ia de trei ori pe zi cîte o linguriță.

Am prezentat la începutul cărții isprăvile erotice ale Împăratului Vigoarea Focului. Povestea rețetei de mai sus, dacă ne încredem în ea, nu mai face cîtuși de puțin incredibile performanțele împăratului. Ne aflăm în secolul al VII-lea. Un înalt mandarin deținea rețeta miraculoasă, însă, pînă să și-o prepare, și-a dat obștescul sfîrșit. Soția lui, în vîrstă de cincizeci de ani, s-a milostivit de o slugă, care la șaptezeci și cinci de ani ajunsese o epavă, abia mișcîndu-se, cocîrjat și trăind de azi pe mîine, gata să-și dea duhul. Poate că bogătașa a vrut să probeze eficacitatea doctoriei, cert este că sluga, după trei săptămîni de cură cu leacurile respective, s-a îndreptat din șale, părul alb i-a prins culoare și pielea i s-a întins pe obraji. Arăta și se mișca la fel ca un om de treizeci și cinci de ani ! Curînd, sluga și-a luat două neveste tinere, care au rămas pe dată însărcinate. Observînd metamorfoza bărbatului, stăpîna l-a supus unei probe sexuale, constatînd cu stupoare vigoarea și ardoarea lui fără margini, el

părîndu-i cu totul diferit de bărbaţii pe care îi cunoscuse ea pînă atunci. I-a făcut doi copii şi a trăit cu el, împărţindu-l cu celelalte două neveste, care îi dăruiseră şi ele cîte doi gemeni. În cele din urmă, a biruit curiozitatea de femeie. Poate că si situatia ei de stăpînă ajunsă la cheremul unei slugi a îndemnat-o la crimă. L-a ucis pe bărbatul creat de ea, scormonindu-i toate măruntaiele. N-a găsit nimic deosebit. I-a sfărîmat oasele şi abia atunci a constatat că măduva era galbenă, substanţă de unde i se trăgea vigoarea. Sluga a avut o soartă tragică, deşi prin aceasta a devenit nemuritor. Stăpîna milostivă şi crudă a numit leacul „Pudra Yiduo", după numele slugii care trăise o a doua tinereţe.

Mai aproape de cunoaşterea noastră, să numim două afrodisiace : laptele şi mierea, recomandate din cele mai vechi timpuri.

Există zeci şi poate sute de reţete, în funcţie de zona geografică (nordul sau sudul Chinei), diferenţiate pe cele patru sezoane. Să nu uităm de cele care ar mări organul masculin şi de cele care îngustează şi înfierbîntă órganul femeii. Se cuvin reţinute preocuparea rară a chinezilor în aceste domenii şi bogăţia instrumentelor puse la dispoziţia bărbaţilor şi femeilor. O reţetă-minune folosită de nemuritori şi care scoală bolnavul din pat : „puneţi laolaltă lemn-dulce, laptele cucului, *gangsha*, spînz sau iarba nebunilor, croton, floare de coriandru, iarbă puturoasă, fiertură de ghimbir amestecată cu pinellia tuberifera, omag sau mărul-lupului, migdale şi cînepă cerească, pe toate acestea le pisaţi bine, le închegaţi cu miere în nişte hapuri acceptabile la gust". Am eliminat gramajul. De reţinut numai că, în China, reţetele conţin numele plantelor şi cantităţile. La o farmacie se împachetează separat fiecare doză. Acasă, ierburile se fierb în vas de tuci sau de lut, la foc mic, fiertura se strecoară şi se împarte în două, luîndu-se dimineaţa şi seara, după mese. Farmaciile chinezeşti sînt depozite de plante uscate.

Gogoloaie de prunişor, *Yimei*, produse în Hangzhou : „ierburi de leac, amestecate cu miere şi date prin praf de prunişoare. Apoi sînt înfăşurate în foi de mandarin, mentolate. Se ia cîte una în fiecare

dimineaţă. Întăreşte plămînii şi înlătură gustul de coclit din gură. Sînt bune şi contra flegmei · îndepărtează mahmureala după beţie".

Generaţii întregi de taoişti au căutat, de asemenea, elixirul nemuririi, shen dan, şi poate că îl mai cercetează încă. Însă reţeta reţetelor şi elixirul vieţii a fost găsit : ceaiul. „Chinezii au o iarbă", scrie în 1590 Giovanni Betero, prezentînd pentru prima oară această delicatesă în Europa, „peste care pun apă şi scot băutură care ţine locul vinului. Ea le menţine sănătatea şi-i scapă de demonii pe care abuzul, excesul de vin îi aduce printre noi". În Cha Jing, Cartea Ceaiului, autorul, Lu Yu, observa încă din secolul al VIII-lea : „Ceaiul calmează şi armonizează mintea ; el limpezeşte gîndirea şi previne îmbătrînirea, împrospătează trupul, îi curăţă simţurile". O ceaşcă de ceai înainte şi după masă elimină grăsimile, ajută digestia şi împiedică procesul îngrăşării. Frunzele de ceai se află la mare cinste, fiind nelipsite din casa oricărui chinez, laolaltă cu alte şase lucruri esenţiale vieţii : lemnul de foc, orezul, uleiul, sarea, sosul de soia şi oţetul.

„Cel mai bun tratament este prevenirea bolii, cea mai bună doctorie este hrana zilnică", spune un proverb. Dar, firește, la fiecare masă, cu nelipsita ceaşcă de ceai. Pentru că „ceaiul a început ca o doctorie şi a ajuns cu vremea o băutură", scrie Okakura Kakuzo în Cartea ceaiului. „Filosofia ceaiului nu e numai estetică, în înţelesul obişnuit al cuvîntului, căci vădeşte, în legătură cu morala şi religia, întregul nostru punct de vedere faţă de om şi de fire. Ea e igienă, pentru că sileşte la curăţenie ; e gospodărie, pentru că arată cum tihna se găseşte mai curînd în simplicitate decît în abundent şi costisitor ; ea e geometria moralei, întrucît hotărăşte simţul nostru de măsură faţă de univers".

Chinezii numesc frunzele de ceai „aurul verde". În secolul trecut, medicul Pu Fuzhou a evidenţiat douăzeci de boli în care ceaiul aromat (fără zahăr) are efect, deşi, un înaintaş de-al său, din Dinastia

Tang a numit ceaiul „leacul a zece mii de maladii". Recent, s-a descoperit că frunzele de ceai verde au şi unele proprietăţi care protejează organismul uman expus radiaţiilor. Ceaiul este puternic anticancerigen. Băutul ceaiului vindecă şi previne formarea celulelor cancerigene în tot organismul. A se reţine absenţa zahărului. Cei mai mulţi chinezi ignoră acest aliment pe care unii savanţi îl şi consideră drog periculos, socotind o adevărată crimă să alterezi cu el aroma naturală a frunzelor de ceai.

Cu tutunul, intrat în China prin Filipine, în Dinastia Ming, adus din America Latină, chinezii pragmatici sînt foarte fermi : „Tutunul este o plantă otrăvitoare, care nu aduce organismului nici un folos". În afara nicotinei, tutunul are alte douăzeci de elemente otrăvitoare, ceea ce-i face pe naturiştii de azi ai Chinei să exclame : „Lăsaţi ţigările, voi, cei care iubiţi sănătatea !"

Singura concluzie la cele de mai sus ni se pare a fi aceea a evidenţei : elixirul nemuririi şi viaţa veşnică nu au fost atinse. Sex neistovit nu există, iar dacă ar fi să ne fie dat, am sfîrşi ca nefericita slugă Yiduo, trezind neîncrederea şi curiozitatea semenilor. Deci unica observaţie în încheiere la discuţia despre afrodisiace şi compensaţii în materie de sex ar fi că fiecare în parte şi toate la un loc nu sînt decît simple paliative. Efectul lor este aparent şi temporar. Viaţa îşi urmează cursul nemilos.

ŞAPTESPREZECE

SĂNĂTATE ŞI MORALITATE

Poligamia a apus în zorii lumii moderne. În anii noştri, chinezii nu se mai deosebesc cu nimic, ca organizare socială şi familială, de europeni. Aceleaşi legi intime guvernează raporturile între soţ şi soţie. Vechile manuale de sex au fost înlocuite cu cărţi care pregătesc tinerii pentru viaţa de familie. Accentul este pus pe : cunoaşterea trupului bărbatului şi al femeii, teoriilor filosofice şi medicale antice suprapunîndu-li-se interpretările moderne ; igiena sexuală ; dragostea şi respectul reciproc. Sînt explicate „sensurile şi obligaţiile căsniciei".

Înaintea înregistrării căsătoriei, este obligatorie scoaterea certificatului de sănătate, care presupune : controlul sănătăţii viitorilor soţi ; grupa sanguină ; cercetarea organelor genitale, starea şi funcţiile acestora.

„Rude din rude" este proverbul de justificare — în secolele trecute — a căsătoriilor între veri, refuzate pînă la a treia generaţie. În acelaşi timp, în vremea noastră sînt acceptate căsătoriile între persoane purtînd acelaşi nume. Wang, Zhang, Li sînt Ioneştii şi Popeştii Chinei şi totuşi pînă la revoluţia burghezo-democratică din 1911, doi Wang nu se puteau căsători între ei, chiar dacă familiile lor trăiau de sute de ani în provincii diferite, pe cînd

Wang şi cu Li, veri buni, aveau voie să formeze o familie. Ciudăţenia îşi are rădăcinile la începuturile civilizaţiei, cînd s-au dat o sută de nume celor o sută de clanuri existente („o sută de nume", bai xing, poartă înţelesul de „întregul popor"), căsătoriile în sînul aceluiaşi clan fiind interzise. De aceea, doi Wang, chiar dacă nu se cunosc astăzi, este de presupus că au fost neamuri acum o mie de ani şi o singură familie în urmă cu cîteva milenii !

Capitole largi sînt dedicate „reacţiilor sexului", de cele mai multe ori în concepţia şi limbajul ştiinţei moderne.

Să ne amintim că la curţile imperiale exista un Birou al experţilor taoişti în materie de sex, iar curtea manciuriană avea preoţi lama tibetani care oficiau pe lîngă camerele nupţiale. Înaintea căsătoriei, prinţii luau lecţii de la tibetani, în teorie, dar şi în practică, deoarece lamaiştii aveau în subordine asistente tinere.

Revenind la noile cărţi, observăm cultivarea aceloraşi principii fundamentale găsite în manualele antice de sex. Să-i urmărim pe Xu Jinxun şi Fan Dezhen :

„Procesul biologic al actelor sexuale normale ale bărbatului şi femeii se poate divide în patru etape : trezirea apetitului sexual, excitarea sau pregătirea activităţii sexuale ; susţinerea raportului sexual ; atingerea punctului maxim ; încheierea. În timpul acestor patru etape, întregul organism suferă modificări, însă cea mai evidentă transformare o cunosc organele de reproducere.

1. Excitarea reprezintă momentul de stimulare psihică şi fizică a partenerilor, care duce la accelerarea bătăilor inimii, creşterea tensiunii, respiraţie agitată, înroşirea obrajilor etc. Organul de reproducere masculin se ridică, creşte în dimensiuni şi se întăreşte. Scrotumul se strînge şi testicolele se înalţă. Organul de reproducere feminin se manifestă prin sporirea secreţiei membranei exterioare ; vaginul se dilată, creşte în diametru, se învineţeşte ; u-

terul se ridică ;buzele exterioare se măresc şi devin netede ; cele interioare se îngroaşă şi se răsfrîng în afară ; clitorisul creşte, se întăreşte.

2. În etapa susţinerii relaţiei sexuale, excitaţia se intensifică, pasiunea sporeşte. Capul ţestoasei se măreşte şi ia o culoare de vineţiu-închis, fiind posibilă scurgerea a două-trei picături de fluid. Testicolele continuă să urce şi să se umfle.

În ceea ce priveşte organul de reproducere feminin, o treime din partea de jos a vaginului se congestionează, îngroşindu-se şi strîngînd penisul (partea umbroasă, yin jing). Buzele mici se fac de un roşu întunecat (grena), iar cele mari se umflă şi mai mult. Uterul continuă să se ridice, iar clitorisul intră sub piele.

Prin frecarea celor două organe, plăcerea sexuală îşi face, treptat, apariţia.

3. Greu de controlat în mod conştient, perioada de vîrf face ca toţi muşchii corpurilor ambilor parteneri să se încordeze ; la unii muşchi apar fenomene de vibraţie.

În această perioadă, caracteristic organului sexual masculin este contracţia secţiune cu secţiune, în mod obligatoriu, şi emiterea de spermă.

Totodată, se contractă în acelaşi mod şi necontrolat, involuntar, muşchii vaginului şi ai bazinului femeii.

4. În perioada finală, întregul organism se destinde. Bărbatul se simte obosit şi satisfăcut şi poate adormi în mod plăcut. Femeia este şi ea mulţumită, cuprinsă de o dulce somnolenţă.

Penisul bărbatului se înmoaie, scrotumul se destinde şi testicolele se lasă în jos.

Contractarea muşchilor vaginului şi ai bazinului încetează, organul de reproducere feminin revenind progresiv la starea de dinainte de excitare.

În concluzie, viaţa sexuală a bărbatului reprezintă un proces declanşat din iniţiativa acestuia, are caracter ofensiv, precum un asalt al unei redute. Plăcerea este puternică, bogată. Excitarea se pro-

duce rapid, perioada de susţinere evoluează accelerat, ajungînd foarte curînd la punctul maxim al voluptăţii. După aceasta, deconectarea este tot la fel de iute. Întregul proces se petrece în două-şase minute. Deosebirea de la un individ la altul poate fi mare. Unii nu ajung la două minute, iar altora le trebuie între zece şi cinsprezece minute.

Spre deosebire de cele de mai sus, viaţa sexuală a femeii înseamnă un proces pasiv, deschis stimulării externe. Pasiunea este relativ redusă. Intrarea în etapa excitării se face de cele mai multe ori treptat şi se dezvoltă încet, etapa de susţinere fiind de asemenea lungă. Punctul culminant al plăcerii apare la circa opt minute de la începerea contactului sexual. Momentul ulterior se exprimă prin continuarea stării de plăcere, care se diminuează lent, apoi trupul se destinde. La unele femei, timpul de revenire la starea normală ia între zece şi treizeci de minute".

Şi mai departe, reminiscenţe din lucrările vechi :

„Înainte de toate, soţul trebuie să fie integru, să nu fie egoist, ci generos, să se îngrijească şi să-şi iubească soţia şi în nici un caz să nu se aibă în vedere numai pe sine, dornic de satisfacţii rapide. El trebuie să se înfrîneze, să încerce răbdător ca prin cuvinte drăgăstoase, prin sărut, prin mîngîierea sînilor femeii, a pîntecului, a picioarelor ei pe latura interioară şi a altor locuri sensibile, cît şi prin contactul direct al pielii trupului său cu al ei etc., să sensibilizeze femeia, să elimine ezitarea, neîncrederea ei. El trebuie să aştepte ca soţia să intre în starea de excitaţie şi abia după aceea să treacă la viaţa sexuală propriu-zisă.

Înaintea contactului sexual, soţul poate de asemenea să atingă partea exterioară a căii umbroase, buzele şi clitorisul, tocmai pentru a spori pofta femeii, grăbind deschiderea porţii căii umbroase şi emiterea de secreţii. Procedînd astfel, el scurtează diferenţa de timp dintre funcţiile sexuale ale bărba-

tului şi cele ale femeii, astfel încît punctul de apogeu al plăcerii să fie atins în acelaşi timp sau măcar în linii mari simultan şi ambii parteneri să fie satisfăcuţi.

La încheierea actului sexual, soţul mai trebuie să ia aminte că starea de voluptate a femeii se stinge treptat şi că el în nici un caz nu se cade să dea dovadă de egoism şi să-i întoarcă acesteia spatele, cufundîndu-se într-un somn adînc cu sforăituri. Se cuvine ca el să continue să-şi mîngîie soţia, s-o încălzească, aşteptînd ca şi starea ei de excitare să se domolească şi amîndoi să adoarmă împreună.

La rîndul ei, soţia nu trebuie să aibă în întregime un rol pasiv, ci să coopereze, să răspundă conştient la mîngîierile soţului, să se străduiască să intre în starea normală a momentului de contact sexual destinzîndu-şi muşchii, desfăcîndu-şi picioarele şi îndoind firesc genunchii, astfel încît peştera umbrelor să se deschidă complet. Ea trebuie să-şi încurajeze cu căldură bărbatul, eliminînd la rîndul ei starea de încordare a primelor întîlniri sexuale. În felul acesta, nu numai că va grăbi desfăşurarea exemplară a contactului sexual, dar va diminua durerea primului amor".

În continuare, se dau sfaturi în cazul unor manifestări sexuale anormale. Un capitol este rezervat cauzelor care pot influenţa normalitatea sexului. Un altul — folosirea anticoncepţionalelor.

Apelurile la înţelegerea sensului vieţii sexuale sînt patetice :

„Noi se cuvine să înţelegem, dragi prieteni, că dorinţa sexuală este o necesitate fiziologică a oamenilor normali, un instinct. Lucrul acesta l-au înţeles întru totul strămoşii noştri, în urmă cu cîteva mii de ani. Femeia şi bărbatul au în egală măsură patimă sexuală, simt plăcerea contactului cu persoane de sex opus. Viaţa intimă, la rîndul ei, poate aduce plăcere, satisfacţie".

În anii cînd chinezii au depăşit un miliard şi în China se practică planificarea familiei, nefiind salutate familiile cu copii mulţi, accentul este deplasat de la procreare la plăcere.

OPTSPREZECE

ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

Viaţa sexuală a bărbatului şi femeii — spun chinezii — se aseamănă cu gătitul, unde este absolută nevoie de apă şi de foc, altfel nu se pot face mîncăruri digerabile, gustoase. Interacţiunea dintre apă şi foc naşte plăcerea — gastronomică ori senzuală.

Deci, ce este actul sexual ? O împreunare întîmplătoare naturală. Da şi nu. Instinctul poate duce la descoperirea erosului. Atît. Întreaga literatură din domeniu se străduieşte să înlăture înţelegerea superficială. Sexul nu este un joc. Împăratul Galben notează cîteva interdicţii. A nu se face dragoste în prima şi în ultima noapte a calendarului lunar, în nopţile cu furtună însoţită de fulgere şi tunete, la beţie, imediat după ce ai urinat, la oboseală pricinuită de activitate fizică extenuantă.

Uniunea bărbat-femeie este o acţiune cosmică, prin care se naşte, dar se şi întreţine viaţa. Fără educaţie în domeniu, se ignoră însuşi aspectul de înaltă valoare al revitalizării organismelor, al prelungirii vieţii. Cele cinci elemente din universul fizic, *wu xing*, lemn, pămînt, apă foc şi metal, se află în permanentă corelaţie. *Wu lao*, cinci spirite care semnifică aceste forţe, ar fi fost primele fiinţe umane care au apărut pe pămînt. Ele reprezintă cele cinci stări ale forţelor aflate în continuă expansiune (surplus de energie, *yang)* şi condensare (minus de

energie, *yin*). Lemnul şi focul sînt *yang* ; metalul şi bine să se supună voinţei bărbatului. Pentru că, dacă lipsa sexului îl distruge pe om, prea mult sex îl secătuieşte pe bărbat, întocmai cum apa multă stinge limbile focului.

Ce este actul sexual ? O tehnică bine pusă la punct şi care se cuvine cunoscută şi folosită în mod conştient.

Ce este actul sexual ? O artă plină de rafinament.

Chinezii accentuează dualitatea yin-yang. Prin urmare, actul sexual are loc între doi parteneri, cu obligaţii şi drepturi. Totul se împarte, şi efortul şi plăcerea. Nu egal, drămuit, ca la farmacie. Atît cît este fiziologic necesar.

În primul rînd, bărbatul chinez este educat să nu fie brutal, grăbit, egoist. Grija faţă de femeie, manifestă prin admiraţie, mîngîiere etc., îi potenţează propia plăcere şi o duce pe femeie la împlinirea procesului fiziologic. Prin tehnici variate, el se va concentra întru satisfacerea femeii.

La rîndul ei, femeia nu lasă întotdeauna iniţiativa pe seama bărbaţilor. Este bine ca ea să fie activă, să se mişte în permanenţă, să participe conştient, în felul acesta grăbind procesele interne şi atingînd cît mai repede apogeul.

În acele momente, bărbatul şi femeia trebuie să fie un tot în armonie, asemănător celui alcătuit de cer şi pămînt.

Fiindcă ce este actul sexual, dacă nu o magie ? Iată secretul. Bărbatul să satisfacă de fiecare dată femeia. Abia prin parcurgerea completă a curbei fiziologice, femeia emană secreţiile care oferă bărbatului partea yin, absolut necesară suflului său vital qi. Fără de acestea, actul se consumă într-o continuă pierdere de yang, iar în trupul bărbatului se produce un dezechilibru care îl epuizează şi-i distruge sănătatea.

Nimic nu este urît. Circumscris armoniei din univers, trupul omului e perfect. Omul este plăcut pentru privire în ansamblul său, dar şi parţial. Or-

ganele sale genitale nu au în ele nimic ruşinos, nu sînt cu nimic mai prejos decît umărul sau sînul, decît braţele sau pulpa picioarelor etc. şi manualele de sex recomandă fără reţinere ca ele să fie privite, atinse, masate. În plus, anumite ordine religioase din sudul Chinei venerează phallusul ca simbol al puterii generatoare, de altfel emblema antică a creaţiei.

Actul sexual este deci instinct, lege cosmică, tehnică, artă, magie, el este un dar oferit omului de creatorul suprem, dar pe care omul, consideră chinezul, este bine să-l cunoască şi să se folosească de el în mod raţional.

Secretul venerabilului Peng Zu constă, dincolo de perpetuarea speciei, în bucurie spirituală, destinderea trupului şi a minţii, păstrarea vigorii anilor tineri.

Subscriem şi noi la afirmaţia lui Tudor Arghezi, expusă într-un memento inedit, pledoarie lirică pentru dragoste plenară care respinge jumătăţile de măsură :

Mi-e foame de tine, mi-e foame şi sete
Ascunsă în dantele şi plete.
Ţi-aş rupe dantele să te ajung mai iute
Pierdută-n falduri şi cute.
Te vreau desfăcută şi goală
Cu şoldurile scrise-n spirală.
Fireşte că dragostea e-a inimii-ntîi
Dar nu poţi fără trup să rămîi.

CRONOLOGIA ISTORIEI CHINEI

Societatea Primitivă	
Paleolitic	600.000-10.000 î.e.n.
Neolitic	10.000-4.000 î.e.n.
Epoca celor 3 şi 5 împăraţi	4.000-sec. XXI î.e.n.
— Fu Xi, Nü Wa, Shen Nong	
— Tai Hao, Yan Di, Huang Di, Shao Hao, Zhuang Xu.	
Sclavagismul	
Dinastia Xia	sec. XXI-XVI î.e.n.
Dinastia Shang	sec. XVI-1066 î.e.n.
Dinastia Zhou	1066-221 î.e.n.
Feudalismul	
— Epoca Primăvară-Toamnă	770-476 î.e.n.
— Epoca Principatelor în luptă (Principalele principate: Qin, Wei, Han, Zhao, Chu, Yan, Qi)...	475-221 î.e.n.
Dinastia Qin (În anul 230, principele Qin anexează principatul Han, apoi Wei (225), Chu (223), Zhao (222), Yan (222), Qi (221), realizînd unificarea Chinei.	221-207 î.e.n.
Dinastia Han Occidentală	206 î.e.n.-8 e.n.
Dinastia Han de Răsărit	25-220
Cele trei Regate (Shu, Wei, Wu)	220-265
Dinastia Jin Occidentală	265-316
Dinastia Jin de Răsărit	317-420
Cele 16 Dinastii (China este divizată. Dinastii efemere conviețuiesc cu Jin de Răsărit).	304-439
Dinastiile de Miazăzi şi de Miazănoapte (9 formaţiuni feudale)	420-589
Dinastia Sui (China este din nou unită)	581-618
Dinastia Tang	618-907
Cele 10 dinastii şi 10 ţări	907-960
Dinastia Song de Miazănoapte	960-1127
Dinastia Liao	907-1125
Dinastia Song de Miazăzi	1127-1279
Dinastia Jin	1115-1234
Dinastia Yuan, mongolă	1271-1368
Dinastia Ming	1368-1644
Dinastia Qing, manciuriană	1644-1911
Republica China	1912-1949
Republica Populară Chineză	1949

REPERE BIBLIOGRAFICE

În limba română:

Yuan Ke — *Miturile Chinei antice,* traducere din limba chineză de Toni Radian, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987.

André Malraux
Okakura Kakuzo
Salvades de Madariga — *Itinerarii spirituale,* traducerea de Emanoil Bucuţa şi Modest Morariu, Editura Meridiane, Bucureşti, 1983.

François Cheng — *Vid şi plin,* traducere de Iuliana Crenguţa Munteanu, Editura Meridiane, Bucureşti, 1983.

Li Ruzhen — *Flori în oglindă,* traducere şi note de Gabriela Vlădescu, Editura Univers, Bucureşti, 1985.

Li Baojia — *Întîmplări din lumea mandarinilor,* Editura Univers, Bucureşti, 1986.

Lanling
Xiaoxiao Sheng — *Lotus de Aur, Vaza şi Prunişor de Primăvară,* Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1985.

Shi Naian
Luo Guanzhong — *Mlaştina osinditilor,* Editura Militară, Bucureşti, 1987-1989.

— Ultimele trei romane sînt traduse din limba chineză de sinologii Mira şi Constantin Lupeanu.

În limba chineză:

Sima Jian — *Shi Ji,* Memorii istorice, Editura Arheologică, Beijing.

Confucius — *Lun Yu,* Lao Zi, *Tao de Jing;* Zhuang Zi, alte lucrări de filosofie veche chineză, Editura Cartea antică, Shanghai.

Li Yinghao — Cartea Schimbărilor şi viaţa modernă, Guangzhou.

Lin Handa — *Istorisiri din Perioada Primăvară-Toamnă,* Editura Comercială, Beijng.

Bai Jia Xing — *Cele o sută de nume de familie.*
Nü Er Jing — *Cartea Tinerei Fete.*
San Zi Jing — *Cartea în trei ideograme.*
Su Nü Jing — *Cartea Femeii Pure.*
Fangnei Shu Xiangje — *Comentarii la arta din camerele interioare.*
Qian Jin Fang — *O mie de rețete de aur, Beijing.*
Gudian Aiqing Shici Xinshang — *Cele mai frumoase poezii antice de dragoste,* Editura Academiei de ştiinţe sociale, Beijing.

Nü Liao Zhai Zhi Yi — *Întîmplări extraordinare dintr-un cabinet al femeilor*, Editura Qilu, 1985, Jinan.

Huang Di Nei Jing — *Cartea de medicină a Împăratului Galben*, Biblioteca imperială Qianlong, 1772.

Yin Yang Wu Xing Xue Shuo — *Despre doctrina yin-yang*, Editura ştiinţifică şi tehnică, Beijing.

Wu Jixian — *Suan Ming Feng Yun*, Ghicirea sorţii, Editura Henan.

Zhongguo Funü — Istoria vieţii femeii în China, Beijing.

Ci Hai — Enciclopedia Chinei, 3 volume, 1979, Shanghai.

În alte limbi:

Qi Wen — China — a general survey, Foreign Languages Press, Beijing.

— Of Palaces and Pantheons, Beijing.

— Kung Fu, Meditation, Bantam Books, New York.

Lin Yutang — My country and my people; The importance of living, Capricorn Books, New York.

Lu Kuan Yu — The secrets of chinese meditation, Rider and Co., London.

Cheng Chung-yuan — Creativity and Taoism, Harper, Colophon Books, New York.

Judith M. Treistman — The prehistory of China, Doubleday and Co., New York.

Cyril Birch — Chinese myths and fantasies, Oxford University Press, London.

H.S. Levy — Chinese Footbinding, John Weatherhill Inc., Tokyo.

Erich Chou — The Dragon and the Phoenix, Michael Joseph, London.

A.P. Wolf — Religion and ritual in chinese society, Stanford, University Press, California, 1974.

Robert van Gulik — La vie sexuelle dans la Chine ancienne, Gallimard, Paris.

E. Fenollosa, Ezra Pound — Le caractère ecrit chinois, L'Herne, Paris.

T. Dexel — Les terres cuites chinoises, Presses Universitaires de France, Paris.

După eseul PAȘI ÎN LUMEA CHINEZĂ, sinologii Mira și Constantin Lupeanu oferă o completă prezentare a vieții intime din China. Autorii dezvăluie mistere considerate, pînă nu de mult, tabu, cutume insolite și întîmplări de multe ori abracadabrante, desprinse din cărțile chineze antice.

Sex și filosofie, senzualitate și misticism, istorie și înaltă frumusețe morală.

Un ghid indispensabil propriei noastre sensibilități, util deopotrivă tinerilor și vîrstnicilor.

PREȚ : 150 LEI